

: P K 2 S4 4 003 0
 X / (073 - -
 2 92 0 0

P H :M
 N
 D
 R DM U L B PNE HER I AN TMA ET E E V SED C 06
 . B D. BM. . . . DM. .M. .M. . . G , S ,T JG , , S ,
 R UD P E A S

H T T :
 Ismet Šuškić

1. D. Š., za optužene G. B. i M. Č.
 2. Z. R., za optužene D. B., S. G. i J. M.
 3. M. K. / i A. K./, za optužene D. M. i T. M.
 4. M. G., za optuženog S. Š.

K 2 S4 4 X 003 0 (073 - -
 S 2 92 0 0

U M B N H R I N E E E E V SED C 06

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Hasije Mašović, kao predsjednika vijeća te Nenada Šelede i Davora Žilića, kao članova vijeća, uz sudijelovanje pravnog savjetnika – asistenta Belme Čano, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih G. B., D. B., M. Č., S. G., D. M., T. M., J. M. i S. Š., svi iz M. zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja, iz člana 383. stav 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, nakon održanog javnog glavnog pretresa, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Ismeta Šuškića, optuženih i njihovih branilaca, advokata D. Š., Z. R., M. K. i M. G., dana 29.08.2011. godine, donio je i javno objavio:

R U DU P E S
 I
 O

sin A. i Lj., rođ. M., rođen ... godine u M., sa prebivalištem na adresi ..., Č., po zanimanju profesor u srednjoj školi, državljanin BiH, po nacionalnosti Hrvat, oženjen, otac petoro djece, JMBG

Postupajući u svojstvu službene osobe u F... kao ministar unutrašnjih poslova kantona ... u vremenskom periodu od 23.11.1998. do 2001. godine u M., protivno odredbi člana 3. Zakona o Vladi HNK („Službene novine HNK“, broj 2/98 i 3/01) prema kojoj je Vlada ... zadužena za upravljanje imovinom kantona, prekoračivši granice svoje službene ovlasti, potpisao dvanaest odluka o doniranju sljedećih vozila Ministarstva ... trećim licima i to:

Odluka broj 03-1/458/00 od 12.6.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Golf III, donirano Općini M. Vrijednost:14.776 (četnaesthiljadasedamstotinasedamdesetšest) KM.

Odluka broj 03-1/52/00 od 15.12.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Golf III, donirano Općini M. Vrijednost 11.237 (jedanaesthiljadadvijestotinetridesetsedam) KM.

Odluka broj 03-1/1616/99 od 20.12.1999. godine, registracijske oznake vozila ..., Nissan Terrano, donirano Općinskom odboru HDZ-a K. Vrijednost 3.028,80 (trihiljadedvadesetosam i 80/100) KM.

Odluka broj 03-1/243/00 od 11.4.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Golf II, donirano poduzeću „R.“ d.o.o M. Vrijednost: 6.452,70 (šesthiljadačetiristotinepedesetdvije i 70/100)KM.

Odluka broj 03-1/239/00 od 11.4.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., marke M., donirano Nogometnom klubu „R“. Vrijednost: 6.429,00 (šesthiljadačetiristorinedvadesetdevet) KM.

Odluka broj 03-1/242/00 od 11.4.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Golf II, donirano poduzeću „R.“ d.o.o M. Vrijednost: 1.634,30 (hiljadušeststotinatridesetčetiri i 30/100) KM.

Odluka broj 03-1/241/00 od 11.4.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Golf III, donirano poduzeću "R." d.o.o M. Vrijednost: 11.013,00 (jedanaesthiljadatrinaest) KM.

Odluka broj 03-1/240/00 od 11.4.2000. godine, registracijske oznake vozila, Lada Niva L, donirano poduzeću "R." d.o.o M.. Vrijednost: 2.540,50 (dvijehiljadepetstotinačetredeset i 50/100) KM.

Odluka broj 03-1/244/00 od 6.4.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Mercedes 280 S, donirano odboru Županije.... Vrijednost: 2.517,70 (dvijehiljadepetstotinasedamnaest i 70/100) KM.

Odluka broj 03-1/246/00 od 6.4.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Audi 80, donirano Turističkoj zajednici Općine N. Vrijednost: 5.332,00 (pethiljadatristotinetridesetdvije) KM.

Odluka broj 03-1/140/00 od 2.3.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Golf 1,9 TD, donirano I. L.. Vrijednost: 29.103,00 (dvadesetdevehiljadastotinutri) KM.

Odluka broj 03-1/254/00 od 6.4.2000. godine, registracijske oznake vozila ..., Renault 5, donirano S. Š.. Vrijednost: 5.265,70 (pethiljadadvijestotinešezdesetpet i 70/100) KM.

na koji način je pričinio štetu budžetu HNK u iznosu od 99.329,70 KM (devedesetdevehiljadatristotinedvadesetdevet i 70/100), a istovremeno pribavio imovinsku korist licima od tačke a) do l) u navedenim iznosima.

kao službena osoba u Federaciji BiH, prekoračio granice svoje službene ovlasti i time nanio štetu budžetu HNK u iznosu od ukupno 99.329,70 KM, koji iznos predstavlja vrijednost doniranih vozila, te omogućio pribavljanje koristi licima od tačke a) do l) u navedenim iznosima.

je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. Krivičnog Zakona Federacije BiH („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

P , za počinjeno na sedeno krivično djelo, na osnovu odredbi člana 42. i 43. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, primjenjujući odredbe o ublažavanju kazne iz člana 50. i člana 51. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine,

U U E J S O
N K M R U R A N A D A I Z N A I D A N A T J O J E E J E O) (G

Na osnovu člana 114. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine oduzima se pribavljena imovinska korist od pravnih lica: Općinskog odbora HDZ K., „R.“ d.o.o. M., Nogometnog kluba „R.“, Županijskog odbora HDZ-a, Ramsko-Neretvansko-Humske Županije, Turističke zajednice Općine N. i od fizičkih lica: I. L. i S. Š., na način da se istima nalaže da izvrše povrat darovanih vozila, a ukoliko vraćanje nije moguće, isti se obavezuju da izvrše uplatu novčanih iznosa koji odgovaraju protuvrijednosti darovanih vozila, u korist budžeta Bosne i Hercegovine i to:

Općinski odbor HDZ Konjic da izvrši povrat vozila Nissan Terrano, registarskih oznaka ..., odnosno uplati novčani iznos od 3.028,80 (trihiljadedvadesetosam i 80/100) KM

„R.“ d.o.o M da izvrši povrat vozila Golf II, registarskih oznake vozila broj ..., vozila Golf II registarskih oznake vozila ..., vozila Golf III registarskih oznaka vozila ... i vozila Lada Niva L registarskih oznaka vozila ..., odnosno da uplati novčani iznos u ukupnoj vrijednosti sva četiri vozila od 21.640,50 (dvadesetjednuhiljadušeststotinačetdeset i 50/100) KM,

Nogometni klub „R3“ da izvrši povrat vozila Mercedes registarskih oznaka broj ..., odnosno uplati novčani iznos od 6.429,00 (šesthiljadačetiristotinedvadesedevet) KM.

Županijski odbor HDZ-a Ramsko-Neretvansko-Humske županije da izvrši povrat vozila Mercedes 280 S, registracijske oznake vozila ..., odnosno da uplati novčani iznos od 2.517,70 (dvijehiljadepetstotinasedamnaest i 70/100) KM.

Turistička zajednica Općine N. da izvrši povrat vozila Audi 80, registracijske oznake vozila ..., odnosno uplati novčani iznos od 5.332,00 (pethiljadatristotinetridesetdvije) KM

I. L. da izvrši povrat vozila Golf 1,9 TD, registracijske oznake vozila ..., odnosno uplati novčani iznos od 29.103,00 (dvadesetdevethiljadastotinutri) KM

S. Š. da izvrši povrat vozila Renault 5, registracijske oznake vozila ..., odnosno uplati novčani iznos od 5.265,70 (pethiljadadvijestotinešezdesetpet i 70/100) KM

Na osnovu odredbi člana 188. stav 1., u vezi sa članom 186. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, optuženi D. M. obavezuje se na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

II

O

sin T. i I., rođ. R., rođenog dana, ... godine u M., sa prebivalištem na adresi ..., M., po zanimanju inženjer strojarstva, državljanstvo BiH i R Hrvatske, po nacionalnosti Hrvat, oženjen, otac dvoje djece, JMBG ...

sin B i D., rođ. K., rođenog dana ... godine u M., sa prebivalištem na adresi ..., M., po zanimanju diplomirani pravnik, državljanstvo BiH i R Hrvatska, po nacionalnosti Hrvat, oženjen, otac dvoje djece, jedno malodobno, JMBG ...

sin F. i K., rođ. Č., rođenog dana godine u M., sa prebivalištem na adresi ..., M., bivši premijer HNK, državljanstvo BiH i R Hrvatske, po nacionalnosti Hrvat, oženjen, otac jednog djeteta, JMBG ... p m b s t r H r v a t,

Postupajući u svojstvu službene osobe u Federaciji BiH, kao ministar unutrašnjih poslova HNK u vremenskom periodu od marta do jula 2004. godine, je protivno članu 22. stav 2. Uredbe Vlade Federacije o postupku nabave roba, vršenju usluga i ustupanju radova („Sl. novine FBiH“ 40/03, 58/03 i 11/04) koji propisuje da tenderska dokumentacija ne može isticati naziv proizvođača predmeta javnog nadmetanja, na sjednici Vlade HNK održanoj dana 01.04.2004. godine iskoristivši svoj službeni položaj i ovlasti te prekoračivši granice svojih službenih ovlasti predložio da se kupi 87 (osamdeset i sedam) policijskih vozila marke „Opel“, da bi potom prihvatio zaključak komisije o izboru „A.“ d.o.o. M. kao najpovoljnijeg ponuđača i jedinog ovlaštenog zastupnika vozila marke „Opel“ u HNK i potpisao ugovor broj 02-01-04-933-10/04 od 01.07.2004. godine sa „A.“ d.o.o. M. iako je znao da 55 (pedeset i pet) starih policijskih vozila od osamdeset i sedam (87) starih policijskih vozila podliježu zabrani otuđenja i prodaje zbog nepotpune ili nepostojeće dokumentacije, usljed čega je pribavljena korist „A.“ d.o.o. M. i pričinjena šteta po budžet HNK u iznosu od 203.513,00 KM što predstavlja cijenu starih policijskih vozila.

Postupajući u svojstvu službene osobe u Federaciji BiH, kao premijer Vlade HNK, je iskoristivši svoj službeni položaj i ovlasti te prekoračivši granice svojih službenih ovlasti, dana 10.05.2004. godine potpisao je Odluku Vlade HNK broj 01-1-02-752/04 o prodaji 55 (pedeset i pet) starih policijskih vozila iako je znao da ta vozila podliježu zabrani otuđenja i prodaje zbog nepotpune ili nepostojeće dokumentacije, usljed čega je pribavljena korist „A.“ d.o.o. M. i pričinjena šteta po budžet HNK u iznosu od 203.513,00 KM što predstavlja cijenu starih policijskih vozila, te je postupajući u svojstvu službene osobe u Federaciji BiH, kao premijer Vlade HNK, potpisao je Odluku Vlade HNK broj 01-1-02-958/04 dana 30.6.2004. godine kojom zaključuje ugovor o lizingu sa firmom „A.“ d.o.o. M. na period od 5 godina (od 2004. do 2009. godine) kako bi financirao nabavku 87 vozila marke „Opel“ po sistemu „staro za novo“, iako je znao da to nije dio odobrenih proračuna HNK za te godine, te je time postupao suprotno članu 14. Zakona o Proračunu Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 20/98), koji ne dozvoljava troškove koji nisu odobreni proračunom usljed čega je nastala šteta po budžet HNK u obliku kamate u iznosu od 458.530,71 KM.

Postupajući u svojstvu službene osobe u Federaciji BiH – predsjednika Komisije MUP-a HNK za odabir najpovoljnijeg ponuđača, je kao načelnik Sektora uniformisane policije MUP HNK koji je u skladu sa članom 18. Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji MUP HNK morao znati da 55 (pedeset i pet) starih policijskih vozila MUP-a podliježu zabrani otuđenja i prodaje zbog nepotpune ili nepostojeće dokumentacije, iskoristivši svoj službeni položaj i ovlasti i prekoračivši granice svojih službenih ovlasti izvršio sa ostalim članovima komisije samovoljnu procjenu vrijednosti vozila i omogućio da ista vozila budu otuđena – prodana „A.“ d.o.o. M., na način da je u svojstvu predsjednika Komisije predložio Zaključak broj 02-01/16-904/04 od 12.05.2004. godine o izboru „A.“ d.o.o. M. kao najpovoljnijeg ponuđača iako je znao da je na sjednici Vlade HNK od 01.04.2004. od strane ministra MUP-a HNK T. M. već predložena kupovina vozila marke „Opel“ što je protivno čl. 22. st. 2. Uredbe Vlade Federacije o postupku nabave roba, vršenju usluga i ustupanju radova, usljed čega je pribavljena korist „A.“ d.o.o. M. i pričinjena šteta po budžet HNK u iznosu od 203.513,00 KM što predstavlja cijenu starih policijskih vozila, pa je tako njihovim zajedničkim radnjama došlo do otuđenja-prodaje starih policijskih vozila „A.“ d.o.o. M. iako su vozila podlijegala zabrani otuđenja i prodaje zbog nepotpune ili nepostojeće dokumentacije, pa je njihovo otuđenje-prodaja bilo protivno odredbama Zakona o saobraćaju (Službeni list BiH broj 2/92, 13/94 i 2/96) i Memoranduma o razumijevanju o registraciji i registarskim tablicama motornih vozila u BiH (Službeni list BiH, broj 3/98), Pravilnika o registraciji i registarskim tablicama motornih vozila (Službeni list BiH broj 3/98), Pravilnika o tehničkom pregledu motornih vozila (Službene novine Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije broj 3/77) i Instrukcije o provedbi propisa o registraciji motornih vozila u BiH (Službeni list broj 3/98), kojim radnjama su pribavili korist „A.“ d.o.o. M., i pričinili štetu budžetu HNK u iznosu od 203.513,00 KM što predstavlja cijenu starih policijskih vozila,

U sljedećoj tabeli je naveden popis starih vozila prodanih „A.“ d.o.o. M. uključujući cijenu koju je ponudila „A.“ d.o.o. M., kao i cijenu koju je utvrdio vještak.

M		R	B T		M U		P	G	C
1	88/4	VvV-Benzin	Transporter	...	VVW2ZZZ70ZNH042268	1992	3200	6187	
2	87/4	Ford Diesel	Fiesta Van	...	SFA3XXBAF3RR70913	1995	2000	2927	
3	86/4	VW-Diesel	Transporter	...	VVW2ZZZ70ZSH100584	1995	3000	5703	
4	85/4	Skoda Diesel	Feicia	...	TMBEHH613V0592069	1997	3000	6754	
5	84/4	V-Benzin	Golf 3	...	WVWZZZ1HZTP373615	1995	4575	5070	
6	83/4	W-Benzin	Golf 3	...	WVWZZZ1HZSW60388	1995	4575	4285	
7	82/4	Mitsubishi Benzin	Pajero	...	JMBL146GWLJ551059	1990	4000	12180	
8	81/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WVWZZZ1HZWB069388	1997	5000	4282	
9	80/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WVWZZZ1HZSW602661	1995	4000	4383	
10	79/4	VvV-Benzin	Golf3	...	WVWZZZ1HZVVB0663 72	1997	4000	4160	
11	78/4	Lada-Benzin	Niva	...	XTA212130T1220258	1996	2000	3874	
12	77/4	VW-Diesel	Golf 3	...	WVWZZZ1HZPW724488	1994	4500	3231	
13	76/4	VW-Benzin	Golf 2	...	WVWZZZ1GZNW131222	1991	1500	3452	

62	27/4	Landrover Diesel	Defender	...	SALLDVAF8MA940239	1993	2000	8996
63	26/4	Landrover-Diesel	Defender	...	SALLDVAF8MA940227	1995	2200	10786
64	25/4	VW-Diesel	Golf 3 Carav	...	WWVZZZ1HZSW26379^	1995	2500	3384
65	24/4	VW-Diesel	Golf 3	...	WWVZZZ1HZVB068226	1997	3500	6510
66	23/4	VW-Diesel	Golf 3 Carav	...	WWVZZZ1HZSW271319	1995	2200	3076
67	22/4	VW-Diesel	Golf 3 Carav	...	VVVZZZ1HZSW271917	1995	2850	3692
68	21/4	VW-Diese	Golf 3 Carav	...	WWVZZZ1HZTW404217	1996	2500	4680
69	20/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WWVZZZ1HZWB069390	1997	3200	5384
70	19/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WWVZZZ1HZSW294918	1995	3800	6578
71	18/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WWVZZZ1HZWB015696	1997	2850	5139
72	17/4	VW-Benzin	Passat Var CL 1.8	...	VVVZZZ3AZSE110506	1995	2900	3396
73	16/4	Skoda-Diesel	Felicia	...	TMBEHH613X0004090	1999	2750	5731
74	15/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WWVZZZ1HZSVV281526	1995	2850	3181
75	14/4	VW-Diesel	Golf 3	...	WWVZZZ1HZTB094524	1995	3000	5384
76	13/4	VW-Diesel	Golf3CL	...	WWVZZZ1HZVB068249	1997	2850	5890
77	12/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WWVZZZ1HZVVV003704	1997	2850	4894
78	11/4	VW-Diesel	Golf 3 Carav	...	WWVZZZ1HZSW270678	1995	2500	3076
79	10/4	VW-Benzin	Golf 3	...	WWVZZZ1HZSW281879	1995	2900	2447
80	9/04	VW-Benzin	Golf 3	...	WWVZZZ1HZ VW0 73068	1996	2500	5144
81	8/04	Skoda-Diesel	Felicia GLX 1.9D	...	TMBEHH614V0611483	1997	2750	3337
82	7/04	Skoda-Diesel	Felicia LX 1.9D	...	TMBEHH613X0067197	1998	2250	3889
83	6/04	VW-Benzin	Passat Caravan	...	WWVZZZ3AZSE108365	1995	2900	3736
84	5/04	VW-Benzin	Passat Caravan	...	VVVZZZ3AZSE107889	1995	2900	6453
85	4/04	VW-Benzin	Passat Caravan	...	VVVZZZ3AZSE116495	1995	2900	3396
86	3/04	Skoda-Diesel	Felicia LX 1.9D	...	TMBEHH613X0067217	1998	2750	6242
87	2/04	VW	Golf 3 Carav	...	WWVZZZ1HZSVV270589	1995	2900	7076
U	K	N	P	O		1	1	4

kao saizvršio, počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

3 T G , ,

Postupajući u svojstvu službene osobe Federacije BiH, , kao ministar unutrašnjih poslova HNK u periodu od 23.11.1998. do 2001. godine, , kao ministar unutrašnjih poslova HNK u periodu od 17.11.2001. do 19.7.2003. godine, , kao ministar unutrašnjih poslova HNK u periodu od 15.8.2003. do 31.12.2004. godine, iskorištavanjem svog službenog položaja i ovlasti potpisali su liste radnih sati i platne liste za isplatu plaće J. Z. za period od 16.11.1998. do 31.12.2003. godine tokom kojeg su njena prava i obaveze iz radnog odnosa mirovali u skladu sa članom 58. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK po Rješenju broj 03-6/3-506-4/98 od 15.06.1999. godine o mirovanju prava i obaveza iz radnog odnosa, a kojim pročelniku Ureda za unutrašnju kontrolu kabineta ministra J. Z. miruju prava i obaveze iz radnog odnosa u MUP-u HNK od 16.11.1998. do isteka zastupničkog mandata u Zastupničkom domu Parlamenta FBiH, a navedeno rješenje je donio i potpisao ministar D. M., te je na osnovu navedenih lista J. Z. isplaćen iznos od 100.207,36 KM na ime plate sa doprinosima na koju nije imala pravo u skladu sa navedenim Rješenjem i odredbama člana 58. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK, gdje je na taj način postupanjem ovih službenih osoba pribavljena korist J. Z. u iznosu od 100.207,36 KM i pričinjena šteta budžetu HNK u istom iznosu,

kao saizvršioци, počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

4 J

Postupajući u svojstvu službene osobe Federacije BiH, kao premijer i zamjenik premijera Vlade HNK u periodu od jula do avgusta 2000. godine u M., iskoristivši svoj službeni položaj i ovlašćenja i prekoračivši granice svoje službene ovlasti je potpisao dana 25.07.2000. godine Odluku broj 01-1134-1/00, dana 23.08.2000. godine Odluku broj 01-1306-1/00, te dana 24.08.2000. godine Zaključak broj 01-1292/00 i time odobrio finansijsku potporu uposlenicima hrvatske nacionalnosti MUP-a iako te odluke nisu donesene na sjednicama Vlade HNK kako to nalaže član 13. Zakona o Vladi HNK i nisu donesene u skladu sa pomenutim Zakonom, usljed čega je pribavljena korist preduzeću „K.“ d.o.o. M. i nastala šteta po budžet HNK u iznosu od 125.965,24 KM, a postupajući u svojstvu službene osobe Federacije BiH kao ministar unutrašnjih poslova HNK, u periodu od 23.11.1998. do 2001. godine, u M., iskoristivši svoj službeni položaj i ovlašćenja i prekoračivši granice svoje službene ovlasti odobrio je za navodno kupljeni građevinski materijal sljedeće isplate: dana 26. septembra, 26. oktobra, 7. novembra, 13. novembra, 22. novembra, 14. decembra i 28. decembra 2000. godine i 22. marta, 29. marta i 23. maja 2001. godine preduzeću „K.“ d.o.o. M. radi navodnog rješavanja stambenih pitanja uposlenika MUP-a hrvatske nacionalnosti i to u vidu kredita, a sve temeljem Odluka od 25.7.2000. broj 01-1134-1/00 i od 23.8.2000. godine broj 01-1306-1/00 i Zaključka od 24.8.2000. godine broj 01-1292/00 bivšeg zamjenika premijera J. M. iako te odluke nisu donesene na sjednicama Vlade kako to nalaže član 13. Zakona o Vladi HNK i nisu donesene u skladu sa pomenutim Zakonom, usljed čega je doprinio pribavljanju koristi preduzeću „K.“ d.o.o. M. i nastanku štete po budžet HNK u iznosu od 125.965,24 KM.

kao saizvršioци, počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

5 TS G

Postupajući u svojstvu službene osobe Federacije BiH, kao premijer Vlade HNK, prekoračivši granice svoje službene ovlasti, zaključio/potpisao je ugovore broj 01-1-16-502/06 od 28.06.2004. godine, broj 01-1-16-078/05 od 25.01.2005. godine i broj 01-1-16-502/06 od 30.03.2006. godine sa privatnom zaštitarskom tvrtkom „R.“ d.o.o. M. – V. N.-N.- o osiguranju i fizičkoj zaštiti objekata Vlade HNK, ministarstava i drugih organa kantonalne uprave suprotno članu 2. i 5. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK koji propisuje da jedino Uprava policije i MUP mogu osiguravati objekte Kantona, pri čemu kao komesar policije MUP-a HNK suprotno članu 19b. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK i kao ministar unutrašnjih poslova HNK suprotno članu 17. stav 3. i 7. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK nisu poduzeli dužne radnje da spriječe te nezakonite aktivnosti iako su za njih znali, pa je tako „R.“ d.o.o. M. u periodu od 01.01.2003. do 31.12.2006. godine fakturisao na ime usluga fizičkog osiguranja dijela zgrade „D.“ i parkirališta u kojem su smješteni ured Vlade HNK i vladinih tijela, usluge osiguranja zgrade u kojoj su smještena ministarstva finansija, gospodarstva, poljoprivrede, pravosuđa, prometa i veza, iznos od 1.336.850,40 KM čime su prouzrokovali štetu budžetu HNK u tom iznosu kojeg je Vlada HNK isplatila tvrtki „R.“ d.o.o. M. u navedenom periodu, pribavljajući joj tako korist u tom iznosu.

kao saizvršioци, M. Č., S. G. i T. M. počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

6 TS

Postupajući u svojstvu službene osobe Federacije BiH, kao ministar unutrašnjih poslova HNK u periodu od 17.11.2001. do 19.07.2003., kao zamjenik ministra unutrašnjih poslova HNK od juna 2001. do juna 2003. godine su potpisali Ugovor broj 02-830/02 od 24.04.2002. godine i Ugovor broj 02-03/1-16-712-21/03 od 07.05.2003. godine o zakupu prostora restorana za pružanje ugostiteljskih usluga i preuzimanju uposlenika sa J. V. kao ugovornom stranom u ime SUR „K.“, da bi kao ministar unutrašnjih poslova HNK u periodu od 15.10.2003. do aprila 2006. godine potpisao Aneks broj 02-01-16-106-2/05 od 19.01.2005. godine Ugovora broj 02-03/1-16-712-21/03 od 07.05.2003. o zakupu prostora restorana MUP-a sa pripadajućom opremom i inventarom i preuzimanju uposlenika sa J. V. kao ugovornom stranom u ime SUR „K.“, da bi potom dozvolili SUR „K.“ da posluje suprotno uvjetima ugovora – bez preuzimanja šest uposlenika MUP-a: K. D., K. M., P. S., S. R., Š. T. i T. S., koji su uposlenici nastavili raditi u restoranu i primati plate i doprinose na teret MUP-a HNK u iznosu od 182.635,21 KM, čime su G. B., S. Š. i T. M. propustili obaviti službene dužnosti i pokrenuti odgovarajući postupak protiv SUR „K.“ i J. V. zbog neispunjavanja ugovornih obaveza, te su tako G. B., S. Š. i T. M. iskorištavanjem svog službenog položaja i ovlašćenja pribavili korist SUR „K.“ i J. V. kao ugovornoj strani u ime SUR „K.“ u iznosu od 182.635,21 KM, čime su prouzrokovali štetu budžetu HNK u istom iznosu.

kao saizvršioци, počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

T 7 S G -

Postupajući u svojstvu službene osobe Federacije BiH, kao ministar unutrašnjih poslova HNK u periodu od 15.08.2003. do aprila 2006. godine suprotno članu 17. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK, te kao komesar policije MUP-a HNK u periodu od 01.01.2003. godine do 10.09.2006. godine suprotno članu 19b. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK ne obavivši službene dužnosti u iznosu

17.12.2002. godine, pri čemu je T. M. potpisivao sačinjene liste sati za se vodili kao radnici na raspolaganju po članu 112. i 114. Zakona o radnim odnosima i platama uposlenika u organima uprave u FBiH po kojem se uposlenik može stavljati na raspolaganje od 3, 6 i 12 mjeseci, mada većina uposlenika koji su predstavljali višak nisu imali rješenja o stavljanju na raspolaganje, niti tačan datum od kada do kada su stavljeni na raspolaganje, što je očiti propust ministra i komesara policije, pa je tako prema članu 118. ovog Zakona uposleniku trebao prestati radni odnos nakon otkaznog roka od 30-90 dana, nakon kojeg nisu donesena rješenja o prestanku radnog odnosa ni od strane T. M. niti od strane S. G. protivno prijedlozima Sektora za administraciju MUP-a HNK, čime su tim uposlenicima, evidentiranim pod oznakom „na raspolaganju“ ali koji nisu radili, pribavili korist u ukupnom iznosu od 5.050.202,42 KM koji iznos im je isplaćen u vidu plata, u iznosu od 2.988.796,56 KM, te doprinosa i poreza, u iznosu od 2.061.405,86 KM, a na koji način je nanesena šteta budžetu HNK u istom iznosu.

Spisak od 171 uposlenika MUP-a HNK koji su predstavljali višak

red. broj	ime i prezime	radni staž	Raspolaganje čl. 112	Otkazni rok čl. 118	prestanak r.o. čl. 118	sporaz. raskid r.o.
1	A. K.	9	od 24.06.03. do 24.06.04.	24.09.04.	24.09.04.	19.4.2006
2	A. Ž.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	15.7.2005
3	A. R.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	11.5.2006
4	A. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
5	A. J.	9	od 12.07.03. do 12.01.04.	12.04.04.	12.04.04.	14.2.2006
6	B. S.	8	od 12.07.03. do 12.07.04.	12.10.04.	12.10.04.	14.12.2005
7	B. N.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
8	B. M.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
9	B. N.	8	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	2.6.2006
10	C. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
11	Č. V.	9	od 10.10.03. do 10.04.04.	10.07.04.	10.07.04.	14.2.2006
12	Č. Z.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
13	Č. Z. 1	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	18.3.2005
14	Č. Z. 2	9	od 15.06.04. do 15.06.05.	16.09.05.	16.09.05.	
15	D. Ž.	8	od 05.07.03. do 05.10.03.	05.11.03.	05.11.03.	6.10.2005
16	D. T.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
17	Đ. I.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
18	D. G.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	5.5.2006
19	D. M.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
20	F. Z.	9	od 11.07.03. do 11.11.04.	11.04.04.	11.04.04.	14.2.2006
21	G. I.	7	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
22	G. S.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	18.3.2005
23	G. M.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
24	G. A.		od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	23.5.2006
25	G. S. 1	7	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	23.5.2006
26	H. Dž.		od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	6.10.2005
27	I. F.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	14.2.2006
28	I. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
29	J. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	6.10.2005
30	J. R.	3	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
31	J. A.	8	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	13.5.2005
32	J. M.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	26.5.2006
33	K. A.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	11.5.2006
34	K. A. 1	9	od 12.07.03. do 12.07.04.	12.10.04.	12.10.04.	14.12.2005
35	K. I.	8	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
36	K. D.	9	od 12.07.03. do 12.07.04.	12.10.04.	12.10.04.	11.11.2005
37	K. M.	7	od 05.07.03. do 05.10.03.	06.11.03.	06.11.03.	11.11.2005
38	K. V.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	9.5.2006
39	K. S.	9	od 12.07.03. do 12.01.04.	12.04.04.	12.04.04.	19.4.2006
40	K. V. 1	9	od 10.07.03. do 10.10.03.	10.11.03.	10.11.03.	28.4.2006
41	Lj. B.	5	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
42	Lj. D.	8	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
43	M. Ž.	8	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
44	M. Ž.1	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
45	M. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	

46	M. D.1		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
47	M. D.2		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
48	M. S.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	20.5.2006
49	M. Z. 2		9	od 11.07.03. do 11.01.04.	11.04.04.	11.04.04.	19.4.2006
50	M. D. 3		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
51	M. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
52	M. Ž. 3		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
53	M. B.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
54	M. Z. 4		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
55	M. B. 1		9	od 03.07.03. do 03.10.03.	03.11.03.	03.11.03.	14.4.2006
56	N. D.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
57	O. M.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
58	O. A.			od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
59	P. S.			od 08.07.03. do 09.10.03.	09.11.03.	09.11.03.	15.12.2005
60	P. V.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	18.3.2005
61	P. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
62	P. M.1		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	20.5.2006
63	P. D.		8	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
64	P. M. 2			od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2006
65	R. D.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	6.10.2005
66	R. V.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	11.11.2005
67	S. R.		9	od 10.10.03. do 10.04.04.	10.07.04.	10.07.04.	14.2.2006
68	S. V.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	6.10.2005
69	S. Z.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	10.5.2005
70	S. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	6.10.2005
71	S. D.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	18.3.2005
72	S. Z.1		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	2.6.2006
73	Š. Z.2			od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	28.4.2006
74	Š. M.		9	od 08.07.03. do 08.10.03.	08.11.03.	08.11.03.	14.12.2005
75	Š. T.		7	od 28.06.03. do 28.09.03.	29.10.03.	29.10.03.	14.12.2005
76	Š. S.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	9.5.2006
77	Š. M.1			od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
78	T. S.		7	od 03.07.03. do 03.10.03.	04.11.03.	04.11.03.	19.4.2006
79	V. J.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
80	V. D.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	5.8.2005
81	Z. Lj.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	do 17.04.03.	17.04.03.	
82	B. D.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
83	B. B.			od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
84	D. Ž.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	26.07.2004.
85	H. N.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
86	K. D.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
87	K. D. 1		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
88	K. T.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
89	P. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
90	R. D.			od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
91	S. H.		6	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
92	S. J.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
93	V. I.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
94	V. A.			od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
95	Z. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
96	M. V.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
97	M. I.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
98	M. J.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
99	R. V.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
100	S. M.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
101	K. J.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.11.2004.
102	M. A.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.11.2004.

103	M. V.	7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.11.2004.
104	R. A.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.11.2004.
105	V. D.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
106	B. D.	5	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	13.09.2004.
107	D. P.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
108	F. V.	5	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
109	I. M.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
110	M.M.	5	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
111	S.G.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	13.09.2004.
112	Š. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
113	T. S.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
114	U. Z.	5	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
115	V. D.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
116	M. D.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
117	K. M.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.11.2004.
118	K.-P. I.	9	15.06. do 15.09.04.	15.10.2004.	15.10.2004.	15.10.2004.
119	P. S.	9	15.06. do 15.12.04.	15.03.2005.	15.03.2005.	15.03.2005.
120	V. M.	7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.11.2004.
121	G. A.	7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
122	K. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
123	Lj. O.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
124	L. T.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
125	M. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.11.2004.
126	M. D.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
127	M. P.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
128	N. E.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
129	P. Z.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	13.09.2004.
130	P. S.	7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
131	R. M.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
132	R. V.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
133	Š. I.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
134	Vl. Z.	5	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
135	V. J.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	05.08.2005.
136	V. D.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
137	F. F.		01.12.03. do 01.03.04.	01.04.2004.	01.04.2004.	18.03.2005.
138	V. Z.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	13.09.2004.
139	G. Z.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
140	K. M.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
141	K. S.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
142	Č. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
143	R. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
144	A. M.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
145	T. Z.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
146	M.D.		od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
147	Š. B.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
148	K. M.	8	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
149	Š. D.	9				11.09.2002.
150	M. N.	9				31.08.2002.
151	T. F.	9				26.08.2002.
152	B. D.	9				25.02.2003.
153	M. Ž.	9				11.09.2002.
154	Z. D.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
155	B. M.	3	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
156	R. B.	4	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
157	M. T.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
158	M. N.	9				11.09.2002.
159	S. N.	9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	

160	K. D.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
161	H. F.		7	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
162	M. G.		9				29.11.2002.
163	L. P.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
164	P. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
165	Z. D.			od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	13.09.2004.
166	G. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
167	K. M.			od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
168	K. M.1		4	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
169	Lj. D.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	09.12.2003.
170	Š. M.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	28.04.2006.
171	Z. Z.		9	od 17.12.02. do 17.03.03.	17.04.2003.	17.04.2003.	
	ukupno						

kao saizvršiooci, počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

T 8 S G -

Postupajući u svojstvu službene osobe Federacije BiH, kao komesar policije je potpisao dana 30.12.2003. godine rješenja o prestanku radnog odnosa sljedećih uposlenika MUP-a: Č. S., broj rješenja 02-03/1-36-3011-1/03, B. R. broj rješenja 02-03/1-36-3011-2/03, T. E., broj rješenja 02-03/1-36-3011-3/03, D. I., broj rješenja 02-03/1-36-3011-4/03, I. A., broj rješenja 02-03/1-36-3011-5/03, M. K., broj rješenja 02-03/1-36-3011-6/03, M. S., broj rješenja 02-03/1-36-3011-7/03, Z. A., broj rješenja 02-03/1-36-3011-8/03, Z. E., broj rješenja 02-03/1-36-3011-9/03, M. A., broj rješenja 02-03/1-36-225-34/03 i V. Đ., broj rješenja 02-03/1-36-549-162/03 na osnovu toga što su navodno ispunili kriterije za mirovinu, odnosno 40 godina radnog staža, premda član 121. i 122. stav 3. Zakona o radnim odnosima i plaćama uposlenika u organima uprave u Federaciji BiH (Službene novine FBiH 13/98) propisuje da se rješenja o prestanku radnog odnosa ne mogu donijeti bez saglasnosti uposlenika ako nisu napunili 65 godina života, dok je ministar zajedno sa komesarom policije S. G. dao prijedlog za umirovljenje navedenih uposlenika Sektoru za administraciju MUP HNK broj 02-02-36-2461-6/2003 od 30.12.2003. godine, koji Sektor je pripremio navedena rješenja za potpisivanje, nakon čega je Kantonalni sud u Mostaru svojom presudom broj 007-0-KZ-06-000 139 od 31.1.2007. godine naredio da se pomenuti uposlenici vrate na posao, te da im se iz budžeta HNK nadoknade izgubljene neto plate u iznosu od 194.081,56 KM, čime su S. G. i T. M. prekoračivši službena ovlaštenja prouzrokovali štetu budžetu HNK u istom iznosu i teže povrijedili prava navedenih uposlenika propisana zakonom.

Spisak uposlenika kojima je prestao radni odnos

	Prezime i ime	Prestao r.o.	Vraćen na posao	Obračun plaća			Ukupno	Isplaćeno	Razlika	Period
				2004	2005	I-IX 2006				
1	Č.S.	31.12.03.	27.06.05.	13630,44	6701,63	0	20332,07	1253,37	19078,7	01.01.04.- 27.06.05.
2	B. R.	31.12.03.	25.05.05.	7727,64	3095,21	0	10822,85	717,96	10104,89	01.01.04.- 25.05.05.
3	T. E.	31.12.03.	25.05.05.	15299,76	6128,13	0	21427,89	1406,31	20021,58	01.01.04.- 25.05.05.
4	Dž. I.	31.12.03.	25.05.05.	9257,64	3708,03	0	12965,67	882,93	12082,74	01.01.04.- 25.05.05.
5	I. A.	31.12.03.	25.05.05.	13747,92	5506,56	0	19254,48	1263,16	17991,32	01.01.04.- 25.05.05.
6	M. K.	31.12.03.	02.06.05.	13806,72	5829,5	0	19636,22	1268,06	18368,16	01.01.04.- 02.06.05.
7	M. S.	31.12.03.	02.06.05.	13806,72	5829,5	0	19636,22	1268,06	18368,16	01.01.04.- 02.06.05.
8	Z. A.	31.12.03.	24.02.06.	8318,64	8318,64	1287,41	17924,69	764,93	17159,76	01.01.04.- 24.02.06.
9	Z. E.	31.12.03.	18.04.05.	13865,52	4159,65	0	18025,17	1272,96	16752,21	01.01.04.- 18.04.05.
10	M. A.	31.12.03.		10368	10368	7776	28512	864	27648	
11	V. Đ.	31.12.03.	26.09.05.	10022,28	7405,35	0	17427,63	921,59	16506,04	01.01.04.- 26.09.05.

kao saizvršiooci, počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

K 42 B H Z 8) :

U vremenskom periodu od 27.08.2003. do 12.01.2006. u M.u u službenim prostorijama MUP-a HNK u „K.“ u sefu u svom uredu komesara policije neovlašteno držao automatsku pušku serijskog broja AK-8976 sa jednim okvirom bez metaka i bez prateće dokumentacije o porijeklu, što je protivno članu 11. Zakona o nabavljanju, posjedovanju i nošenju oružja i municije (Službene novine HNŽ/K 3/2000) prema kojem je zabranjeno držanje, nošenje i posjedovanje oružja i municije, a koja automatska puška je pronađena dana 12.01.2006. godine prilikom vršenja pretresa prostorija MUP-a HNK po Naredbi Suda BiH broj KPP - 149/05 od 12.01.2006. godine,

počinio krivično djelo Nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine.

Na osnovu odredbe člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, u odnosu na oslobađajući dio presude, troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačka a) do f) kao i nužni izdaci navedenih optuženih i nagrada njihovih branilaca, padaju na teret budžetskih sredstava ovog Suda.

III

:

T

3S G

2 B Z 3H)

DB

U B

A E R J

A O T S

O

/pod tačkom 5. Optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine od 15.04.2009. godine/

U periodu od 01.01.2003. – 31.12.2006. godine, u svojstvu načelnika sektora , zajedno sa M. Ć., S. G. i T. M., u M. - a nakon što je M. Ć. kao premijer HNK zaključio/potpisao ugovore dana 28.06.2004. godine broj 01-1-16-954/04, dana 25.01.2005.godine broj 01-1-16-078/05 i dana 30.03.2006. godine broj 01-1-16-502/06 sa privatnom zaštitarkom tvrtkom R. d.o.o M. o osiguranju objekata Vlade HNK, ministarstava i drugih organa kantonalne uprave premda po članu 2. i 5. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK, jedino Uprava policije može osiguravati objekte Kantona – suprotno članu 18. u vezi sa članom 54. Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji MUP HNK, nije poduzeo nikakve radnje da spriječi ovu nezakonitu aktivnost, premda je znao da je angažman tvrtke “R.” d.o.o M. u pružanju zaštitarskih usluga MUP-u bio nezakonit, slijedom toga Vlada je isplatila tvrtki “R.” ukupno 1.336.850,40 KM od 01.01.2003. godine do 31.12.2006. godine, a time je proračun HNK oštećen u istom iznosu.

, optuženi D. B. počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03)

/ pod tačkom 8. Optužnice Tužilaštva BiH od 15.04.2009. godine/

Kao ministar unutrašnjih poslova HNK, organizovao je i odobrio nabavku policijskih uniformi sklapajući u ime MUP HNK slijedeće ugovore: T. M., 421.690,95 KM, 13.01.2004. godine, 02-03/2-16-106-4/04, M., T. 35.334 KM, 02-03/2-16-106-3/04, 13.01.2004. godine, P., G., 36.720 KM, 02-03-2-16-106-1/04, 13.01.2004. godine, M., M. 17.910 KM, 02-03/2-16-106-2/04, 13.01.2004. godine, M. M., 73.710 KM, 02-01-106-34/04, 21.04.2004. godine, B., Ć., 61.200 KM, 02-01-06-35/04, 21.04.2004. godine, policijskih uniformi u iznosu od 646.564,95 KM iako je Skupština kantona namijenila svega 495.000 KM u proračunu 2003. i 2004. godinu za ovu svrhu, čime je prekršio članak 14. Zakona o proračunu Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine 20/98) stvaranjem troškova koji prelaze odobreni proračun te oštetio proračun u iznosu od 151.564,95 KM.

je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03)

kao ministar unutrašnjih poslova HNK u M., potpisao je Odluku broj 02-01-4338/03 od 08.10.2003. godine, kojom je naredio da se sve žalbe na rad policije šalju njegovom kabinetu, a ne Jedinici za profesionalne standarde kako je predviđeno i kako nalaže članak 79. stavak 4. Zakona o unutrašnjim poslovima i članak 16. Pravilnika ministarstva unutrašnjih poslova, usljed čega je građanima koji su podnosili zvanične žalbe, a koje su trebale biti podnesene Jedinici za profesionalne standarde, onemogućeno da po njihovim žalbama neposredno postupaju nadležno tijelo. Također je potpisao i Uputstvo broj 02-01-04-1164-3/03, od 17.09.2003. godine, kojim je naredio osoblju da svu ulaznu poštu vezanu za policijsku upravu treba slati u kabinet ministra unutrašnjih poslova, a ne komesaru policije ili ravnatelju administracije kako je propisano i kako nalaže Zakon o unutrašnjim poslovima u članku 78. i 79. stav 4, Pravilnik MUP-a i Instrukcija za rad komesara policije broj 02-3/2-04-1263/02, bez konkretnog datuma. Instrukcija propisuje da komesar policije treba biti neovisan u vršenju svojih slubenih dužnosti. Rezultat navedenog je da su građani bili onemogućeni da o njihovim pravima odlučuje nadležni organ, a kao komesar policije HNK svjesno je odobrio da se sve ovo desi, ne reagirajući na gore navedeno nezakonito doneseno uputstvo ministra M..

T. M. i S. G. počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03)

4. Pod tačkom 12. Optužnice Tužilaštva BiH od 15.04.2009. godine/

kao ministar unutrašnjih poslova HNK i komesar policije HNK, su zajedno u M. vremenskom periodu od 27.08.2003. do 13.10.2003. godine propustili prijaviti Kantonalnom tužilaštvu u M. navodna krivična djela zlouporabe položaja i službenih ovlasti, iz članka 358. stavak 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98), te nesavjestan rad u službi iz članka 366. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98) koja su počinili dužnosnici kantonalne policije, S. M. i A. Ž., koje je prijavila jedinica za unutrašnju kontrolu dana 13.10.2003. godine komesaru policije i ministru unutrašnjih poslova, a Z. Ž., L. L., V. R., M. Š., A. B. i S. N. prijavljeni su dana 27.08.2003. godine komesaru policije i ministru unutrašnjih poslova MUP-a HNK, po preporuci Jedinice za unutrašnju kontrolu MUP-a kako to nalaže član 228. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 35/03).

T. M. i S. G. počinili krivično djelo Neprijavlivanje krivičnog djela ili učinitelja, iz člana 345. stav 2. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („Sl. novine FBiH“, broj 36/03).

Na osnovu odredbe člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, u odnosu na odbijajući dio presude, troškovi krivičnog postupka iz člana 185. stav 2. tačka a) do f) kao i nužni izdaci navedenih optuženih i nagrada njihovih branilaca, padaju na teret budžetskih sredstava ovog Suda.

O

A. Optuženje

1. Optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj KT-474/05 od 15.04.2009. godine, koja je precizirana dana 15.04.2009. godine, G. B., D. B., M. Č., N. G., S. G., D. M., T. M., J. M., S. Š., J. V. i J. Z., optuženi su da su radnjama opisanim pod tačkama 1 – 12 optužnice počinili krivično djelo i to pod tačkom 1) D. M. krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98); pod tačkom 2) D. B., M. Č. i T. M. počinili su krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98) i članka 383. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03); pod tačkom 3) D. M., G. B., T. M. i J. Z. počinili su krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98) i članka 383. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine; pod tačkom 4) J. M. i D. M., počinili su krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98); pod tačkom 5) M. Č., S. G., D. B. i T. M. počinili su krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98) i članka 383. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03); pod tačkom 6) G. B. i S. Š. počinili su krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98) i članka 383. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03), a J. V. je počinio krivično djelo zlouporabe položaja ili ovlašćenja u pomaganju iz članka 25. i 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98) i članka 33. i 383. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03); pod tačkom 7) T. M. i N. G. počinili su krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 43/98) i članka 383. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03); pod tačkom 8) T. M. je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 383. stavak 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03); pod tačkom 9) T. M. i S. G. počinili su krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 383. stavak 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine br. 36/03); pod tačkom 10) T. M. i S. G. počinili su krivično djelo zlouporabe položaja ili ovlašćenja iz članka 383. stavak 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03); pod tačkom 11) S. G. je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 383. stavak 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (Službene novine broj 36/03); pod tačkom 12) T. M. i S. G. su počinili krivično

djelo neprijavlivanje krivičnog djela ili učinitelja, članak 345. stavak 2. u svezi sa člankom 31. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (*Službene novine br. 36/03*).

2. Optužnicom Tužilaštva BiH, broj KT-474/05 od 13.08.2008. godine, optuženi su T. M. i S. G., i to pod tačkom 1) T. M. da je počinio kazneno djelo zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (*Službene novine broj 43/98*) i članka 383. stavak 3. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (*Službene novine broj 36/03*), te pod tačkom 2) S. G. da je počinio kazneno djelo zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz članka 358. stavak 3. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (*Službene novine 43/98*) i članka 383. stavak 3. Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (*Službene novine broj 36/03*);

3. Optuženi su se dana 04.01.2008. godine, povodom prve optužnice, pred sudijom za prethodno saslušanje izjasnili da nisu krivi, po svim tačkama optuženja. Predmet je nakon toga, upućen vijeću radi zakazivanja glavnog pretresa.

B. Tok postupka

4. Dana 28.03.2008. godine otvoren je glavni pretres u ovom predmetu, čitanjem optužnice i iznošenjem uvodnih riječi Tužilaštva Bosne i Hercegovine. Nakon održanih osamnaest ročišta za glavni pretres, zbog smrti dva člana sudskog vijeća, glavni pretres u ovom pretresu ponovno je otvoren pred novim sudskim vijećem dana 09.04.2009. godine.

5. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, dana 26.05.2011. godine, iskorištavajući mogućnost po članu 285. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, dostavilo je Sudu i odbrani izmijenjenu optužnicu kojom Tužilaštvo odustaje od krivičnog gonjenja u odnosu na J. Z., N. G. i J. V.. Ujedno, Tužilaštvo je odustalo od krivičnog gonjenja optuženog D. B. u odnosu na tačku 5. Optužnice od 15.04.2009. godine, T. M., pod tačkom 8. Optužnice od 15.04.2009. godine, zatim T. M. i S. G., pod tačkom 9. Optužnice od 19.04.2009. godine te T. M. i S. G., pod tačkom 12. Optužnice od 15.04.2009. godine.

6. U toku postupka od strane optužbe saslušani su svjedoci: S. Š., I. L., Lj. R., M. R., K. P., T. M., H. P.; S. D., J. T., V. B., A. Š., Z. P., S. B., B. D.; M. M., Z. D., M. Š., M. Š.1, S. P., M. P., M. P., R. D., S. R., H. Đ., A. Z., N. T., N. Š., I. L., E. T., I. Z., D. T., M. T. i R. P., kao i vještaci K. P. i Z. B..

7. Odbrana B. G. saslušala je svjedoka Z. P. Odbrana optuženog B. saslušala je svjedoke A. Š., D. M. i D. J., dok je i sam optuženi dao iskaz u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu. Odbrana optuženog M. Ć. provela je dokaz saslušanjem svjedoka J. J.. Po prijedlogu odbrane optuženog G., saslušani su svjedoci S. R., L. K., N. A. i vještak finansijske struke N. S.. Optuženi je također na glavnom pretresu iznio svoju odbranu, u svojstvu svjedoka. Po prijedlogu odbrane optuženog M. saslušani su svjedoci J. J., I. Đ., Z. P., M. Š., Semin Borić te tim vještaka A. Ć. i I. B.. Odbrana optuženog M. provela je saslušanje svjedoka N. N., D. M., S. A., D. M., S. S., M. B. i O. Č., M. H., Z. P., V. B., D. R., D. V., A. Z., M. G., F. Z. te vještaka Š. B. i N. S.. Optuženi S. Š. saslušan je na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka.

8. Sastavni dio ove presude čini i Anex 1, u kojem su pobrojani svi materijalni dokazi provedeni u toku postupka, od strane optužbe i odbrane.

C. Nadležnost Suda BiH

6. Nadležnost Suda BiH određena je članom 7. Zakona o Sudu Bosne i Hercegovine^[1], gdje je u stavu 2. propisano da je Sud „nadležan za krivična djela utvrđena zakonima Federacije Bosne i Hercegovine, Republike Srpske i Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine kada ta krivična djela:

a) *ugrožavaju suverenitet, teritorijalni integritet, političku nezavisnost, nacionalnu sigurnost i međunarodni subjektivitet Bosne i Hercegovine;*

b) *mogu imati ozbiljne reperkusije ili štetne posljedice na privredu Bosne i Hercegovine, ili mogu izazvati druge štetne posljedice za Bosnu i Hercegovinu ili mogu izazvati ozbiljnu ekonomsku štetu ili druge štetne posljedice izvan teritorije datog entiteta ili Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.*“

7. Osnovna nadležnost Suda BiH tako je proširena, sa ciljem da se obezbijedi efikasna zaštita opštih, javnih interesa i od posljedica krivičnih djela koja predviđaju entitetski zakoni, ukoliko okolnosti izvršenja krivičnog djela ukazuju na poseban stepen ugrožavanja društvenih vrijednosti na kojima počiva struktura državne vlasti. Navedenim članom zakona postavljeni su relativno neodređeni pojmovi, koji su cijenjени kroz objektivne okolnosti svakog slučaja i koji su na izvjestan način definisani u dosadašnjoj sudskoj praksi. Sud je prilikom razmatranja pitanja stvarne nadležnosti, vođen specifičnim okolnostima koje se mogu ticati nekih bitnih obilježja krivičnog djela, kao što su visina navodno pribavljene protivpravne imovinske koristi pribavljene radnjama zloupotrebe, visina prouzrokovane štete, kao i položaj službenog lica u strukturi državne vlasti u vrijeme izvršenja krivičnog djela. Upravo je najviši položaj optuženih kao službenih lica u strukturi kantonalne vlasti u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio jedan od odlučujućih faktora u zasnivanju nadležnosti Suda BiH po osnovu člana 7. stav 2. tačka b) Zakona o Sudu BiH. Sud konkretne okolnosti predmeta, posmatra kroz prizmu odredbi člana 7. Zakona o Sudu i na temelju tih i takvih utvrđenih okolnosti, donosi odluku o nadležnosti.

8. Činjenica je da su optuženi zauzimali visoke položaje unutar HNK, kao lica od kojih se očekuje da poštuju slovo zakona i da svojim djelovanjem i primjerom jačaju vladavinu prava. Kada dođe do sumnje u povedbu prava i počinjenje ovako teških dijela, koja se optuženima stavljaju na teret, onda je vjera javnosti u zakonito djelovanje vlasti u mnogome dovedena u pitanje. Naime, upravo se od lica, koja zauzimaju takve položaje očekuje posvećenost interesima države i maksimalna zaštita društvenih vrijednosti, među kojima je pravni poredak kao temelj državne vlasti i uspostavljanje takvih mehanizama kontrole koji će onemogućiti bilo kakvo nezakonito postupanje, a pogotovo zloupotrebe službenih ovlašćenja.

9. Pored navedenog, bitno je imati u vidu i činjenicu da je optužnicom ukazivano na veliki iznos štete po budžet HNK, navodno nastale radnjama optuženih. Iako je riječ o šteti za kantonalni budžet, potrebno je tu štetu posmatrati u širem konceptu, u smisli odražavanja iste na normalno funkcionisanje kantonalne, pa time i Federalne te konačno državne v4

su dali saglasnost da se svjedoci i vještaci i vještaci zaslušavaju ponovo, odnosno da se ponovo ne provode dokazi, već da se koriste iskazi dati na ranijem glavnom pretresu, u skladu sa članom 251. stav 2. ZKP BiH.

o

19. Sud nije prihvatio određene dokaze Tužilaštva, nalazeći da isti nisu relevantni za presuđenje stvari, na način da se ne odnose direktno na činjenjice iz pojedinih tačaka optužnice ili na konkretne optužene. Tako je odbijen dokaz T - 135 Presuda Kantonalnog suda u M. od 3.3.2006. godine protiv J. M. i T - 136 Optužnica Kantonalnog tužilaštva M., od 12.8.2002. godine, nalazeći da ovi dokazi nisu relevantni za tačku 4. Optužnice. Također iz istog razloga Sud nije prihvatio niti dokaze označene kao T – 190 do 195 - Analitičke kartice „R.“ d.o.o. M. za 2002. godinu, jer je riječ o periodu koji nije obuhvaćen Optužnicom. Nije prihvaćen niti dokaze označene kao T – 223 – 235, koji se odnose na Odluka o razrješenju člana uprave društva „R.“ d.o.o. M., Prenos osnovačkog udjela u „R.“ d.o.o. M., Odluka o razrješenju člana Uprave ovog društva, Odluka o upisu promjena u registar privrednih društava, budući da statusne promjene ovog privrednog društva nisu od značaja za tačku 5. Optužnice. Odbijen je prijedlog i za ulaganje dokaza optužbe označenih kao T – 242-848, koji su se odnosili na prijave uposlenika pravnog lica „R.“ d.o.o. M. u Zavodu za PIO/MIO, odnosno prijave podataka uposlenika „R.“-a o stažu i platama. Nije sporno da je „R.“ d.o.o. M. imao uposlenike i da su istima morale biti plaćane plate i da su prema važećim zakonskim propisima morali biti prijavljeni u zavodu PIO/MIO. Činjenica da je „R.“ d.o.o. M. ispunjavao ove zakonom propisane obaveze nije relevantna u odnosu na optuženje iz tačke 5. Optužnice.

20. Na glavnom pretresu održanom dana 23.05.2011. godine odbijen je prijedlog Tužilaštva BiH, -za izdavanje naredbe o privremenom oduzimanju predmeta, kako bi se prikupili dokazi koje je Tužilaštvo imalo namjeru uložiti kao dodatne dokaze optužbe. Naime, Tužilaštvo je dana 14.03.2011. godine podnijelo prijedlog za izdavanje naredbe o privremenom oduzimanju predmeta, u kojem je navedeno da je dokumentacija, čije se oduzimanje traži, neophodna u cilju dokazivanja da su krivična djela iz optužnice van svake razumne sumnje počinjena. S obzirom da u tom momentu nije bio dovršen dokazni postupak odbrane optuženih, ovakav prijedlog optužbe smatran je preuranjenim, pa je Tužilaštvo upućeno da uredi prijedlog i isti dostavi Sudu, nakon što svi dokazi redovnog dokaznog postupka budu provedeni. Tužilaštvo je tako 06.05.2011. godine dostavilo uređen prijedlog za donošenje naredbe o privremenom oduzimanju predmeta – dokumentacije, koja bi bila korištena kao dodatni dokazi optužbe. Odbrane optuženi su se protivile ovom prijedlogu optužbe, saglasnosti ističući da se potraživani dokazi odnose na period koji optužnica ne obuhvata, odnosno koji su nastali nakon perioda optuženja i to 2008. godine.

21. U tom prijedlogu, pod tačkom 1. i 2. je zatraženo da se od MUP-a HNK oduzme originalna dokumentacija i to akt Uprave za administraciju i podršku od 17.01.2008.godine, i lista sati za mjesec mart, od 25.03.2008.godine, kojim tužilaštvo želi dokazati da su viškovi postojali i nakon 2006.godine. Iako Tužilaštvo nije preciziralo, Sud je zaključio da se ovaj prijedlog odnosi na tačku 7. Optužnice, odnosno na pitanje viška uposlenika. Međutim, prema optužnici inkriminisani peripd prema optužnici je od 15.08. 2003. do aprila 2006.godine. Prijedlog Tužilaštva da utvrđuje činjenice od marta 2008.godine odnosi se na period izvan perioda optuženja, te bi se prihvatanjem ovog prijedloga, omogućilo Tužilaštvu da na kraju ovog postupka i to u fazi provodjenja dodatnih dokaza,- provodi istragu za radnje iz 2008.godine. Osim toga, ocjena je Suda da se ne radi relevantnoj činjenici za pravilno presuđenje o radnjama koje se optuženim stavljaju na teret, budući da optuženi nisu na pozicijama unutar MUP-a HNK, na kojima su bili u inkriminisanoj periodu, odnosno koje su navodno zloupotrijebili. Traženi dokument se ne odnosi na sporni period ni na optužene, kao ni osobe obuhvaćene tabelom viška uposlenika iz tačke 7. Optužnice. U prijedlog osim toga, nije navedeno niti koji se dokaz odbrane namjerava pobijati traženom dokumentacijom.

22. Nadalje, pod tačkom 3. Prijedloga Tužilaštva zatraženo je da se izuzme naputak o mjerilima i načinu utvrđivanja mjesečnog uvećanja odnosno umanjenja plaća službenika od 03.02.2004.godine, kojim Tužilaštvo želi dokazati da je ministar sebe ovlastio za davanje stimulacije podobnim kadrovima, među kojima i N.G.. Ocjena je Suda da je i ovaj prijedlog neosnovan, iz razloga što se radi o sasvim novom navodu Tužilaštva, koji navod uopšte nije bio predmetom raspravljanja ni u jednoj fazi postupka. Formulacija je uopštena i paušalna, i nije navedeno zašto se prijedlog podnosi, šta Tužilaštvo želi dokazati ili koju činjenicu odbrane želi pobiti. Stimulacija uposlenika nije bila predmetom niti jedne tačke optuženja niti je to pitanje u toku postupka pokretano.

23. U odbijanju prijedloga za izdavanje naredbe o oduzimanju dokaza kao što je traženo iz optužnice, MUP-a HNK, vezano za jedanaest službenika Uprave policije koji su, kako tužilac navodi, nezakonito penzionisani u decembru 2003.godine, a zatim vraćeni na posao presudom suda u M., odnosno da se Uprava za administraciju očituje o ukupnom iznosu toplog obroka i prevoza u periodu od 2003-2005.godine, kao i visini sudskih troškova koje je MUP HNK platio u ovom periodu, čime bi se upoznao vještak radi dopune nalaza i mišljenja, Sud smatra da je takav prijedlog neutemeljen, imajući u vidu činjenicu da je opštepoznato da radnik koji ne dolazi na posao nema naknadu ni za topli obrok ni za prijevoz, pa je nesporno da ni pomenuti radnici u navedenom periodu dok nisu radili nisu imale te naknade. Ni ovim prijedlogom, kao ni prijedlogom da se v

pitanje nije relevantno za ovaj postupka, jer se ne odnosi na inkriminisani period. Također, Tužilaštvo je saslušalo svjedoka D. T. i to na okolnost provedene istrage, pa bi ponovno saslušanje ovog svjedoka bilo nepotrebno. Pored navedenog, ovaj prijedlog nema karakter dodatnih dokaza, budući da imovina optuženog M. – okolnost na koju je optužba predlagala saslušanje ovog svjedoka - nije bila predmet raspravljanja u dotadašnjem dijelu postupka. Konačno, u odnosu na tačku 4. i 5. prijedloga, odnosno saslušanje svjedoka M. J. i M. L., kao uposlenika Ureda za reviziju, utvrđeno je da je riječ o redovnim finansijskim izvještajima o poslovanju HNK, pa time i MUP-a HNK, i isti su nesporni. Međutim ovi izvještaji govore o utrošku finansija i ne bave se pojedinačnim odgovornostima bilo kakvih osoba, pa je ocjena Suda da se provođenjem ovih dokaza ne bi se došlo do relevantnih saznanja.

26. Sud je na glavnom pretresu dana 06.07.2011. godine donio odluku kojom su odbijeni i dopunski dokazi Tužilaštva BiH. Naime, Tužilaštvo je među dopunskim dokazima predlagalo da se u spis ulože odluke vlade HNK broj 01-1-134-1/00 od 25.07.2000. godine i 23.08.2000. godine, kao i zaključak Vlade od 24.08.2000. godine, a u odnosu na tačku 4. Optužnice, zatim dva revizijska izvještaja za 2003. i 2005. godinu pod brojevima 01-02-051-1209/11 i UR20/012-02-018-02/06 od 03.07.2006. i 06.06.2011. godine te dvije odluke vezano za tačku 1. Optužnice, veazno za donirana vozila pod tačkom k) i l). Tužilaštvo je predložilo da se u okviru dopunskih dokaza provede i saslušanje N. G., na okolnosti iz tačke 7. Optužnice.

27. Naime, dokazi koji se odnose na tačku 1. i 4. Optužnice su predočeni u neovjerenim kopijama. Tužilaštvo je potvrdilo da u spisu ne postoje originali ovih dokumenata niti su pronađeni na zahtjev Tužilaštva od strane stručnih službi MUP-a i Vlade HNK. Već na početku postupka Sud je upozorio da se u spis neće ulagati neovjerene kopije, koje nisu ni na drugi način učinjene vjerodostojnim, u skladu sa odredbama člana 274. ZKP BiH. Tužilaštvo je ostalo u obavezi da do kraja postupka obezbijedi originale ili ovjerene kopije spornih odluka ili da iste na drugi način učini vjerodostojnim. Kako Tužilaštvo nije u toku postupka uspjelo u tome, Sud nije prihvatio ove dokaze, budući da isti nisu vjerodostojni. U odnosu na revizorske izvještaje, riječ je o dokumentima koji nisu sporni, kojima se daje pregled stanja u ustanovi koja je bila predmetom revizije, bez ikakvog ukazivanja na pojedince i njihove eventualne propuste. Stoga, ocjena je Suda da se ovim dokazi nisu relevantni. Konačno, Sud nije prihvatio ni saslušanje N. G., nalazeći da njeno saslušanje nije potrebno, da se time ne bi otkrile nove činjenice i okolnosti.

28. Tužilaštvo je također predlagalo da se u spis uvede i Dopis Sektora za administraciju, koji je ranije uveden kao dokaz odbrane N. G. (NG-29). Međutim, nakon razdvajanja postupka, dio dokaza koji je provela odbrana N. G. izdvojen je iz ovog spisa i objektivno i formalno se ne nalazi u spisu ovog predmeta, a „*što nije u spisu i ne postoji.*“ Tužilaštvo se pri predlaganju ovog dokaza pozivalo na te, ranije uložene dokaze odbrane, nudeći Sudu samo neovjerenu kopiju spornog dokaza. Tužilaštvo nije učinilo napore da ovaj dokaz učini vjerodostojnim, da pribavi original ili ovjerenu kopiju dokumenta. Stoga je i ovaj prijedlog Tužilaštva odbijen, na temelju člana 274. 2. i 3. ZKP BiH.

29. Nadalje, Sud nije prihvatio prijedlog odbrane optuženog T. M. da se u spisu uvedu dokazi i to DO-8-10-18 Rješenje MUP-a HNK, broj: 02-03/1-36-805-14/08 od 31.12.2008. godine, kojim M. S. prestaje radni odnos u MUP HNK, DO-8-10-19 Rješenje MUP-a HNK, broj: 02-03/1-36-805-5/08 od 31.12.2008. godine, kojim Č. S. prestaje radni odnos u MUP HNK, DO-8-10-20 Rješenje MUP-a HNK, broj: 02-03/1-36-805-8/08 od 31.12.2008. godine, kojim B. R. prestaje radni odnos u MUP HNK, DO-8-10-21 Rješenje MUP-a HNK, broj: 02-03/1-36-805-16/08 od 31.12.2008. godine, kojim I. A. prestaje radni odnos u MUP HNK, DO-8-10-22 Rješenje MUP-a HNK, broj: 02-03/1-36-805-11/08 od 31.12.2008. godine, kojim M. K. prestaje radni odnos u MUP HNK i DO-8-10-23 Rješenje MUP-a HNK, broj: 02-03/1-36-805-15/08 od 31.12.2008. godine, kojim Z. A. prestaje radni odnos u MUP HNK. Utvrđeno je naime, da se radi o dokazima koji nisu vezani za period optuženja, nastali u 2008. godini i stoga nisu relevantni za presuđenje stvari.

- Stranke i branioci su na kraju postupka usmeno iznijeli iscrpne završne riječi, i istovremeno predali iste u pismenom obliku u sudski spis.

Nakon svestrane ocjene svih dokaza vijeće je donijelo odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

I Osuđujući dio

A. Tačka 1. Optužnice

Sud je pri utvrđivanju krivične odgovornosti optuženog D. M. svestrano ispitao sve provedene dokaze optužbe i odbrane, cijeneći svaki od njih zasebno, kao i u međusobnoj vezi. Na temelju takve sveobuhvatne ocjene dokaznog materijala, podvedeći iste pod činjenični opis optužnice i relevantne zakonske norme, utvrđeno je da je optuženi počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja, iz člana 383. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine („*Sl. novine FBiH*“, broj 36/03).

29. Naime, Tužilaštvo optužbu bazira na činjenicama da je a) optuženi D. M., kao ministar unutrašnjih poslova HNK, postupajući protivno članu 3. Zakona o Vladi Hercegovačko-neretvanskog kantona (Vlada HNK) b) prekoračio granice svoje službene ovlasti i c) potpisao četrnaest odluka o doniranju vozila Ministarstva unutrašnjih poslova Hercegovačko-neretvanskog kantona (MUP HNK) trećim licima, d) na koji način je pričinio štetu budžetu Hercegovačko-neretvanskog kantona (HNK) u iznosu od 150.916,00 KM i korist trećim licima prema tačkama a) do n) tačke 1. Optužnice.

30. Među strankama je bilo nesporno da je optuženi M. bio ministar unutrašnjih poslova u HNK, u periodu od 23.11.1998. godine do 2001. godine, te da je u tom svojstvu potpisao odluke – navedene u dijelu I izreke ove presude, u tačkama a) do l). Međutim, sporno je bilo da li je optuženi, kao ministar imao ovlaštenje da na taj način raspolaze sa imovinom koja je bila u vlasništvu MUP-a HNK te da li je time i uolikoj mjeri oštećen budžet HNK. Optuženi dakle, nije sporio da je u predmetno vrijeme bio ministar unutrašnjih poslova HNK, odnosno da je u tom periodu ima svojstvo službene osobe u organima Federacije BiH.

31. Također, iako nije bilo sporno da li je optuženi potpisao odluke o darivanju vozila, budući da je odbrana ukazivala na okolnosti koje su prethodile donošenju takvih odluka, bitno je osvrnuti se na iskaze svjedoka optužbe i odbrane. Tako su u odnosu na ovu tačku optužnice saslušani svjedoci optužbe i to S. Š., I. L., Lj. R., M. R., K. P., T. M., H. P. te Z. P. i M. P..

32. Svjedok S. Š. je u iskazu na glavnom pretresu tako potvrdila da joj je od strane MUP-a HNK darovano vozilo marke „Renault“, registarskih oznaka Svjedok je također potvrdila da ne zna zašto joj je vozilo darovano, ali da pretpostavlja da je povezano sa činjenicom da je njen suprug, koji se u to vrijeme nalazio u pritvoru po odluci Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, bivši uposlenik MUP-a. Pojašnjavajući naprijed navedeno, svjedok je navela da se nikada nikome nije obraćala sa zahtjevom da joj se dodijeli bilo kakvo vozilo niti je ikada kontaktirao po tom pitanju. Nije bila upoznata sa procesom darivanja vozila niti je ikada bila upućena u isti. Opisujući proces darivanja, svjedok je jasno navela da nije bila prisutna kada je vozilo stiglo, ali da je isto zatekla pred svojom kućom, po povratku iz posjete suprugu. Nije mogla precizirati kako je i zašto dobila vozilo, samo je isto zatekla po povratku kući. Potvrdila je i da nikada kasnije nije traženo da vozilo vratu MUP-u HNK.

33. O pitanju darovanih vozila jednako su svjedočili i svjedoci I. L., K. P. i M. R. I. L. je tako naveo da mu je nakon pogibije njegovog oca J. L., koji je bio na položaju zamjenika ministra Federalnog ministarstva unutrašnjih poslova, darovano vozilo Golf IV, registarskih oznaka ... Tačnije svjedok je pojasnio da je vozilo darovano njegovoj porodici, kao izraz pomoći porodici koja je bila u teškom stanju. Svjedok je potvrdio da se porodica usmeno obraćala za pomoć raznim zvaničnicima koji su ih u tom periodu obilazili, ali se nije mogao sjetiti da su bilo što tražili u pismenoj formi. Ipak, svjedok ne zna čija je bila ideja da im se daruje vozilo, ko je prvi došao na tu ideju, kao ni kako je tekao sam proces darivanja. Vozilo je kasnije bez problema registrovao na svoje ime, isto je koristio par godina, te ga konačno prodao 2007. ili 2008. godine.

34. Svjedok M. R. potvrdio je da mu je darovano vozilo Golf III registarskih oznaka ..., koje i ranije koristio, dok je radio u MUP-u HNK, odnosno kao zapovjednik Specijalne policije HNK. Naime, kako svjedok navodi ovo vozilo, koje je bilo u vlasništvu MUP-a HNK i koje mu je dodijeljeno na korištenje kao zapovjedniku Specijalne policije, svjedok je nastavio koristiti i nakon što je suspendovan sa navedne pozicije. Nakon toga, vozilo mu je darovano preko Opštine Mostar Zapad, ali je dobio i darovnicu kojom je vozilo sa MUP-a HNK preneseno na Opštinu, navodeći da bez toga ne bi bilo moguće registrovati auto na njegovo ime. Svjedok je potvrdio da se nije mogao vratiti na raniju poziciju u MUP, pa da se stoga morao riješiti problem sa autom te da mu je zato isto darovano.

35. Svjedok K. P. također je potvrdio da mu je darovano vozilo Golf III registarskih ..., koje je i ranije koristio kao službeno auto, za vrijeme dok je radio u Opštini. Svjedok je pojasnio da nije znao da se radilo o vozilu koje je ranije bilo u vlasništvu MUP-a, a isto je saznao tek nakon što je vozilo vraćeno. Svjedok nije znao zašto mu je vozilo darovano, ali je naveo da mu je Lj. G., tadašnji načelnik Opštine, htio pomoći.

36. Oba vozila, darovana M. R. i K. P., kasnije su vraćena MUP-u HNK, što oba svjedoka u svojim iskazima potvrđuju. Također, svjedoci Lj. R. i H. P. potvrdili su da su ova vozila vraćena MUP-u HNK, o čemu su sastavljeni valjani zapisnici i koje su oni potpisali, kao akt kojim se dokazuje da su vozila zaista vraćena. Svjedok Z. P., također je potvrdio da mu je poznato da su vozila vraćena MUP-u, jer zna da je H. P., kao načelnik prometne tehnike potpisao zapisnike o vraćanju.

37. Na temelju ovakvih iskaza svjedoka optužbe, koje je Sud cijenio kao istinite i pouzdane, proizlazi zaključak da je proces darivanja vozila bio krajnje proizvoljan. Svi su svjedoci potvrdili da nikada nisu podnosili bilo kakve zahtjeve za darovanje vozila, usmenim ili pismenim putem, da se nikada nisu prijavili na bilo kakav konkurs, tender ili drugu vrstu natječaja, koja bi bila osnov za darovanje vozila. Svjedoci su također naveli da nisu niti znali da se vozila daruju, kako je tekao sam postupak te naročito, zašto su baš njima konkretna vozila darovana. Svi navodi u tom pogledu svode se na nagađanja i na pretpostavke svjedoka o tome koji bi razlozi mogli biti zašto su baš njima darovana vozila.

38. Pored navedenog, Tužilaštvo je u spis uložilo i originale odluka o darivanju spornih vozila, kao nesporan dokaz da su ista zaista darovana i da je optuženi M., kao ministar iste potpisao. Iz sadržaja samih odluka o darivanju vozila nije vidljivo koji je osnov za ovakvo postupanje ministra, kao ni koja je procedura provedena, odnosno na čemu bi se ista trebala temeljiti, te zašto su vozila darovana baš ovim licima.

39. Osnovno pitanje, na kojem se temelji inkriminacija jeste da li je optuženi, kao ministar uopšte imao ovlaštenje da raspolaže imovinom kantona na ovaj način.

40. Provedenim dokazima odbrane nije dato obrazloženje zašto su vozila darovana i zašto su darovana baš ovim licima. Naime, svjedoci J. J., I. Đ. i Z. P. govorili su o okolnostima koje su vladale u MUP-u HNK u sporno vrijeme, odnosno nereguliranosti cjelokupnog stanja. Svjedok J. J. govorio je zapravo, o proceduri donošenja zakona i zakonskoj regulativi koja je bila na snazi u inkriminisano vrijeme. Svjedok je pojašnjavao da je postojao dualizam propisa, da neki propisi i nakon stupanja na snagu nisu primijenjivani. U tom smislu, svjedok je naveo i da je Zakon o unutrašnjim poslovima HNK, donesen tek 1998. godine, a da se sve do tada primijenjavao zakon Hrvatske Republike Herceg Bosne u odnosu na takozvanu hrvatsku H komponentu, dok se odnosu na takozvanu bošnjačku B komponentu primijenjavao zakon Republike Bosne i Hercegovine. Svjedok je iskaz dao iskreno, dajući konkretne i precizne odgovore na pitanja odbrane, te je sud ovaj iskaz kao takav i prihvatio, te uzeo u obzir pri utvrđivanju odgovornosti optuženog M..

41. Sud je također cijenio da je svjedok I. Đ. iskaz na glavnom pretresu dao bez ustezanja, cjelovito i iskreno, dajući potpune odgovore na pitanja kako u toku direktnog, tako i u toku unakrsnog ispitivanja. Svjedok je tako naveo da je MUP HNK sa radom počeo 1997. godine, a da je do 1998. godine postojao dualizam propisa. Svjedok je također potvrdio da se u vrijeme ministra Mandića razmišljao o rashodovanju vozila, jer kada je ukinut MUP Hrvatske Republike Herceg-Bosne bilo je dosta vozila, među kojima su mnoga bila slaba, pa ih je trebalo rashodovati. Svjedok ipak nije imao precizan odgovor na pitanje da li su sva vozila, koja su prethodno bila u vlasništvu MUP-a HRHB formalno bila prenesena u vlasništvo MUP-a HNK, osim što je naveo da je stvarno stanje zadržano, odnosno da su sva vozila ostala tamo gdje su zatečena. Dolaskom M. na poziciju ministra trebalo je riješiti pitanje vozila Herceg-Bosne, odnosno trebalo je ta vozila prenijeti na one koji su ih već koristili. Međutim, iako je na upit odbrane svjedok potvrdio da je pitanje darovanja vozila bilo predmetom raspravljanja na kolegiju ministarstva, u toku unakrsnog ispitivanja svjedok je naveo da ipak ne zna da li to pitanje pokrenuto na kolegiju niti da zna iz kojih su godina odluke o darivanju vozila.

42. Nadalje, svjedok Z. P., koji je radio u MUP-u HNK na mjestu načelnika ureda za materijalno-finansijsko poslovanje u spornom periodu, potvrdio je da je izvršena primopredaja vozila sa MUP-a HRHB na MUP HNK, a što mu je poznato jer je neposredno radio na

tim poslovima. Svjedok je naveo i da je po funkciji bio član kolegija ministarstva, te da je optuženi Mandić na kolegiju pokrenuo pitanje problema vozila, odnosno da je insistirao da se smanji broj vozila u ministarstvu. Svjedok je naveo i da se sjeća da je kolegij zaključio da je bilo mnogo vozila, kao i vozila koja su se vodila na ministarstvu, a koje ono nije koristilo, pa da je zato i odlučeno da se to pitanje riješi. Sjeća se i da je bio zadatak upravno-pravnog sektora da u zakonskim okvirima riješi ovo pitanje što je i učinjeno. U toku ispitivanja, na upit predsjednika vijeća, svjedok je ustvrdio da je prijedlog o darovanju vozila potekao od članova kolegija, ali da se nije vodio zapisnik o radu kolegija, već da su članovi u rokovnike upisivali dešavanja sa sastanaka kolegija.

43. Sud primjećuje da se svjedok držao iskreno kod davanja odgovora, koji su u najvećoj mjeri bili nedvosmisleni i jasni, no ipak, na stanovita pitanja svjedok je nastojao da svojim odgovorima u što boljoj mjeri prikaže rad kolegija ministarstva, način odlučivanja oko darovanja vozila i realizaciju tog procesa.

44. Na osnovu iskaza ovih svjedoka, Sud ipak nije došao do zaključka da je darovanje vozila bilo na zakonu zasnovano. Iako je odbrana, kroz iskaze svjedoka na glavnom pretresu, nastojala prikazati da je na kolegiju ministarstva zaključeno da se vozila daruju, u cilju umanjenja troškova održavanja te da je takvo postupanje bilo na zakonu zasnovano, Sud nije prihvatio ovakvu tezu.

45. Naime, u toku postupka odbrana je ukazivala je da je optuženi postupao na osnovu člana 17. stav 3. tačka 9. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK[2], koji ministru daje ovlaštenje da upravlja sredstvima za rad ministarstva. Nesporno je da ova odredba pomenutog Zakona zaista daje ministru ovlaštenje da za potrebe rada ministarstva upravlja sredstvima za rad.

46. Međutim, pogrešno je tumačenje odbrane da je po ovom osnovu ministar imao ovlaštenje da raspolaže imovinom kantona. Upravljanje i raspolaganje imovinom dva su potpuno suprotna pravna instituta. Upravljanje imovinom samo je jedan od atributa prava raspolaganja, ono podrazumijeva korištenje stvari, odnosno odluku o načinu korištenja predmeta vlasništva. Ministru unutrašnjih poslova je prema pomenutoj odredbi Zakona o unutrašnjim poslovima dato upravo to ovlaštenje, u cilju efikasnog i valjanog iskorištavanja sredstava za rad. Pri tome se misli na ovlaštenje ministra da u okviru ministarstva, njegovih organizacionih jedinica ima prava da odlučuje na koji način, kada i od strane koje jedinice će se neka sredstva koristiti. Ministar dakle, samo upravlja sredstvima za rad, „u cilju provođenja županijske politike i izvršavanja županijskih zakona ili obavljanja zadataka datih od strane župana i Vlade Županije“ [3].

47. S druge strane, pravo raspolaganja, koje podrazumijeva pravo prenošenja vlasništva na treća lica, sa ili bez naknade, članom 3. Zakona o Vladi HNK, dano je Vladi Kantona. Dakle, Vlada je ta koja ima ovlaštenje da raspolaže imovinom Kantona, osim ako posebnim zakonom nije drugačije odlučeno. Odredba Zakona o unutrašnjim poslovima, na koju se odbrana poziva, ne isključuje primjenu člana 3. Zakona o Vladi, jer ne daje takvo ovlaštenje ministru i ne može se na taj način tumačiti. Pravo upravljanja i pravo raspolaganja dva su različita pravna instituta i ne mogu se predstavljati kao sinonimi prava vlasnika da slobodno raspolaže stvari, misleći pri tome na pravo prenosa vlasništva na treća lica.

48. Nadalje, odbrana je ukazivala da darovana vozila nisu ni bila vlasništvo MUP-a HNK, odnosno da vozila nikada nisu predana sa MUP-a HRHN na MUP HNK, te da je odlukama o darivanju vozila samo potvrđeno stvarno stanje na terenu.

49. Međutim, dokazi u spisu ukazuju na drugačije stanje stvari. Iz dosjea darovanih vozila, koji su uloženi kao dokazi Tužilaštva, vidljivo je da su sva vozila bila registrovana na MUP HNK. Formalnopravno, ovo potvrđuje da su ista vlasništvo kantonalnog ministarstva, a činjenica da su vozila eventualno bila u posjedu drugih lica, trebala je ukazati na potrebu da se ista oduzmu i predaju MUP-u na dalju upotrebu. Suprotno tome, optuženi kao ministar unutrašnjih poslova, svojim odlukama potvrđuje takvo nepravilno stanje te vozila, u vlasništvu MUP-a, daruje trećim licima. Dakle, bez ikakve naknade ministar raspolaže imovinom kantona.

50. Ako je intencija ministra, kako to svjedoci odbrane navode, bila da se smanje troškovi M2o M2škovinbi

navedenim u osuđujućem dijelu ove presude pod tačkama od a) do l). Sud je utvrdio da je optuženi pri tome postupao sa umišljajem, potpuno svjestan toga da će na ovaj način trećim licima biti pribavljena imovinska korist i postupajući u namjeri da im omogući sticanje koristi.

55. U pogledu visine štete koja je nastala ovim radnjama optuženog, odnosno visine vrijednosti darovanih vozila, u toku postupka su provedena vještačenja po vještaku optužbe Z. B., te vještacima odbrane A. Ć. i I. B.. Predmet vještačenja ovih vještaka bio je u najvećem dijelu isti, s time da po nalogu odbrane vještaci Ć. i B., koji su nalaz dali u timu, nisu obuhvatili vozila označena pod tačkama a) i b) te tačkom k) presude.

56. Suštinska i gotovo jedina razlika između nalaza i mišljenja vještaka optužbe i vještaka odbrane ogleda se u polaznoj osnovi za utvrđenje vrijednosti vozila. Naime, vještaci obje strane su u toku iznošenja nalaza i mišljenja pojasnili da su u davanju istoga koristili metod koji je opisan u knjizi prof. dr. F. R. i dr. Š. B.. Međutim, vještaci odbrane su u nalazu i mišljenju naveli da su nalaz dali, koristeći kao relevantne parametre cijenu novog vozila, vrijednost vozila prema starosti i tehničkoj eksploataciji, opšte stanje vozila, način eksploatacije te ponudu i potražnju. Vještak optužbe je pak kao osnov koristio novonabavnu cijenu vozila, amortizaciju koja obuhvata opšte stanje vozila, pređeno broj kilometara, tržišne uvjete ponude i potražnje. Osnovna razlika između nalaza i mišljenja ipak, ogleda se u činjenici da je vještak optužbe novonabavnu cijenu vozila izračunavao na osnovu kataloga izdanog u Njemačkoj, dok su vještaci kao relevantan katalog koristili katalog EIB Banja Luka.

57. Sud je tako bio suočen sa dva nalaza i mišljenja, u čijoj je izradi korištena gotovo identična metodologija, no gdje je polazna osnova bila znatno drugačija. Vještak B. je pri iznošenju nalaza i mišljenja, na pitanje zašto je koristio katalog relevantan za područje Njemačke, pojasnio da je koristio navedeni katalog na način da bi uzeo cijenu vozila, koja je bez bilo kakvih taksi u Njemačkoj i zatim na nju dodao carine i poreze po propisima BiH i tako dobio cijenu vozila BiH. Vještak je ujedno pojasnio, da su to univerzalni katalogi, koji se koriste u cijeloj BiH. Vještak je istakao da se u BiH u zadnjih par godina izdaju katalogi, a u sporno vrijeme za ova vozila nije bilo domaćih pouzdanih kataloga. Iz tog je razloga vještak koristio ranije pomenuti katalog. Utvrđena je procjena za svako vozilo pojedinačno, a onda je dana zbirna procjena. U toku unakrsnog ispitivanja vještak je dodatno pojasnio da je prema navedenom katalogu, novonabavna cijena definisana kao cijena bez ikakvih taksi, pa je pri izradi nalaza i mišljenja koristio tako izraženu cijenu iz kataloga, dakle proizvodnu cijenu bez taksi i na tu je cijenu dodao poreze i carine koji su postojali u BiH u datom trenutku. Nadalje, vještak je detaljno, za svako vozilo koje je bilo obuhvaćeno optužnicom i naredbom Tužilaštva BiH, dao detaljan pregled svih stavki na osnovu kojih je u konačnici utvrđena pojedinačna vrijednost vozila. Sud je cijenio da je vještak nalaz dao u skladu sa pravilima struke, da je isti u cijelosti odgovorio na pitanja koja su postavljena naredbom Tužilaštva te da je isti urađen i iznesen na profesionalan način.

58. S druge strane, kako je već navedeno, vještaci odbrane su pri izradi nalaza i mišljenja, kao polaznu osnovu koristili katalog EIB, izdavača Centar za motorna vozila Banja Luka, broj 1/2000. Vještaci su pojasnili da su navedeni katalog koristili jer je isti primijenjeniji na prostoru BiH, budući da daje pregled cijena vozila za naše tržište, a korišten je i od strane carinskih ispostava i poreskih uprava, kao osnov za izračun carinskih i poreskih obaveza. Njihovo je uvjerenje da je pri izračunu vrijednosti vozila, trebalo uzeti cijene navedene u ovom katalogu, kako bi se dobila realna vrijednost vozila, koja odgovara stanju na tržištu u BiH. Vještaci su također pojasnili da se koristi i katalog švake, ali da se on više posmatra kao univerzalni katalog, kada države nemaju vlastite EIB kataloge.

59. Nadalje, u pogledu pojedinih kriterija koji su primijenjivani, vještaci su pojasnili da korekcija cijene na osnovu ponude i potražnje ide $\pm 5\%$, a ali stav je vještaka da je, u konkretnom slučaju, ovaj faktor 0%, pojašnjavajući da atraktivnost modela ne upada pod ponudu i potražnju. Vještaci su naveli i da je faktor načina korištenja vozila, atraktivnost modela je održavanje, rezervni dijelovi isl. Način korištenja vozila je egzaktno kada se zna kada ko je koristio vozilo. Amortizacija je od 10% obračunata s obzirom na način eksploatacije, prema navedenoj knjizi F. R..

60. Vještaci su potvrdili i da je pri izradi nalaza korišten parametar način korištenja vozila, svjesni činjenice da su policijska vozila često u situaciji da se nemilice troše i to u specijalnim uslovima. Ipak, vještaci su potvrdili da to nije u obzir to uzimano previše, ali su spremni da na cijenu koju su izračunali, oduzmu još do 10% vrijednosti.

61. Sud je i ovaj nalaz prihvatio, cijeneći ga potpunim, sveobuhvatnim, profesionalnim te sačinjenim u skladu sa pravilima struke. Međutim, pri odlučivanju koji će nalaz i mišljenje vještaka prihvatiti u pogledu visine vrijednosti vozila, Sud je morao imati u vidu da ovaj nalaz nije obuhvatio sva vozila koja su navedena u tački 1. Optužnice. Naime, prema naredbi odbrane nisu vještačena vozila pod tačkom a) i b) – darovana Opštini Mostar Zapad, kao i vozilo darovano I. L.. U tom dijelu, Sud nije imao priliku ni obavezu opredjeljivanja, zbog čega je sud prihvatio nalaz i mišljenje vještaka optužbe Z. B..

62. Cijeneći da su vještaci odbrane za obračun vrijednosti vozila, koristili EIB katalog koji je važio za područje BiH i koji je samim tim primjenjiviji na konkretan slučaj, Sud je u pogledu ostalih vozila prihvatio vrijednosti izražene u nalazu i mišljenju tima vještaka A. Ć. i I. B.. Vještaci su pojasnili da se i katalog Š. može koristiti, odnosno da je to univerzalni katalog, ali da je EIB Banja Luka izdan u BiH, korišten od strane ovlaštenih službenih lica pri izračunu carine i poreza, pa je stoga i Sud odlučio prihvatiti ovaj nalaz i mišljenje.

63. Konačno, Tužilaštvo je u toku unakrsnog ispitivanja tima vještaka odbrane osporavalo korištenu metodologiju vještačenja, ukazujući na okolnost da udžbenik profesora F. R., nigdje nije verifikovan odnosno da nije ta metodologija i način izračuna objavljen u javnim glasilima. Ostalo je pri tome nejasno na kakvu je vrstu verifikacije Tužilaštvo mislilo, odnosno od koga je, po kojem postupku i u kojoj proceduri je predmetni udžbenik trebao biti verifikovan. Kako su vještaci pojasnili, radi se o udžbeniku koji je dio stručne literature koja se koristi i u radu na univerzitetima u BiH te zemljama regiona. Konačno, vještak Tužilaštva Z. B. naveo je da je koristio isti udžbenik, odnosno metodologiju prof. R. pri izradi svog nalaza.

64. Bitna obilježja djela:

65. Na osnovu svega naprijed navedenog, Sud je utvrdio da je optuženi počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja, iz člana 383. stav 3. KZ FBiH, na način opisan u tački 1. ove izreke, odnosno da je kao službena osoba u organima FBiH, odnosno ministar unutrašnjih poslova, prekoračio granice svojih ovlasti, te postupajući suprotno članu 3. Zakona o Vladi HNK, donio sporne odluke i omogućio trećim licima pribavljanje imovinske koristi, a sve na način opisan u samoj optužnici. Sud je, naime, u konkretnom slučaju primijenio zakon koji je stupio na snagu nakon izvršenja djela, nalazeći da je Krivični zakon Federacije Bosne i Hercegovine iz

2003. godine blaži zakon od onoga koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja djela. Naime, ovim je zakonom, u stavu 3. člana 383. povećan cenzus, za postojanje kvalifikovanog oblika djela, kao objektivni uslov inkriminacije. S druge strane, radnje izvršenja djela, te osnovno obilježje – svojstvo službene osobe, na isti je način definisano ovim dvjema odredbama, kao i visina zapriječene kazne.

66. Dakle, optuženi je svojim radnjama ostvario sva bitna obilježja navedenog krivičnog djela. Postupajući protivno zakonu i pravilima službe, ujedno je i postupao protivno interesima službe, jer je darivanjem vozila /bez ovlaštenja/ nanio štetu i MUP-u, a u konačnici budžetu HNK, a drugima korist. Prekoračio je granice službene ovlasti jer je preduzeo radnju koja nije bila u njegovoj nadležnosti, odnosno nije spadala u krug njegovih ovlasti. Kao što je već navedeno, pravo raspolaganja, koje podrazumijeva pravo prenošenja vlasništva na treća lica, sa ili bez naknade, članom 3. Zakona o Vladi HNK, spada u nadležnost Vlade Kantona. Dakle, Vlada je ta koja ima ovlaštenje da raspolaže imovinom Kantona.

67. Radnje optuženog kao i pozicija na kojoj se nalazio, činjenica da je on lično potpisivao odluke o doniranju, iskazi svjedoka, nesporno upućuju na zaključak o postojanju svijesti i volje kod optuženog prilikom izvršenja opisanih radnji. Takođe je očito i nesporno postojanje namjere optuženog da navedenim fizičkim i pravnim licima pribavi korist /a istovremeno je bio svjestan da će tako nanijeti štetu budžetu/. Postoji veza između njegovih radnji i nastupjele posljedice. Umišljaj optuženog nije ničim doveden u pitanje.

68. Prilikom odabira vrste i visini krivične sankcije, Sud je prije svega imao u vidu sankciju propisanu članom 383. stav 3. KZ FBiH te pri tome vodio računa o svim okolnostima koje utječu na to da kazna bude veća ili manja. Navedenom je odredbom Zakona propisana kazna zatvora od najmanje tri godine. Otežavajućih okolnosti na strani optuženog Sud nije našao. Nasuprot tome, Sud je našao naročito olakšavajuće okolnosti, koje su opredijelile Sud pri izricanju kazne zatvora ispod zakonom predviđenog minimuma. Sud je naime, imao u vidu specifičnosti područja i vremena učinjenja djela, nesređenu situaciju i dualizam propisa na koji su svjedoci ukazivali, te činjenicu da vozila darovana licima kojima je na izvjestan način trebala pomoć – tu se prije svega misli na porodicu J. L.. Pored toga, Sud je uzeo u obzir i držanje optuženog, njegov odnos prema djelu i iskreni nastup pred Sudom. Također, Sud je uzeo u obzir i da je optuženi porodičan čovjek. Sve ove okolnosti, po ocjeni Suda u svojoj međusobnoj vezi, predstavljaju naročito važne okolnosti u smislu člana 50. stav 2. KZ FBiH. Stoga, utvrđeno je da je izrečena kazna adekvatna težini krivičnog djela i stepenu krivične odgovornosti optuženog, te da se istom postiže svrha kažnjavanja, u smislu specijalne i generalne prevencije.

69. Nadalje, na osnovu člana 114. stav 1. i 2. KZ FBiH, prema kojima niko ne može zadržati korist pribavljenu krivičnim djelom, od lica kojima je ta korist pribavljena i to Općinskog odbora HDZ Konjic, „R.“ d.o.o. M., Nogometnog kluba „R.“, Županijskog odbora HDZ-a, Ramsko-Neretvansko-Humske Županije, Turističke zajednice Općine N. i od fizičkih lica: I. L. i S. Š., oduzima se imovinska korist, na način da se istima nalaže da izvrše povrat darovanih vozila, a ukoliko vraćanje nije moguće, isti se obavezuju da izvrše uplatu novčanih iznosa koji odgovaraju protuvrijednosti darovanih vozila.

70. U skladu sa članom 188. optuženi D. M. obavezuje se na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiji će iznos Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

II. Oslobađajući dio

A. Tačka 1. optužnice

71. Nasuprot naprijed navedenom, Sud nije našao da postoji dovoljno dokaza, koji bi van svake sumnje potvrdili da je optuženi donio odluku o darovanju vozila pod tačkama k) i n) optužnice (Passat CLD registarskih oznaka ... i Golf III, registarskih oznaka ...). Naime, Tužilaštvo nije u spis uložilo takve odluke niti je provelo druge dokaze na osnovu kojih bi se moglo zaključiti da su takve odluke postojale, odnosno da su ta vozila darovana po nalogu optuženog M., kao ministra unutrašnjih poslova.

72. Ranije pomenuti svjedoci Tužilaštva koji su dali iskaze u odnosu na ovu tačku optužnice, nisu ni saslušavani na okolnost konkretnih vozila, niti su bilo kakva saznanja u tom smjeru iznesena. Također, kako je i navedeno, postojanje takvih odluka, nije učinjeno izvjesnim niti provedenim materijalnim dokazima.

73. Tužilaštvo jeste predlagalo da se u spis, među dokaze, uvrste kopije navodnih odluka o darivanju vozila. Međutim, kako je već pomenuto u dijelu ove presude u kojem su obrazložene procesne odluke Suda, njihovo uvođenje u spis nije prihvaćeno. Radi se, dakle, o takvom dokazu koji nije vjerodostojan i ne zadovoljava standarde propisane članom 274. stav 2. ZKP BiH. Do okončanja glavnog pretresa Tužilaštvo nije Sudu prezentovalo originalan dokument ili ovjerenu kopiju istoga, niti je na drugi način Tužilaštvo učinilo vjerodostojne sporne odluke. Tužilaštvo nije niti pokušalo izvršiti autentifikaciju ovih odluka putem saslušanih svjedoka, a nije ni u kasnijoj fazi postupka, predlagano saslušanje drugih i novih svjedoka koji bi mogli dati iskaz na okolnost darivanja pomenutih vozila, postojanja odluka i generalno, uloge optuženog M. u tom smislu.

74. Kod takvog stanja stvari, neophodno je bilo iz činjeničnog opisa tačke 1. optužnice, izdvojiti pomenuta dva vozila, odnosno sporne odluke, odnosno optuženog osloboditi od odgovornost, po osnovu člana 384. tačka c) ZKP BiH.

B. Tačka 2. Optužnice

75. Tačkom 2. Optužnice T. M., M. Č. i D. B. teretili su se da su zajedno, radnjama detaljno opisanim u samoj optužnici, pribavili korist A.“ d.o.o. M. i nanijeli štetu budžetu HNK, a koja se ogleda u cijeni starih policijskih vozila.

76. Suprotno tvrdnjama Tužilaštva, na temelju provedenih dokaza, nije utvrđeno da su radnjama navedenih optuženih ostvarena obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 31. KZ BiH. Sud najprije, konstatuje da je u ovoj tački optužnice iznesen niz neutemeljenih tvrdnji, o čemu će detaljno biti riječi u nastavku, sa osvrtom na svakog optuženog pojedinačno.

77. Tako se najprije navodi da je optuženi M. a),...iskoristivši svoj službeni položaj i ovlasti te prekoračivši granice svojih službenih ovlasti predložio da se kupi 87 (osamdesetsedam) policijskih vozila marke „Opel“ i te b),...potom prihvatio zaključak komisije o izboru „A., d.o.o. Mostar kao najpovoljnijeg ponuđača...“ i to sve c) na sjednici Vlade HNK održanoj 01.04.2011. godine.

78. Pri tome je Tužilaštvo propustilo da u činjenični opis navede koje su to zapravo službene ovlasti optuženog, kao ministra unutrašnjih poslova, kojim su aktom ili propisom isti utvrđeni i precizirani, te sljedstveno tome, koje je to odredbe i kojeg zakona optuženi, svojim navodnim radnjama, povrijedio. Na temelju tako postavljenog činjeničnog opisa, nije moguće utvrditi niti ispitati koje su to granice službenih ovlasti, da li je optuženi postupao u skladu sa svojim ovlastima, odnosno da li je došlo do prekoračenja granica ovlaštenja optuženog, u svojstvu službene osobe, odnosno ministra unutrašnjih poslova.

79. Nadalje, Sud je najprije izvršio uvid u zapisnik i izvadak sa sjednice Vlade održane dana 01.04.2011. godine (dokaz optužbe DT – 27 i dokaz odbrane optuženog Ć. i M. – DO-3.2-5). Nesporno je da je Vlada toga dana donijela Odluku, broj 01-1-03-560/04 (DO-3.2-5), kojom se Ministarstvo unutrašnjih poslova ovlašćuje da pokrene postupak nabavke vozila iz programa marke „Opel“. Međutim, međutim sadržaj stenograma ne potvrđuje tezu Tužilaštva da je optuženi Martinović predložio kupovinu vozila „Opel“, kako mu se to optužnicom stavlja na teret. Naime, vidljivo je da je na sjednici Vlade, toga dana optuženi M. pokrenuo pitanje nabavke vozila za potrebe MUP-a, navodeći da je „*Vlada donijela tu odluku na 14. sjednici*“, pa da sada samo traži „*nastavak tog procesa*“, odnosno „*saglasnost za provedbu tog procesa, budući da se radi o dugotrajnom jednom procesu, koji će trajati četiri mjeseca*“. Ova inicijativa optuženog nije sadržavala bilo kakvo navođenje vrste, marke i tipa vozila. Evidentno je dakle da optuženi, nije uopće predložio kupovinu vozila, a naročito ne kupovinu vozila marke „Opel“, kako se optužnicom navodi. Tačnije, niti u jednom dijelu sjednice Vlade održane 01.04.2004. godine ne spominje se kupovina „Opel“ vozila. Značajna je razlika, ne samo terminološka, između optuženja, odnosno navoda da je optuženi M. nešto predložio, te stvarnoga stanja stvari, koje je utvrđeno na osnovu navedenog stenograma i drugih dokaza uloženi u spis, o čemu će riječi biti u nastavku. Optuženi M. ne predlaže Vladi da bilo šta uradi, već samo inicira donošenje odluke o pitanju koje je već bilo predmetom rasprave. Optuženi u svojstvu ministra traži od Vlade da se po tom pitanju izjasni, odnosno odluči, bez da predlaže da se „*kupi 87 (osamdesetsedam) policijskih vozila marke „Opel“*“.

80. Također, iz pomenutog stenograma vidljivo je da je pitanje kupovine vozila već bilo predmetom rasprave na sjednicama Vlade, odnosno da se o tom pitanju raspravljalo na sjednici od 11.03.2004. godine, a ne 01.04.2004. kako proizlazi iz navoda optužbe. Tačnije, na temelju izvoda iz zapisnika i stenograma sa navedene sjednice (dokaz optužbe DT - 26 i dokaz odbrane DO 3.2-3), evidentno je da je na ovoj, 14.-oj sjednici Vlade iznesena analiza stanja voznog parka MUP-a HNK, koja je poslužila kao osnov za donošenje odluke vlade o nabavci novih vozila.

81. Naime, nesporno je da je po inicijativi MUP-a pred Vladom HNK pokrenuto pitanje nabavke novih vozila, te da je prihvatajući takvu inicijativu, Vlada donijela ranije pomenutu odluku kojom se ministarstvu nalaže da pokrene postupak nabave vozila iz programa marke „Opel“, na petogodišnji lizing. Kako je Tužilaštvo u toku postupka insinuiralo, a što je u cijelosti podržala i odbrana optuženog, proces nabavke vozila pokrenut je donošenjem Informacije o stanju voznog parka Ministarstva unutrašnjih poslova HNK sa prijedlogom mjera za racionalizaciju i prevazilaženje trenutnog stanja, koja je uložena kao dokaz odbrane optuženog M. i Ć. (DO 3.2-1). U ovoj je informaciji iznesena detaljna analiza trenutnog stanja voznog parka MUP-a HNK, pregled troškova održavanja postojećih vozila, njihova zaduženost i raspored prema organizacionim jedinicama, uz prijedloge koje se mjere trebaju poduzeti, u cilju prevazilaženja tadašnje nezadovoljavajuće situacije.

82. Iz iskaza svjedoka optužbe Z. P., proizlazi je da je u izradi ove Informacije učestvovao tim ljudi uposlenih u ministarstvu, ali ni sam svjedok nije siguran koji usposlenici su na tome radili. Ipak, svjedok je pojasnio da je na kolegiju ministarstva, čiji je i sam bio član, s obzirom na to da je obavljao poziciju načelnika Sektra za materijalno-finansijsko poslovanje u MUP-u, raspravljano o svim značajnim pitanjima za ministarstvo, pa tako i o nabavci vozila. Na pitanje tužioca, ko je pokrenuo pitanje nabavke vozila unutar MUP-a, svjedok je naveo da misli da je to uradio odjel za finansije, budući da je u njegovom sastavu i odjel za promet i tehniku. Svjedok je potvrdio da je bilo razmatranja da se kupe vozila „Opel“, a da je pri utvrđivanju potreba nabavke vozila, cijena bila prioritet. Svjedok ipak nije mogao dati precizan odgovor na pitanje ko je u konačnici pokrenuo inicijativu za nabavku novih vozila, kao ni čiji je prijedlog bio da se nabave baš vozila marke „Opel“.

83. Svjedok optužbe S. B., koji je u spornom periodu bio član Vlade, kao ministar finansija, u iskazu na glavnom pretresu potvrdio je da je na sjednici Vlade donesena odluka o nabavci novih vozila za potrebe MUP-a. Svjedok je naveo da je MUP, pri kraju 2003. godine, u cilju racionalizacije troškova, izradio Informaciju o stanju vozila, koji je zatim ministar prosljedio Vladi i koja je poslužila kao polazni materijal za donošenje odluke o obnavljanju voznog parka MUP-a. Ipak, svjedok nije znao niti je mogao potvrditi ko je unutar MUP-a bio uključen u izradu pomenute Informacije.

84. Preostali svjedoci optužbe H. P., S. D., B. D., M. Š., J. T., Š. M., M. P., S. R., H. Đ. i I. L., koju su svjedočili na okolnosti iz tačke 2. Optužnice, nisu imali nikakvih saznanja o tome ko je izradio predmetnu Informaciju i po čijem nalogu, niti su s obzirom na pozicije koje su imali unutar MUP-a i Vlade mogli imati takva saznanja.

85. Naime, svjedok H. P., koji je u konkretnom slučaju postupao kao član Komisije za izbor najpovoljnijeg ponuđača, naveo je tako, da ne zna zašto je prilikom kupovine odabran „Opel“, ali da zna da je Vlada donijela takvu odluku, a da je MUP provodio daljnju proceduru. Svjedok S. D., koji je također bio član pomenute Komisije, iznio je saznanja o načinu rada same komisije, ali nije ponudio bilo kakvu informaciju o odluci da se pristupi nabavci „Opel“ vozila. Svjedoci S. R., H. Đ. i I. L. nisu znali kako je tekao postupak nabavke novih vozila, nisu bili uključeni u isti, dok su svjedoci B. D., J. T. i M. P. iskaze dali u odnosu na pitanje registracije vozila koja su bila predmetom prodaje.

86. Nadalje, kako proizlazi iz iskaza svjedoka optužbe Z. P., na kolegiju ministarstva je raspravljano o potrebi da se obnovi vozni park MUP-a, nakon čega se pristupilo izradi analize stanja voznog parka i potreba MUP-a, što je i realizovano kroz ranije pominjano Informaciju. Nakon toga, optuženi, u svojstvu ministra Informaciju iznosi pred Vladu, koja istu konačno usvaja na 14. sjednici, dok na 15. daje odobrenje da se krene u proces realizacije nabavke novih vozila. Radi se dakle, o odlukama Vlade HNK, kao kolegijalnog tijela u kojem se odluke donose većinom glasova. U konkretnom slučaju, odluke koje se tiču nabavke vozila i to Odluka, broj 01-1-02-415/04 od 11.03.2004. godine, kojom se usvaja Informacija MUP-a (DO 3.2-2) te Odluka, kojom se MUP zadužuje za nabavku vozila, broj 01-1-03-560/04 od 01.04.2004. godine, donesene su na sjednici Vlade jednoglasno. Sud podsjeća da je vlada kolegijalni organ, u kojem se odluke donose većinom glasova, a kako je i propisano članom 13. Zakona o Vladi.

87. Iz sadržaja stenograma proizlazi da je na 14. sjednici Vlade, održanoj 11.03.2004. godine, optuženi, ispred MUP-a HNK, prezentovao pomenutu informaciju o stanju voznog parka ministarstva, koja sadrži „*potpuni pregled svake vozne jedinice ministarstva*“. Nakon iznesene analize, prema sadržaju stenograma pristupilo se glasanju o prihvatanju informacije i prijedloga iz iste, o čemu je konačno donesena jednoglasna odluka. Međutim, niti u ovom stenogramu nije zabilježeno da je optuženi lično, u bilo kojem momentu predložio kupovinu vozila marke „Opel“.

88. Ministar je dakle, Vladi prezentovao informaciju o stanju voznog parka MUP-a. U ovoj je informaciji predstavljen cjelokupni vozni park ministarstva, uz precizan opis svakog pojedinog vozila, te konačno je dat prijedlog mjera koje bi trebalo poduzeti, u cilju racionalizacije troškova ministarstva i prevazilaženja postojećeg stanja. Tako je između ostalog, ovim aktom ministarstva predloženo da se krene u postupak nabavke vozila po sistemu „staro za novo“, na lizing uz ratu do 40.000,00 KM koliko su do tada iznosili mjesečni troškovi održavanja, registracije i utroška goriva. U informaciji je također navedeno da „*povoljnom držimo nabavku vozila marke „Opel“ Astra i drugih modela*“, što je obrazloženo „*nižom cijenom koštanja, pouzdanošću i jeftinijim održavanjem*“.

89. Nesporno je da je u potpisu ove informacije optuženi M., no njegova je obaveza kao ministra unutrašnjih poslova, da potpisuje sve akte ministarstva. Ne može se samo na osnovu te činjenice smatrati da je ova Informacija prijedlog optuženog, odnosno da je isti imao utjecaja pri izradi informacije, da ona odražava njegov stav i mišljenje, a naročito ne da optuženi, kao ministar na ovaj način predlaže kupovinu vozila marke „Opel“. Čak niti Informacija koja je prethodila ovakvim odlukama Vlade, ne sadrži striktan prijedlog da se nabavljaju baš vozila marke „Opel“, već sadrži uporedbu vozila „Opel“ i „Volkswagen“, kao vrste vozila koja se najčešće koriste u ministarstvima unutrašnjih poslova.

90. Dakle, na osnovu svih provedenih dokaza Tužilaštva, a koji su se ticali tvrdnje da je optuženi Mandić predložio da se za potrebe MUP-a HNK kupe vozila marke „Opel“, nije moguće zaključiti van svake sumnje, da je takav prijedlog poticao baš od ministra, odnosno optuženog M.. Takva konstatacija ne proizlazi niti iz jednog provedenog dokaza Tužilaštva, dok dokazi odbrane pokazuju upravo drugačije stanje stvari. Iz dokaza optužbe nije moguće zaključiti da je optuženi u bilo kojoj fazi odlučivanja o potrebi nabavke novih vozila za MUP, predlagao i insistirao na nabavci vozila marke „Opel“. Ova tvrdnja ostaje na nivou pretpostavke, koja u toku postupka, provedenim dokazima, kako saslušanjem svjedoka, tako i uloženom materijalnom dokumentacijom nije učinjena vjerovatnom. Stoga, zaključak je Suda da nije dokazano da je optuženi M. predložio kupovinu vozila marke „Opel“, a naročito ne na sjednici Vlade od 01.04.2004. godine, kako mu se to optužbom stavlja na teret.

91. Konačno, čak i da je optuženi M. u bilo kojem momentu i fazi odlučivanja o potrebi nabavke novih vozila za potrebe MUP-a spomenuo, predložio, pa čak i insistirao na nabavci vozila iz bilo kojeg pogona, pa tako i vozila „Opel“, Vlada nije obavezna takav prijedlog prihvatiti. Kako je već rečeno Vlada odlučuje u sjednicama, većinom glasova o svim prijedlozima i tačkama dnevnog reda. Sama činjenica da je bilo koji od ministara – članova Vlade, nešto predložio ne znači da će takva odluka biti donesena. Svi su ministri pri odlučivanju slobodni u davanju svojih glasova i razmatranju iznesenih prijedloga, a u konkretnom slučaju je vidljivo iz stenograma sa sjednice od 11.03.2004. godine da su drugi učesnici rasprave iznosili svoja mišljenja i stavove, a da je tadašnji ministar privrede, poduzetništva i pojoprivrede S. S. prvi spomenuo vrstu vozila koja bi se trebala nabaviti, dajući pri tome porođenje vozila „Golf“ i „Opel“.

92. Nadalje, optuženi M tereti se i da je *prihvatio zaključak komisije* o izboru AC „B.“ d.o.o Mostar. Međutim, ostaje nejasno na čemu se temelji ovakva tvrdnja Tužilaštva. - Prije svega, bitno je istaći da se ne radi ni o kakvom zaključku, već Izvještaju Komisije o izboru najpovoljnijeg ponuđača, što proizlazi iz svih provedenih dokaza optužbe i odbrane. U spis je uložena upravo Izvještaj od 12.05.2004. godine (DT – 41 i dokaz odbrane DO 2.2-11). Da bi se adekvatno odgovorilo na pitanje da li je optuženi M. prihvatio taj zaključak, potrebno je detaljnije zaći u samu proceduru koja je provedena, nakon donošenja odluke Vlade, kojom se odobrava kupovina novih vozila, za potrebe ministarstva.

93. Dakle, nakon što je Vlada usvojila Informaciju MUP-a o stanju voznog parka na sjednici 11.03.2004. godine, te nakon što je odlukom od 11.04.2004. godine ovlasila MUP da pokrene postupak nabavke vozila, optuženi M. je kao ministar unutrašnjih poslova, postupajući u skladu sa navedenim odlukama Vlade, donio Odluku o raspisivanju javnog nadmetanja za izbor najpovoljnijeg ponuditelja za nabavku vozila, broj 02-3/1-04-775/04 od 20.04.2004. godine (DT-38 i DO 2.2-3). Nesporno je da je u članu I ove odluke navedeno da se raspisuje javno nadmetanje za nabavku vozila marke „Opel“, a za potrebe MUP-a. Dana 22.04.2004. godine, optuženi je na isti način donio i Odluku o imenovanju povjerenstva za izbor najpovoljnijeg ponuditelja za nabavku vozila, broj 02-03/1-04-774/04 od 22.04.2004. godine (DT-37 i DO 2.2-5). Ove su okolnosti bile nesporne u toku cijelog postupka, a iste su uložene u spis kao dokaz optužbe i odbrane, pod navedenim brojevima.

94. Nakon toga, komisija za izbor najpovoljnijeg ponuđača otvorila je prispjele ponude, izvršila bodovanje te konačno sačinila izvještaj o izvršenom bodovanju. Sporni izvještaj, koji je optuženi M. navodno prihvatio, sadrži tabelarni prikaz bodovanja za izbor najpovoljnije ponude u odnosu na tri ponuđača, koji su ispunjavali uslove iz tendera. Ovim izvještajem dakle, iznesen je prikaz svakog pojedinog kriterija za bodovanje, u odnosu na sva tri ponuđača te prikazan broj bodova koje su isti ostvarili, u skladu sa Uputstvom o postupku procjene i načinu vrednovanja – bodovanja kriterija za izbor najpovoljnije ponude od 26.04.2004. godine (DO 2.2-8). Ne radi se ni o kakvom zaključku, kako to u optužnici stoji[4]. Komisija tako nije zaključila da je AC „B.“ d.o.o. M. najpovoljniji ponuđač, niti se takvo što navodi u Izvještaju. Izvještajem nije niti predloženo da se AC „B.“ izabere kao najpovoljniji ponuđač, već je samo dat pregled svih ponuđača i njihovih ponuda, sa pripadajućim brojem bodova.

95. Ovaj je Izvještaj zatim, dostavljen Vladi HNK na dalje postupanje, budući da je cjelokupna procedura provedena po odlukama Vlade. Tužilaštvo je u spis uložilo Akt Ministarstva unutrašnjih poslova, broj 02-1-04-933/04 od 17.05.2004. godine (DT-42), u čijem je potpisu optuženi kao ministar i kojim se Izvještaj dostavlja Vladi, sa prijedlogom da se na dnevni red sljedeće sjednice Vlade isti uvrsti i da se o tome donese konačna Odluka.

96. Iz ovih akata Sud nije mogao izvući zaključak da je optuženi prihvatio bilo kakav zaključak ili izvještaj. Nejasno je, zapravo na šta je optužba ciljala navodeći da je optuženi prihvatio zaključak, odnosno u kojoj je to proceduri navodno počinjeno, u skladu sa kojim propisom je ministar tada postupao, odnosno koji je propis povrijedio i čime je to navodno prihvaćanje rezultiralo. Nadasve, kako je

već ukazano, Komisija nije dala zaključak o najpovoljnijem ponuđaču, pa optuženi samim tim, nema govora o prihvatanju bilo kakvog zaključka a naročito ne zaključka da je AC „B.“ najpovoljniji ponuđač.

97. Dokazi u spisu potvrđuju da je pomenuti Izvještaj prosljeđen Vladi, koja je o istom raspravljala na sjednici održanoj dana 19.05.2004. godine i kojom prilikom je, na osnovu bodovanja izloženog u Izvještaju, za najpovoljnijeg ponuđača izabran AC „B.“ d.o.o. M.. Dakle, Vlada je ta, koja je na osnovu informacija ponuđenih od strane Komisije za izbor najpovoljnijeg ponuđača, izabrala AC „B.“ d.o.o. M.. Sud je navedeno utvrdio na osnovu Izvatka iz zapisnika sa 4. izvanredne sjednice Vlade HNK, održane dana 19.05.2004. godine (DO-3.2/9) i Odluke Vlade o izboru najpovoljnijeg ponuđača (DT- 43 i DO – 3.2/8), kojom je ministarstvo ovlašteno da zaključi pismeni ugovor o isporuci vozila za pomenutim dobavljačem.

98. Nadalje, optuženom M. na teret se stavlja i da je „*potpisao ugovor, broj 02-01-04-933-10/04 od 01.07.2004. godine sa AC „B.“ d.o.o. M.r.*“.

99. Međutim, dokazi Tužilaštva ne podržavaju ovu tezu. Naime, u spis je uložena Odluka Vlade HNK, od 30.06.2004. godine (DT-44 i DO 3.2-10), kojom se optuženi M. ovlašćuje da potpiše ugovor o nabavci vozila sa AC „B.“ d.o.o. M.. U spis je uložena Ugovor od 01.07.2004. godine (DT-47), zaključen između AC „B.“ d.o.o. M. i „H. L.“ d.o.o. M., sa jedne strane i Ministarstva unutrašnjih poslova HNK, kojeg zastupa optuženi M., kao ministar unutrašnjih poslova. Evidentno je da optuženi potpisao navedeni ugovor.

100. Sud podsjeća da je dužnost ministra unutrašnjih poslova, prema članu 17. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK, da predstavlja ministarstvo i da obavlja poslove, po nalogu Vlade. Tako je optuženi, u skladu sa važećim zakonskim propisima, bio obavezan da postupi po nalogu Vlade, pa samim tim i po pomenutoj odluci, te da predstavlja ministarstvo kod zaključenja ugovora o nabavci vozila, te da u tom svojstvu potpiše pomenuti ugovor.

101. Na osnovu svega naprijed iznesenog, nije dokazano da je optuženi M. počinio krivično djelo, Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH, na način kako mu se to optužnicom stavlja na teret.

102. Nadalje, na teret se stavlja da je počinio inkriminisane radnje „...iskoristivši svoj službeni položaj i ovlasti, te prekoračivši granice svojih službenih ovlasti...“. I u odnosu na ovog optuženog optužnicom se ne definiše koje su to ovlasti optuženog, odnosno predsjednika Vlade HNK. Optužnica ne sadrži niti referencu odgovarajućeg propisa, ne navodi odredbe Zakona o Vladi niti Poslovnika o radu Vlade, pa ostaje nejasno da li je optuženi iskoristio svoj položaj ili prekoračio granice svojih ovlasti, te konačno koje su to ovlasti njemu u spornom periodu pripadale.

103. Optuženom se dalje na teret stavlja da je a) „...dana 10.05.2004. godine potpisao Odluku Vlade HNK broj 01-1-02/752/04...“, b) „...potpisao Odluku Vlade HNK 01-1-02-958/04 dana 30.06.2004. godine“ i c) „...iako je znao da to nije dio odobrenih proračuna za te godine...“.

104. U spis su tako uložene pomenute odluke, u čijem potpisu stoji optuženi Č.. Odbrana je osnovano ukazivala da predmetne odluke optuženi nije potpisao u svoje ime, već kao predsjednik Vlade, u skladu sa obavezama propisanim članom 7. stav 1. i 2. i člana 9. Poslovnika o radu Vlade HNK. Naime, pomenutim odredbama Poslovnika, dužnosti su predsjednika Vlade da predstavlja Vladu, kao kolegijalni organ, da se stara o provedbama odluka Vlade, odnosno da osigurava pravodobno izvršavanje programa i rada Vlade. Evidentno je stoga, da je optuženi Č., u funkciji predsjednika Vlade, bio obavezan po zakonu i Poslovniku Vlade, da sve odluke koje Vlada donese potpiše i stara se o njihovoj primjeni.

105. Nadalje, u prethodnom je dijelu objašnjena procedura koja je prethodila zaključenju ugovora o kupovini vozila sa AC „B.“ d.o.o. M., gdje je utvrđeno da je Vlada, na sjednicama od 11.03.2004. godine i 01.04.2004. godine, jednoglasno usvojila Informaciju MUP-a o stanju voznog parka i jednoglasno donijela odluku da se krene u proces nabavke vozila, uz petogodišnji lizing. U daljim fazama provedbe ovog procesa, Vlada je ranije pomenutom odlukom od 30.06.2004. godine, ovlastila ministra unutrašnjih poslova, sada optuženog M., kao ovlašteno lice za zastupanje MUP-a, da potpiše ugovor sa AC „B.“ d.o.o. M.

106. Ujedno, Vlada je odlukom od 30.06.2004. godine, broj 01-1-05-958/04 (DT – 45 i DO 3.2-11), odobrila plaćanje osamdesetsedam vozila marke „Opel“ za potrebe rada MUP-a, dok je tačkom II određeno da će se vrijednost finansijskog lizinga za 2004. godinu teretiti za poziciju Kapitalni izdaci MUP-a, ujedno obavezujući MUP da za naredne četiri godine lizinga planira sredstva u budžetu. Također, tačkom III Odluke, MUP i Ministarstvo finansija HNK zaduženi su za sprovedbu ove odluke.

107. Dakle, suprotno navodima iz optužnice, da ovom Odlukom optuženi „zaključuje ugovor o lizingu sa firmom AC „B.“ d.o.o. M. kako bi finansirao nabavku 87 vozila marke „Opel“ po sistemu „staro za novo“, iako je znao da to nije dio odobrenih proračuna HNK za te godine“, Sud zaključuje da je svrha iste daljnja provedba odluke o kupovini novih vozila. Naime, prethodno je Vlada donijela odluke da se pristupi kupovini, odlučila o načinu kupovine – po sistemu „staro za novo“, načinu plaćanja – petogodišnji lizing, odobrila najpovoljnijeg ponuđača te konačno, spornom odlukom odobrila plaćanje za osamdesetsedam novih vozila.

108. Vlada ovom Odlukom, a naročito optuženi, kako se to optužnicom stavlja na teret, ne zaključuje nikakav ugovor, a naročito ne ugovor o lizingu. Ova tvrdnja u cijelosti je neutemeljena, naročito kada se ima u vidu da je samo Tužilaštvo u spis uložilo Odluku kojom se ministar unutrašnjih poslova ovlašćuje i zadužuje da potpiše ugovor sa najpovoljnijim ponuđačem (DT-44) i kada je takav ugovor uložena u spis (DT-47).

109. Nadalje, ugovor o lizingu, koji zaključuje MUP HNK, a ne Vlada, nije zaključen sa AC „B.“ d.o.o. M. niti bi takva vrsta ugovora uopšte mogla biti zaključena sa pravnim licem, čija je djelatnost distribucija i prodaja vozila. Ugovor o lizingu zaključen je sa lizing kućom – „H. L.“ d.o.o. S. i isti je uložena kao dokaz Tužilaštva, kako je ranije navedeno. U tački III tog ugovora, utvrđeno je da se vozila kupuju sistemom lizinga, na rok od 5 godina.

110. U odnosu na navode iz optužnice, da je optuženi znao da budžetom nije bila predviđena kupovina vozila, Sud podsjeća upravo na sadržaj sporne Odluke Vlade od 30.06.2004. godine, kojom se MUP obavezuje da planira sredstva za plaćanje lizinga za godine 2004.-2009., dok se i Ministarstvo finansija obavezuje da provede ovu odluku. Evidentno je dakle, da je nakon donošenja odluke o prodaji vozila, Vlada dala nalog da se pri izradi budžeta za predstojeće godine, u iste inkorporira i stavka za plaćanje lizinga. Opšte je poznata činjenica da se budžet za svaku instituciju planira, izrađuje i usvaja u obliku zakona o budžetu za svaku godinu posebno,

odnosno za budžetsku godinu. Neutemeljena je stoga tvrdnja iz optužnice, da je optuženi Čorić znao da nabavka vozila nije dio „odobrenih proračuna za te godine“. Sasvim sigurno u mjesecu junu 2004. godine, budžet za 2005., 2006., 2007., 2008. i 2009. godinu nije niti bio planiran niti usvojen, odnosno odobren, kako to Tužilaštvo navodi.

111. Ovaj zaključak Suda temelji se i na izjavama svjedoka S. B., te vještaka finansijske struke N. S., koja je u odnosu na tačku 2. Optužnice dala nalaz i mišljenje po naredbi odbrane optuženog T. M..

112. Naime, vještak je detaljno navela za svaku godinu (2005.-2009) godine na koji su način trošena budžetska sredstva, u pogledu plaćanja vozila MUP-a HNK. Vještak je tako dala detaljan pregled budžetskih stavki, odobrene iznose kapitalnih izdataka MUP-a HNK, te iskorištene iznose. Niti za jednu od navedenih godina nije utvrđeno da je plaćeno više nego je budžetom predviđeno i odobreno. Konačno, mišljenje vještaka je da su planirana sredstva u budžetu i rebalansu budžeta i to u većim sredstvima nego je iskorišteno. Za 2004. godinu, godinu kada je pristupljeno kupovini vozila, vještak je pojasnila da se moglo pristupiti provedbi postupka nabavke, jer su kapitalni izdaci odobreni za budžetskog korisnika MUP HNK, usvojenim budžetom.

113. Ujedno, u nalazu i mišljenju, za svaku godinu lizinga, vještak je prikazala iznos plaćene kamate i glavnice, uz precizno navođenje konta po kojima su ova sredstva planirana i usvojena u budžetu i rebalansu budžeta HNK za ove godine. Također, u nalazu i mišljenju je konstatovano da su sredstva planirana u budžetu i rebalansu budžeta, koji su usvojeni od Skupštine HNK i to u iznosima većim nego je realizacija ugovorene obaveze. Vještačenjem je utvrđeno i da su sredstva pravilno zabilježena i odobrena na kontrima, u skladu sa Pravilnikom o računovodstvu budžeta u Federaciji Bosne i Hercegovine.

114. Nadalje, svjedok optužbe i odbrane S. B. potvrdio je da su za sve godine sredstva za plaćanje lizinga bila predviđena budžetom, da su bila prihvaćena kao stavka budžeta. Svjedok je također pojasnio i prilikom saslušanja u svojstvu svjedoka optužbe i odbrane, da bilo kakvo plaćanje, koje nije predviđeno budžetom, ne bi niti moglo biti izvršeno. Naime, objašnjavajući terzorski način poslovanja, svjedok je naveo da sistem po kojem se radi, blokira svaku transakciju za koju ne postoji budžetska stavka, odnosno koja nije budžetom predviđena. Svjedok je također potvrdio, da je njegova obaveza, kao ministra finansija da o tome vodi računa. Sve transakcije se obavljaju putem jedinstvenog računa trezora, ministarstvo finansija po odluci vlade otvara jedan ili više računa preko kojih se vrši plaćanje, a i svi prihodi koji se obavljaju idu preko jedinstvenog depozitnog računa i oni se svakodnevno prazne te se po vrstama raspoređuju. U 2004. godini MUP HNK sva plaćanja vršena su preko trezora, nije moguće da se bilo kakva isplata vrši mimo trezora i ono što se gotovinski plaća preko blagajne, mora se po nalogu dići sa računa trezora.

115. Nadasve, vještak Tužilaštva, K. P. u nalazu i mišljenju od 18.05.2007. godine, pod tačkom 6.a. mišljenja navodi da je nabavka vozila za potrebe MUP-a, vršena u skladu sa „proračunom budžeta“.

116. Na osnovu svega navedenog, utvrđeno je da su, suprotno navodima optužbe, za sve godine koje ugovor o lizingu obuhvata, bila planirana izdavanja za kamatu i glavnice i to na temelju dokaza optužbe i odbrane.

117. Međutim, vještak Tužilaštva u tački 6.b. mišljenja navodi da je budžet HNK „više zadužen za obračunatu kamatu po osnovu ugovorenih kredita sa „H. L.“ u iznosu od 458.530,71 KM. Evidentno je i da je taj iznos optužnicom prikazan kao iznos štete po budžet HNK, nastale radnjama optuženog Č.. Vještak je u toku unakrsnog ispitivanja od strane odbrane, na glavnom pretresu navela da se ne može izjasniti da li je bilo štete po budžet ili ne, ali da je došlo do odliva novčanih sredstava iz budžeta.

118. Sud nije prihvatio ovakav stav Tužilaštva. Naime, Tužilaštvo je u toku samog postupka indirektno osporavalo ispravnost nabavke vozila po sistemu lizinga. Sud napominje da je lizing zakonit način kupovine, koji je široko primijenjen u privrednom prometu. Činjenica da je Vlada HNK odobrila kupovinu vozila po sistemu vozila, da je po tom osnovu zaračunata i isplaćena kamata, ne ukazuje na nezakonitosti u poslovanju niti se može iznos kamate smatrati štetom po budžet. Odbrana optuženog Č. osnovano ukazuje da, kada bi se primjenio ovaj stav Tužilaštva, niti jedna Vlada, na bilo kojem nivou vlasti, ne bi mogla realizirati niti jedan projekat. U toku postupka jasno je ukazivano da Vlada nije imala na raspolaganju toliko novčani iznos, pa da bi bilo moguće izvršiti nabavku vozila u toku jedne budžetske godine. Potpuno opravdano i zakonito, proces kupovine vozila obavljen je po zakonom predviđenom načinu kupoprodaje – lizingu, koji široku primjenu nalazi kako kod pravnih, tako i fizičkih lica.

119. Prije nego se pređe na utvrđenja u pogledu pojedinih navoda iz optužnice u odnosu na [redacted], potrebno je ukazati na činjenicu da se optužnicom implicira da je optuženi u konkretnom slučaju, postupao kao predsjednik Komisije za odabir najpovoljnijeg ponuđača, ali i kao načelnik Sektora uniformisane policije. Pri tome se ne definiše jasno da li je optuženi iskoristio ili prekoračio službeni položaj i ne zna se u čemu se sastoji to prekoračenje, kako odbrana osnovano ukazuje. S obzirom na ovako postavljen činjenični opis, nije vidljivo iz čega optuženi pri navodnom vršenju inkriminiranih radnji, zapravo crpi svoje ovlasti, da li kao predsjednik Komisije ili kao načelnik Sektora uniformisane policije. Upitno je da li uopšte funkcija predsjednika neke komisije, u smislu člana 1. KZ FBiH daje svojstvo službene osobe u organina FBiH. S druge strane, pozicija optuženog kao načelnika Sektora uniformisane policije ne može se dovesti u vezu sa radnjama koje mu se optužnicom stavljaju na teret. Naime, članom 18. Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji MUP-a HNK, na koji se u optužnici poziva, propisana su ovlaštenja i obaveze načelnika Sektora i evidentno je da obavljanje poslova predsjednika Komisije, nema nikakve veze sa poslovima i zadacima načelnika sektora.

120. Nadalje, optuženom D. B. na teret se stavlja da je „izvršio sa ostalim članovima komisije samovoljnu procjenu vrijednosti vozila i omogućio da ista vozila budu otuđena – prodana AC „B.“ d.o.o. M. tako što je u svojstvu predsjednika Komisije „predložio Zaključak“ o izboru AC „B.“ d.o.o. M. kao najpovoljnijeg ponuđača.

121. Provedenim dokazima optužbe, Tužilaštvo je u cijelosti osporilo vlastite tvrdnje. Prije svega, kako je već ranije konstatovano, Komisija za izbor najpovoljnijeg ponuđača nije donijela, predložila niti usvojila bilo kakav zaključak. Potpuno se pogrešno optužnicom tvrdi da je riječ o zaključku broj 02-01/16-904/04, kada je u spis od strane Tužilaštva uložen Izvještaj Komisije, pod istim brojem.

122. Nadalje, optuženom se na teret stavlja da je „samovoljno“ izvršio procjenu vrijednosti vozila. Međutim, odbrana optuženog u spis je uložila Uputstvo o postupku procjene i načinu vrednovanja – bodovanja kriterija za izbor najpovoljnije ponude, od 26.04.2004. godine (DO – 2.2-8). Ovo je Uputstvo Komisija donijela na prvoj sjednici održanoj dana 26.04.2004. godine, a na osnovu kriterija za izbor najpovoljnije ponude objavljenog u oglasu za javno nadmetanje. Odbrana je također u spis uložila i kopiju tog oglasa (DO – 2.2-

6), objavljenog u Službenim novinama Federacije BiH, broj 22/04, gdje su pod tačkom V[5] izneseni svi kriteriji na osnovu kojeg će se izvršiti izbor najpovoljnijeg ponuđača.

123. Nadalje, svjedoci optužbe H. P., V. B., A. Š. i S. D., koji su odlukom ministra unutrašnjih poslova - optuženog M. (DO-2.2-6) imenovani u Komisiju za izbor najpovoljnijeg ponuđača, potvrdili su da u radu Komisije nije bilo nepravilnosti, da optuženi, u svojstvu predsjednika nije vršio bilo kakav pritisak na članove komisije niti određivao kako će postupak teći, kako će se glasati i kako će se vršiti bodovanje. Konačno, svi su ovi svjedoci potvrdili i da je komisija jednoglasno donosila sve odluke.

124. Tako je svjedok H. P. naveo da se Komisija sastala pet puta i da je svaki put sačinjen zapisnik i izvještaj. Na prvom sastanku su dali kriterije, na drugom sastanku su se dogovorili da ako bi neko od ponuđača imao nepotpunu dokumentaciju, da mu se dozvoli da je u određenom roku dopuni, na trećem sastanku pristupilo se otvaranju ponuda, dok je na četvrtom sastanku izvršeno rangiranje ponuđača. Peti sastanak održan je nakon što je pristigla žalba ponuditelja „E.“ d.o.o. L., pa su odlučili da oni na nju ne odgovaraju, jer je to obaveza naručioca. Svjedok je detaljno opisao i kako je tekao sam postupak, nakon objavljivanja tendera, pojašnjavajući da je svaki ponuđač mogao da ode i pogleda stara vozila, koja su trebala biti zamijenjena po sistemu „stara za novo“, prije nego bi dao ponudu. U tenderskoj dokumentaciji je bilo naznačeno koja su vozila u kojoj organizacionoj jedinici, na koji način su ponuđači bili upoznati sa tim gdje se vozila nalaze i mogli su ih pregledati. Na upit Tužitelja, svjedok je naveo da su, koliko je njemu poznato, ponuđači dolazili i pregledali vozila, prije nego su dali ponude.

125. Nadalje, svjedok je pojasnio da kriterije za bodovanje nije radila Komisija, oni su već bili obavljani u oglasu/tenderu. Bilo je ukupno devet kriterija, među kojima i cijena novih vozila, cijena starih vozila, uslovi lizinga, održavanje isl. cijene, tip, stara vozila, lizing i sl, bilo je 9 kriterija. U ponudi je bila zbirna cijena starih vozila. Poznavao je većinu tih starih vozila po održavanju, ali ne kao član komisije. 9. kriterij je bio rok isporuke, servisiranje i pogodnosti. Blizina i mogućnost brzih servisa je također imali ulogu. Garantni rok za vozila je bio dvije godine i u tom roku je rađen redovan servis i održavanje, nije bilo nekih specifičnih otkaza. Servisiranje u garantnom periodu vrši ovlašteni serviser i to je radio AC B..

126. Svjedok je potvrdio da je Komisija imala pet članova i imala je pet sastanaka, svi su zaključci bili jednoglasni, uključujući i onu o izboru najboljeg ponuđača. Na upit optuženog B. svjedok je naveo da je Komisija donijela izvještaj, ona nije donosila nikakve odluke. Predsjednik nije imao više ovlasti u odnosu na ostale članove, svi su imali ista prava. Potvrdio je i da nije bilo pritiska od strane B. na ostale članove komisije.

127. Svjedok S. D. potvrdio je da je prvi sastanak Komisije bio 26.04.2004. godine, a drugi 07.05.2004. godine. Na ta dva sastanka su se upoznali sa odlukom vlade o nabavci osamdesetsedam vozila marke „Opel“ po principu lizinga i sistemu staro za novo, a na jednom od tih sastanaka razradili su kriterije i uputstva. Svjedok je potvrdio i da je otvaranje ponuda bilo dana 10.05.2004. u 10 sati, pa je treća sjednica Komisije održana tog dana. Bilo je pet ponuda ukupno, a četiri predstavnika su bila prisutna pri otvaranju ponuda, nije bio predstavnik ponuđača iz Bijeljine. Svjedok je također potvrdio da je od pet prispjelih ponuda, njih samo tri zadovoljavalo uslove iz tendera. Stoga je ostavljen rok do 15,00 sati istoga dana, da se dopune nepotpune prijave.

128. Objasnjavajući dalje proceduru i rad Komisije, svjedok je naveo da je na sjednici 12.05.2004. godine izvršeno bodovanje i to tri ponude, odnosno ponuđača koji su zadovoljavali uslove iz tender – AC „B.“ d.o.o. M., AC „N.“ d.o.o. B. i „B.“ d.o.o. P.. Na osnovu bodovanja su sačinili izvještaj jednoglasno i dostavili ministarstvu.

129. Na upit Tužitelja, na koji način je vršeno bodovanje, svjedok je naveo da su, koliko se sjeća, svi ponuđači dali ukupnu cijenu za sva stara vozila, pa da je na temelju te ukupne cijene izvršeno bodovanje, tako da je najveća cijena nosila najviše bodova. Svjedok je pojasnio i da je popis vozila bio sastavni dio tenderske dokumentacije, sa pregledom po markama i godinama starosti, pa pretpostavlja da su ponuđači na temelju toga dali ponudu.

130. Svjedok je također naglasio da Komisija nije davala kriterije, oni su samo razradili način bodovanja tih kriterija. Osnovni kriteriji su bili finansijski, a jedan je bio i mogućnost brzog servisiranja.

131. Svjedok V. B. učestvovala je u nabavci kao član povjerenstva, koje je imenovano po odluci MUP-a. Povjerenstvo je imalo 5 članova, imalo je zadatak otvoriti prispjele ponude i obavijestiti sve sudionike javnog nadmetanja i obavijestiti sve sudionike o danu otvaranja ponuda. Zadatak im je bio da o tome sačine zapisnik. Sastali su se pet puta, prvi put 26.04.2004. godine, kada su donijeli uputstvo o bodovanju, kako je naloženo članom 35 Uredbe o javnim nabavkama i bodovali su svaki kriterij iz ponude. Na drugom sastanku 07.05.2004. predsjednik komisije je saopštio odluke Vlade HNK, gdje je prihvaćena informacija MUP-a o voznom parku sa prijedlogom mjera za racionalizaciju i prevazilaženje stanja i upoznati su sa odlukom koju je donijela vlada u kojoj je zadužila MUP da provede postupak nabavke vozila marke „Opel“ na lizing trajanju od pet godina. Treći sastanak se dogodio 10.05.2004. kad je došlo do otvaranja ponuda. Hronološkim redom su utvrdili nedostatke te ponuđačima kojima je nedostajala dokumentacija je ostavljen rok do 15.00 sati istog dana da dopune. Utvrđeno je da dvije ponude nisu kompletne i da se ne mogu uzeti u razmatranje. Četvrti sastanak je bio 12.05.2004. godine kada je sačinjen tabelarni prikaz za izbor najpovoljnije ponude. Tada su izbacili ukupnu rang listu, prema broju bodova. Peti sastanak je bio vezano za „E.“ L., gdje su rekli da je obaveza naručioca da obavijesti ponuđača o rezultatima.

132. Svjedok je potvrdila i da je bila uključena u tender. Sastavni dio tenderske dokumentacije je bio popis polovnih vozila, koji je bio tabelarni prikaz sa osnovnim podacima, godina proizvodnje, kilometraža, gorivo, registarske pločice, da li je civilno ili policijsko, nedostaci u vozilu i sl. Pretpostavlja da su ponuđači mogli pogledati vozila, ali nije to njen domet. Koliko je čula da su išli ponuđači i obilazili vozila.

133. Svjedok je potvrdila i da je vođen žalbeni postupak, u kojem je postupalo Federalno ministarstvo unutrašnjih poslova, u kojem postupku je odbačena žalba „A.A.“ d.o.o. S. i dobijena žalba AC „N.“. i to dok je još trajalo na javno nadmetanje. Njihova je žalba odbačena, a druga žalba je odbijena kao neutemeljena. Bili su dužni očitovati se i poslati kompletan spis drugostepenom organu odnosno Federalnom ministarstvu finansija.

134. Iskaz svjedoka A. Š. u cijelosti je saglasan sa iskazima naprijed navedenih svjedoka. Svjedok je također potvrdio da se komisija sastajala pet puta, pojasnio šta je na kojem sastanku rađeno, kako je izvršeno bodovanje te podnesen Izvještaj, kao sastavni dio redovnog poslovanja Komisije.

135. Iskaz optuženog D. B., također je u cijelosti potvrđen iskazima ovih svjedoka. Optuženi je detaljno objasnio cjelukupnu proceduru, kako je došlo do imenovanja članova Komisije, sve aktivnosti koje je Komisija preduzela te Izvještaj koji je podnijela.

136. Sud je iskaze ovih svjedoka u cijelosti prihvatio, cijeneći da su isti dali istinito i cjelovito, bez uzdržavanja. Svjedoci su prilikom davanja odgovora djelovali iskreno, dajući odgovore bez zadržavanja i bez pokušaja da umanje nečiju odgovornost, a njihovi iskazi su u najbitnijim dijelovima podudarni. Svjedoci su na istovjetan način opisali rad komisije, zadatke koji su bili pred njima te način na koji je komisija radila.

137. Na temelju tih iskaza, Sud nije mogao utvrditi da je optuženi B. „predložio zaključak“, budući da su svi svjedoci, članovi komisije jasno i precizno opisali na koji način je vršeno bodovanje, te kako je konačno izrađena Informacija. Sud napominje da ova informacija sadrži jasan prikaz broja bodova u odnosu na svakog pojedinog ponuđača, koji je zadovoljavao uslove iz tendera, a po osnovu razrađenih kriterija.

138. Svi navedeni svjedoci, a što potvrđuje i sadržaj pomenute Informacije, ukazuju da je bodovanje vršeno na temelju kriterija iz javnog oglasa/tendera, te da je rezultat izvršenog bodovanja prenesen u sadržaj Informacije. Iz iskaza svjedoka priozlazi da je optuženi B. imao ista prava i dužnosti, kao i ostali članovi Komisije, njegov glas nije vrijedio više nego glasovi ostalih članova i kako svjedoci navode, nije vršio bilo kakav pritisak u radu.

139. Nasuprot tvrdnjama Tužilaštva, Informacijom AC „B.“ d.o.o. M. nije određen kao najpovoljniji ponuđač niti je predloženo da isti bude odabran za najpovoljnijeg ponuđača. Informacija ne sadrži bilo kakav prijedlog ili zaključak te vrste. Nadalje, samo bodovanje provedeno je u skladu sa usvojenim kriterijima i upustvom, te ni u kojem slučaju ne bi moglo biti okarakterisano kao „samovoljno“ od strane optuženog. Nadalje, iz iskaza svjedoka, a i tenderske dokumentacije proizlazi da su procjenu vrijednosti vozila davali ponuđači, kako za nova, tako i za stara vozila. Ne postoji niti jedan dokaz optužbe koji bi ukazivao da je Komisija, a pogotovo optuženi B. vršio bilo kakvu procjenu vrijednosti vozila.

140. Konačno, bitno je napomenuti da je proveden i drugostepeni postupak po žalbi na odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, na što su ukazivali i svjedoci optužbe i odbrane. Tom prilikom je Federalno ministarstvo finansija, žalbu „E.“ d.o.o. L. odbilo kao neosnovanu, navodeći da je postupak izbora najpovoljnijeg ponuđača proveden u skladu sa zakonom.

141. Dakle, Sud ne nalazi dokazanim da je optuženi izvršio radnje za koje se tereti tačkom 2. Optužnice.

142. Nadalje, ovom tačkom Optužnice, optuženima M., Č. i B. se stavlja na teret da su morali znati da pedesetpet vozila podliježe zabrani otuđenja i prodaje, zbog nepotpune ili nepostojeće dokumentacije.

143. Međutim, optužnicom se ne precizira na čemu se takva navodna zabrana otuđenja temelji, kojim aktom je ona određena i nadasve, na koja se to vozila zabrana odnosi. Sud podsjeća da je kupoprodajom obuhvaćeno osamdesetsedam vozila. Tužilaštvo u toku postupka niti jednim provedenim dokazom nije preciziralo u odnosu na kojih pedesetpet od osamdesetsedam vozila je navodno postojala zabrana prodaje. Nijedan uloženi materijalni dokaz, niti iskazi svjedoka potvrđuju da je takva zabrana postojala.

144. Ova teza Tužilaštva bazirala se na činjenici da pojedina vozila, /opet ostaje nejasno koja tačno/, nisu imala potpunu dokumentaciju, pa da stoga njihova registracija nije mogla biti provedena. Tužilaštvo se pri tome oslanjalo na iskaz svjedoka B. D., koja je pojasnila da je postojao problem u MUP-u oko registracije vozila koja su registrovana u PU M.. Svjedok je pojasnila da mnoga vozila, koja su nabavljena i registrovana, nisu imala urednu dokumentaciju. Iz tog razloga, kada je došlo do produženja registracije, odlučeno je da se stavi zabrana otuđenja, kako bi MUP imao kontrolu nad istima. Svjedok je također pojasnila da je ta odluka bila donesena na kolegiju MUP-a, nema neko mišljenje ili zaključak. Svjedok je precizirala da je takav stav zauzet u toku 1998. godine, a da ne zna šta je bilo 2002. godine jer tada nije radila u MUP-u.

145. U tom su smislu iskaze dali i svjedoci J. T., M. P. i M. Š.. Ovi su svjedoci jasno potvrdili da se pitanjima registracije vozila bavi Odjel za administraciju i podršku PU M.. Svjedok Š. je pojasnio da se dosjei vozila vode na jednom mjestu, jer je postojao jedinstven pravilnik za registraciju vozila. Svjedok je potvrdio i da je bilo osamdesetak vozila sa nepotpunom dokumentacijom, a da je za neke postojala zabrana otuđenja. Svjedok je pojasnio da su ova vozila bila registrovana, ali uz napomenu da postoji zabrana otuđenja. Svjedok M. P. također je potvrdio da je registracija vozila rađena u Odjelu za administraciju i podršku PU M..

146. Svjedok J. T. je potvrdila da je kod nekih vozila, gdje je bila nepotpuna dokumentacija, bila upisana zabrana otuđenja vozila, po nalogu B. D.. Ipak, svjedok nije mogla biti preciznija u tom navođenju, odnosno nije mogla definisati na koja se tačno vozila ova zabrana odnosila. Međutim, svjedok je potvrdila da je zabrana otuđenja uvedena na osnovu odluka Odjela za administraciju i podršku.

147. Iz ovih iskaza nije moguće van svake sumnje utvrditi u odnosu na koja konkretna vozila koja su bila predmetom kupoprodaje po sistemu „stara za novo“ je takva zabrana navodno postojala. Naročito nije moguće utvrditi da su optuženi, s obzirom na svoje pozicije mogli ili trebali znati da je bilo kakva zabrana otuđenja mogla postojati.

148. Nesporno je, a što i svjedoci potvrđuju, da se pitanjima registracije bavio Odjel za administraciju i podršku PU M.. Optuženi B., kao načelnik Sektora uniformisane komisije prema članu 18. Pravilnika, kako se to u optužnici navodi, nije imao nikakvih dodirnih tačaka sa Odjelom za administraciju i podršku. Sektor uniformisane policije ne bavi se registracijom vozila, niti je po liniji zapovijedanja optuženi B. mogao imati nadzora nad radom pomenutog Odjela. Optuženi ni na koji drugi način, u okviru svojih službenih ovlaštenja nije imao obavezu provjeravati postupke registracije niti je u obavljanju redovnih poslova mogao biti upoznat sa tim pitanjima.

149. Također, optuženi Č., kao predsjednik Vlade nije imao nikakvog utjecaja na rad Odjela za administraciju i podršku PU M. i proces registracije vozila. Tužilaštvo nije uspjelo dokazati da je optuženi u bilo kojem momentu bio obaviješten o navodnoj zabrani otuđenja vozila, niti da je imao bilo kakvog udjela u donošenju takve odluke. Evidentno je da s obzirom na svoju poziciju, optuženi Č. nije niti mogao donositi takvu odluku.

150. Konačno, optuženi M. kao ministar unutrašnjih poslova, također nije imao obavezu da bude upoznat sa procesima registracije vozila te dosijeima svakog pojedinog vozila MUP-a. Tužilaštvo nije ukazalo na čemu bi se takva obaveza temeljila, niti je dokazano da je optuženi na bilo koji način o tome bio ili morao biti upoznat.

151. Tužilaštvo nadalje, u spis ulaže Odluku Vlade, broj 01-2-02-752/04 od 10.05.2004. godine (DT – 10 i DO 3.2-7), kojom se daje saglasnost da vozila, vlasništvo MUP-a HNK, koja imaju određenih nedostataka u dokumentaciji, mogu biti predmetom prenosa vlasništva. Na osnovu ove Odluke, kako to potvrđuju svjedoci J. T. i M. Š., izvršena je odjava starih vozila sa MUP-a HNK za AC „B.“ d.o.o. M.. Svjedok J. T. jasno je potvrdila da je na osnovu Odluke Vlade te akta ministra izvršeno brisanje zabrane otuđenja, u odnosu na vozila koja su bila predmetom prodaje AC „B.“ d.o.o. M..

152. Tužilaštvo se pri dokazivanju navodnih propusta optuženih, u ovom smislu, pozivalo i na niz propisa, odnosno na Memorandum, Instrukciju i Pravilnik o registraciji, te na Zakon o saobraćaju i Pravilnik o tehničkom pregledu vozila, kako je navedeno u činjeničnom opisu. Međutim, pri tome nisu precizirane konkretne odredbe pojedinih zakona i pravilnika, ni navodjenjem člana, stava ili tačke, niti su opisno /tekstualno/ navedene navodno prekršene norme, a koje bi bile relevantne za ovaj slučaj. Sud je ipak izvršio uvid u svaki od navedenih propisa, te nije našao niti jednu odredbu koja bi bila relevantna za konkretni predmet i koja bi ukazivala da su optuženi preduzimali radnje protivno tim odredbama. Dakle, Tužilaštvo se paušalno pozvalo na blanketne norme, neutemeljeno navodeći da je ponašanje optuženih suprotno tim normama.

153. S obzirom na sve naprijed navedeno, nije dokazano da su optuženi T. M., M. Č. te D. B. počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH, u vezi sa članom 31. KZ BiH.

C. Tačka 3. Optužnice

154. Ovom tačkom optuženima D. M., G. B. i T. M. na teret se stavlja da su „...iskorištavanjem svog položaja i ovlasti potpisali liste radnih sati i platne liste za isplatu plaće J. Z. za period 16.11.1998. do 31.12.2003. godine, tokom kojeg su njena prava i obaveze iz radnog odnosa mirovali sukladno članu 58. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK po Rješenju broj 03-6/3-506-4/98 od 15.06.1999. godine...“. Pri tome Tužilaštvo ponovno propušta precizirati, pozivajući se na blanketni propis, koje su to službene ovlasti koje su optuženi iskoristili.

155. Nadalje, evidentno je da je se optuženi terete da su inkriminisane radnje počinili „zajedno“, odnosno kao saizvršioči. Sud smatra bitnim napomenuti da čak i iz činjeničnog opisa radnji iz tačke 3. Optužnice proizlazi da nema kontinuiteta radnji optuženih, niti je vidljivo da je između istih postojao bilo kakav dogovor i plan o zajedničkom vršenju krivičnih djela. Naime, vrijeme inkriminacije za svakog optuženog je drugačije, a vidljivo da optuženi nisu ni zajedno službovali. Odbrana optuženog B. osnovano je ukazivala i na činjenicu da je Odlukom Skupštine HNK o potvrđivanju imenovanja ministra unutrašnjih poslova u Vladi HNK, broj 02-01-111-093/01 od 27.11.2001. godine, a da je raniji ministar – optuženi D. M. ministarstvo napustio krajem aprila 2001. godine. Odbrana je također ukazala i da je nakon odlaska optuženog B. sa pozicije ministra, imenovanje optuženog M. na tu poziciju potvrđeno je tek Odlukom Skupštine HNK, broj 02-01-V-163/03 od 29.07.2003 godine. U međuvremenu, a što je vidljivo iz dokaza odbrane DO – 1.3-8 Odluke ministra od 25.06.2003. godine, poslove ministra obavljao je A. S..

156. Nadalje, Tužilaštvo je optužnicu baziralo na navodima da je radnopravni status J. Z. bio u mirovanju, po rješenju, broj 03-6/3-506-4/98 od 15.06.1999. godine, koje je navodno donio optuženi D. M..

157. Međutim, provedenim dokazima optužbe nije dokazano da je navedeno rješenje ikada stupilo na pravnu snagu, a niti je dokazano da je zasita postojala potreba za donošenjem istoga.

158. Bitno je napomenuti da među strankama nije bilo sporno da je J. Z. izabrana u Parlament FBiH, u kojem je zatupnički mandat obavljala od 1998. godine do 2002. godine. Sporno je bilo u kojem je obliku taj mandat vršen, odnosno da li je J. Z. bila profesionalni zastupnik, odnosno da li je bila uposlena u Parlamentu.

159. Tužilaštvo je na okolnost iz tačke 3. Optužnice saslušalo svjedoke S. B., I. L., E. T. i Z. P..

160. Svjedok I. L. naveo je da je optuženu viđao u zgradi ministarstva u toku 1997 godine. U periodu 1998. – 2002. godine ne zna da li je ista dolazila na posao, jer su u to vrijeme kancelarije MUP-a bile u dvije odvojene zgrade, pa je moguće je da je radila svo vrijeme, svjedok to ne bi mogao znati. Svjedok nije imao nikakvih saznanja u odnosu na J. Z., nije znao niti da je bila predstavnik u parlamentu FBiH, sva saznanja je dobio nakon pokretanja ovog postupka.

161. Svjedok S. B. pitan je od strane Tužilaštva na okolnosti radno-pravnog statusa J. Z., no rekao je da istu od ranije ne poznaje. Osim navedenog, nije bilo drugih pitanja za ovog svjedoka u odnosu na tačku 3. Optužnice.

162. Svjedok E. T. naveo je da mu je poznato da J. Z. nije dolazila na posao u periodu 1998. godine pa nadalje, a evidenciju o dolasku na posao je vodio A. S., koji je radio u kabinetu ministra i koji je vodio spisak radnih sati. Svjedok je do ovih saznanja došao preko dokumentacije do koje je došao mimo poslova koje je obavljao u službi.

163. Svjedok je naveo i da mu je poznato mu je da je 1998. godine doneseno rješenje o zaleđivanju radnopravnog statusa optužene, za vrijeme dok je bila poslanik parlamenta, a također ju je viđao preko medija na parlamentarnim sjednicama. Poznato mu je da je za to vrijeme optužena primala platu od MUP-a, budući da je vidio dokument, na osnovu kojeg je ovo saznao., iako je riječ o dokumentu koji nije morao imati u okviru svojih službenih dužnosti. Na pitanja Suda, svjedok je naveo da nije radio u istom sektoru ili odjelu kao J. Z., da nisu imali nikakvih dodirnih tačaka u radu, da nisu radili u istoj zgradi, te da sva saznanja koja u ovom pogledu ima, potiču iz istrage koju je sam proveo, nezadovoljan dešavanjima u MUP-u.

164. Svjedok Zoran Pandža potvrdio je da poznaje J. Z. i da ju je viđao u zgradi MUP-a, te da mu je sa obračunske liste poznato da radi u MUP-u. Svjedok je dalje naveo da su ispred njegovog sektora (sektora za potporu) tražili da znaju status J. Z., jer u nisu dobili rješenje o prestanku radnog odnosa, pa nisu znali šta se dešava. Razlog tome je bio što su imali kontrolu finansijske policije, u 9. mjesecu 2003. godine, kojom prilikom su tražili tu informaciju, šta dalje sa J. Z., jer nisu imali rješenje o prestanku radnog odnosa.

Dopis je upućen sektoru za administraciju 03.10.2003. godine, a u odgovoru koji su dobili je stajalo da se ne može nikome zaključiti radna knjižica, bez rješenja o prestanku radnog odnosa.

165. Na upit tužitelja svjedok je pojasnio da isplata plate ide sve dotle, dok se ne dobije rješenje o prestanku radnog odnosa. Što se tiče J. Z. radilo se na tome da se taj slučaj riješi, ali moralo prvo postojati rješenje o prestanku radnog odnosa, a zatim zaključenje knjižice i prestanak isplate plate.

166. Svjedok je dalje pojasnio da je pomenuta revizija bila devetom mjesecu 2003. godine, to je redovna revizija, po službenoj dužnosti, koja se obavlja svake godine. Dobili su i tada izvještaj i tada su primijetili rješenje o mirovanju za J. Z., tada su to prvi put primijetili. Rješenje je bilo iz 1998. godine, to je rješenje o mirovanju, do isteka zastupničkog mandata, za vrijeme dok je J. Z. bila zastupnik koje nije nikada uručeno dotičnoj i koje oni nikada - u službi za potporu, nisu dobili. Vidjeli su rješenje jer su ga revizori pronašli i dostavili, a njegov sektor do tada nisu vidjeli.

167. Svjedok je naveo da je sporno rješenje je nađeno u sektoru administracije, ali nije poslano, odnosno uručeno. To rješenje J. Z. nije nikada dobila. Revizija je iz spisa J. Z. našla rješenje i tada su oni (svjedok i sektor za potporu) saznali za to rješenje.

168. Sud je iskaz svjedoka Z. P. cijenio kao istinit, imajući u vidu držanje svjedoka za vrijeme svjedočenja, kao i činjenicu da je iznosio saznanja koja su mu morala biti poznata s obzirom na poziciju na kojoj se nalazio. S druge strane, iskaz svjedoka E. T. u velikoj je mjeri upitan. Naime, sam svjedok je potvrdio da je saznanja prikupljao sam, mimo svojih ovlaštenja, da nije imao nikakvih saznanja o statusu J. Z. u okviru svojih zaduženja. Nadalje, Sud je imao u vidu i činjenicu da svjedok nije radio u istoj zgradi MUP-a kao J. Z., da nisu radili u okviru istog sektora niti odjela te da nisu ni na koji način bili poslovno povezani. Stoga, tvrdnje svjedoka da Z. nije radila u spornom periodu, Sud nije prihvatio.

169. U spis je uloženo i pomenuto rješenje, međutim Tužilaštvo ničim nije dokazalo da je isto stupilo na snagu. Naime, iz iskaza svjedoka optužbe Z. P. postalo je upitno da li zaista ovo rješenje ikada stupilo na snagu, odnosno počelo proizvoditi pravno dejstvo. Svjedok je jasno napomenuo da je ovo rješenje prvi put vidio tek 2003. godine, dakle nakon što je J. Z. istekao zastupnički mandat i nakon što je protekao period na koje se samo rješenje odnosilo.

170. Obaveza je stoga, Tužilaštva bila da dokaže da je predmetno rješenje dostavljeno J. Z., da je počela njegoa provedba i nadalje da su optuženi M., B. i M. znali za takvo rješenje i njegove posljedice, pa uprkos tome nastavili da potpisuju liste sati i platne liste za J. Z..

171. Na temelju provedenih dokaza Tužilaštva, Sud nije mogao izvući takav zaključak. Pored već pomenutih svjedoka i rješenja, u spis su uložene liste sati i platne liste, karton plate za J. Z., Matična evidencija iz Zavoda PIO/MIO te Akti Sektora za administraciju iz 2003. godine (T-59-T-73). Ovi dokazi po svojoj prirodi i sadržaju nisu mogli pružiti takve informacije. Tačnije, akti Sektora za administraciju potvrđuju da je ovaj sektor upoznat sa postojanjem predmetnog rješenja tek 2003. godine.

172. Nadalje, provedeni dokazi odbrane ukazuju na bitno drugačije stanje stvari od onoga kako je optužnicom prezentovano. Bitno je naglasiti da je odbrana T. M. prihvatila kao svoje sve dokaze koja je provela odbrana tada optužene J. Z..

173. Tako je svjedok A. Z. potvrdila da poznaje J. Z. od 1994. godine, kada su počele raditi u istom uredu, gdje su ostale do konca 1997. godine, kada je Z. rješenjem ministra postavljena na mjesto pročelnika ureda u kabinetu ministra.

174. Svjedok je također navela i da je nakon što je Z. prešla u kabinet ministra istu i dalje viđala, odnosno da su se susretale u obje zgrade MUP-a. Svjedok je potvrdila i da je znala je da je J. Z. zastupnik u parlamentu, znala je da je njen status neprofesionalan, jer joj je obračunavana plaća u odjelu u kojem svjedok radi.

175. U toku unakrsnog ispitivanja od strane tužioca svjedok je navela da ne zna tačno koliko puta se susretala sa J. Z., ali da su od 1998. godine, od postavljenja na mjesto pročelnika ureda, povremeno su bile vezane nekim poslovima, npr. vršena je kontrola finansijskog poslovanja od strane ureda za unutarnju kontrolu.

176. Svjedok je dalje navela da je znala da je Z. bila u neprofesionalnom odnosu u Parlamentu, jer je rađen obračun plaća i doprinosa, ali nije znala za rješenje po kojem bi mirovala prava i obaveze. Svjedok je potvrdila da je to je rješenje prvi put vidjela u devetom mjesecu 2003 godini, kada je rađena kontrola poslovanja, odnosno revizija. Na rješenju je bila zakačena i dostavnica, na kojoj nije bilo potpisa J. Z..

177. Na pitanje optuženog M. svjedok je navela da joj je poznato da je on dužnost preuzeo sredinom osmog mjeseca 2003. godine. J. Z. je tada bila u radnom odnosu u MUP-u. Radni odnos je raskinula sporazumom 31.12.2003. godine, na molbu optužene. Nakon sporazumnog raskida radnog odnosa, prestao je obračun plate i obračun doprinosa i poreza. Od 01.01.2004 nije bila na platnom popisu MUP-a.

178. Iz iskaza ovog svjedoka, koji Sud cijeni kao iskren i potpun, potkrijepljen materijalnim dokazima i u skladu sa svim provedenim dokazima, kako odbrane tako i optužene, jasno proizlazi da sporno rješenje o mirovanju prava i obaveza nikada nije bilo dostavljeno samoj J. Z., ali i sektoru za mat-fin poslovanje, koji je radio obračun plata. Iz iskaza svjedoka proizlazi i da je J. Z. redovno obavljala poslove na koje je bila raspoređena u MUP-u u periodu 1998. – 20025. godine.

179. Svjedok M. L. naveo je da je obavljao zastupnički mandat od 1996.-1998. godine, Zastupničkom dom federalnog Parlamenta, u neprofesionalnom statusu. Tačnije, radnopravni status je imao u Pravnom fakultetu i u Zapadnohercegovačkom kantonu

180. Svjedok je dalje pojasnio da je u profesionalnom odnosu bilo tek par zastupnika, rukovodeći zastupnici, a kolege su većinom bili penzioneri i radnopravni status su ostvarivali na drugim radnim mjestima. J. Z. poznaje iz Zastupničkog doma parlamentna, iz kluba HDZ-a. Svjedok je naveo da istu poznaje jer bio tajnik kluba, pa su sastajali prije sjednica, na kojima su raspravljali kako će psotupati, ko će iznositi stajališta isl. Poznato mu je i da je status Z. bio kao i njegov, profesionalac je bila u MUP HNK, a svoj mandat je obavljala volonterski.

181. Nadalje, u spis su također uložena rješenja o rasporedu J. Z. unutar MUP-a HNK počev od 1995. do 2001. godine (DO – 11.3-9, 11.3-8, 11.3-7, 11.3-6 i 11.3-5). Također, u spis je uloženi i Dopis Administrativne komisije Zatupničkog doma Federalnog Parlamenta od 15.11.2005. godine (DO-11.3-4) u kojem je jasno navedeno da je J. Z. bila poslanik HDZ-a u Zatupničkom domu Parlamenta u periodu 1998. do 2002. godine, ali da tu nije bila profesionalno angažovana, dakle nije primala mjesečnu platu. Kako se u dopisu navodi, J. Z. je samo primala poslanički paušal.

182. U spis je također, uloženi Akt OSCE-a od 22.02.1999. godine (DO-11.3-3) u kojem se navodi da je J. Z. oduzet mandat, na osnovu informacije da je ista u statusu ovlaštene službene osobe, pa da bi prema odredbama člana 58. Zakona o unutrašnjim poslovima bila nepooodbna da ostane kao zastupnik u Parlamentu. Ipak, naknadnim provjerama, po žalbi iste utvrđeno je da J. Z. prema Pravilniku MUP-a nema status ovlaštene osobe, pa je istoj vraćen mandat.

183. Prema tome, neosnovana je i tvrdnja Tužilaštva da su J. Z. prava i obaveze iz radnog odnosa trebali mirovati za vrijeme dok je ista obavljala zastupnički mandat, u skladu sa članom 58. Zakona o unutrašnjim poslovima. Ovaj se član Zakona, naime odnosi samo na ovlaštene osobe, a evidentno je da J. Z., s obzirom na poziciju koju je obavljala nije imala takav status. Stoga, nije niti potrebno dokazati da su njezine prava i obaveze iz radnog odnosa istoj mirovali.

184. Sud je na temelju provedenih dokaza odbrane utvrdio da je J. Z. profesionalo bila zaposlena u MUP-u od 1995. do 2004. godine, kada sporazumno raskida ugovor o radu. Njen angažman u Parlamentu bio je na volonterskoj bazi i tu je, kako i stručne službe Parlamenta potvrđuju, dobijala samo poslanički paušal. Sva prava i obaveze po osnovu radnog odnosa su

197. Svjedok M. Š. u iskazu na glavnom pretresu pojasnila je procedure donošenja odluka, navodeći da nacrte odluke, po poslovniku, priprema predlagač te iste odluke, koji dostavlja to na Vladu. Svjedok je potvrdila da sve odluke Vlade potpisuje predsjednik vlade, a samo ako je on odsutan tada može potpisati i zamjenik. Svjedok je također potvrdila da je Tužilaštvo tražilo od Vlade da dostavi sporne odluke, te da je svjedok u svojstvu sekretara Vlade pregledala cjelokupnu arhivu tražeći iste. Međutim, kako svjedok navodi, odluke nije našla u arhivi vlade.

198. Tužilac je svjedoku prezentirao sporne odluke iz 2000. godine. Iako je riječ o kopijama, Tužilac je iste prezentovao kako bi se utvrdilo da li ih je svjedok vidjela, budući da je rekla da ih nije našla u vladi. Svjedok je potvrdila da ovih odluka nema u zapisnicima Vlade, odnosno da to nije odluka vlade, niti je svjedok ikada istu vidjela, napominjući da na njima i ne piše da je to odluka vlade, već piše „hrvatski dužnosnici“, te da tih odluka Vlada nema u evidenciji, nema tog datuma sjednice u zapisniku. Naime, svjedok je pojasnila da je, kada je tužilaštvo slalo zahtjev da se dostave ove odluke, tada sve dobro provjerila, tražila po datumima zajedno sa kolegom, sve su provjerili i zato se tako dobro sjeća da nema ovih odluka.

199. Cijeneći iskaz ovog svjedoka, koja je u sporno vrijeme također bila na poziciji sekretara Vlade i koja je kako sama navodi, prisustvovala svim sjednicama Vlade, radila potrebni posao oko pripremanja sjednica i pripremanja zapisnika Vlade, utvrđeno je da sporne odluke nisu odluke Vlade. Ostalo je nejasno o kakvim se onda odlukama radi, kako su i sa kojim ciljem donesene i ko ih je u krajnjoj liniji donio.

200. Svjedok I. Z., na pitanje kako je postupano u vezi rješavanja stambenih pitanja uposlenika MUP-a, svjedok je naveo da ne zna kako je postupano, a da ne postoji pravilnik o stambenom zbrinjavanju. Sjeća se da je bilo anonimnih žalbi, koje nisu ni istraživali, oko dodjele para, ali se ne može precizno sjetiti. Zna da je prijava je bila anonimna i uopštena, zbog čega nije rađeno ništa po toj prijavi. Misli da se radilo o fondu solidarnosti gdje je pripadnicima hrvatske nacionalnosti odbijano od plate, pa se to kasnije dijelilo uposlenicima.

201. Pored navedenog, u spis su uloženi računi „K.“ d.o.o. M., izvještaji o promjenama i stanju na računu. Iz ovih dokaza je vidljivo da je MUP HNK vršio neka plaćanja prema „K.“ d.o.o. M., ali je nemoguće utvrditi po kojem osnovu. Niti u jednom od tih računa ne stoji referenca na sporne odluke ili neku drugu odluku MUP-a ili Vlade, koja bi bila osnov za tu vrstu plaćanja.

202. Stoga, Sud nije prihvatio tezu optužbe da se ovi računi odnose na isplate za rješavanje stambenih pitanja uposlenika MUP-a HNK hrvatske nacionalnosti, jer ne postoji niti jedan dokaz koji bi to potvrdio. Uostalom, optužnicom se na teret stavlja da su vršene isplate radi rješavanja stambenih pitanja, dok se dokazi odnose na isplatu građevinskog materijala.

203. Odbrane optuženih osnovano su ukazivale i na propuste u vještačenju provedenom po vještaku optužbe K. P.. Naime, iz dopune nalaza i mišljenja vještaka od 28.02.2007. godine i nalazu i mišljenju od 18.05.2007. godine, nije moguće utvrditi predmet i opseg provedenog vještačenja, kao i dokaze, odnosno dokumente koji su korišteni pri izradi nalaza.

204. Pismenu naredbu za vještačenje izdaje Sud ili Tužilac, a u skladu sa članom 96. ZKP BiH, gdje će se navesti sve činjenice o kojima se vještačenje vrši. U spis nije uložena naredba Tužilaštva iz koje bi se jasno vidjelo šta je predmet vještačenja, koji je opseg naloženog vještačenja i na osnovu čega, odnosno kojih dokumenata to vještačenje treba izvršiti. Takvo što nije naznačeno ni u nalazu i mišljenju, pa je odbrana dovedena u poziciju da je provjeravanje navoda iz nalaza i mišljenja onemogućeno. Na ovaj način onemogućeno je utvrđivanje da li se uopšte radi o dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu, a naročito da li se radi o zakonitim dokazima.

205. Nadalje, vještak je, tokom unakrsnog ispitivanja, potvrdila da nije pri izradi nalaza i mišljenja koristila zakone o izvršenju budžeta, rebalans budžeta, računovodstvene standarde i druge propise koji su u spornom periodu bili na snazi. Vještak je također na pitanje odbrane potvrdila da nije utvrdila da li je uopšte došlo do realizacije finansijskih transakcija na osnovu računa i narudžbenica, koji su uloženi u spis. Iz nalaza i mišljenja vidljivo je da nisu posebno prikazane navodne transakcije u 2000. i 2001. godini, niti su razvrstane transakcije koje se navodno odnose na rješavanje stambenih pitanja, te transakcije po drugom osnovu.

206. Konačno, Tužilaštvo nije niti dokazivalo da je optuženi M. bio upoznat sa postojanjem navodnih odluka i zaključka o rješavanju stambenih pitanja, niti da je po istima postupao. Tužilaštvo također nije dokazivalo na koji je to način optuženi M. odobrio isplate, kako mu se optužnicom stavlja na teret. Naime, na uložnim dokazima Tužilaštva vidljivi su potpisi dvije osobe, ali nije utvrđeno ni čiji su to potpisi.

207. Stoga, Sud nalazi da nije dokazano niti postojanje odluka navedenih u ovoj tački optužnice, pa tako niti da je optuženi M. iste potpisao, a optuženi M., temeljem tih odluka, odobrio navodne isplate. Sud je tako optužene po osnovu člana 284. stav c) ZKP BiH, oslobodio optužbe da su počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja, iz člana 383. stav 3. ZKP BiH, u vezi s članom 31. KZ BiH.

E. Tačka 5. Optužnice

208. Ovom tačkom optužnice optuženom M. Č. na teret se stavlja da je prekoračio granice svoje službene ovlasti, tako što je „zaključio/potpisao“ ugovore sa privatnom zaštitarskog agencijom „R.“ d.o.o. M., suprotno članu 2. i 5. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK, dok se optuženima S. G. i T. M. na teret stavlja „...nisu poduzeli dužne radne da spriječe te nezakonite aktivnosti, iako su za njih znali...“, suprotno članu 17. stav 3. i 7. Zakona o unutrašnjim poslovima, kojim radnjama su prouzrokovali štetu budžetu HNK u iznosu od 1.336.850,40 KM.

209. Sud naprije primjećuje da ova tačka optužnice ne sadrži precizno vrijeme inkriminacije. Vrijeme učinjenja djela jedan je od osnovnih elemenata, koji u optužnici mora biti navedeno iz više razloga, među kojima radi preciznog utvrđenja vremenskog važenja zakona, eventualne zastarjelosti, uračunljivosti optuženog lica isl. U konkretnom slučaju, osim navođenja datuma ugovora, te perioda u kojem je „R.“ d.o.o. M. pružao uluge osiguranja, u optužnici se ne navodi tačan period i vrijeme u kojem je optuženi Č. navodno počinio inkriminisane radnje, odnosno period u kojem su optuženi G. i M. propustili poduzeti dužne radnje, kako im se optužnicom stavlja na teret.

210. Nadalje, iz činjeničnog opisa proizlazi da se optuženom Č. na teret stavlja obavljanje poslova od strane „R.“-a u periodu od 01.01.2003. godine do 31.12.2006. godine. Međutim, optuženi Č. je za predsjednika Vlade HNK postavljen 18.06.2003. godine, pa ga nije moguće vezivati sa radnjama koje su prethodile njegovom dolasku na tu poziciju. Također, optuženi M. na poziciju ministra unutrašnjih poslova stupio je 15.08.2003. godine, pa se sve navedeno odnosi i na njega. Bitno je naglasiti pri tome da se u optužnici navodi da je optuženi Č. „*potpisao/zaključio*“ ugovore iz 2004., 2005. i 2006. godine, dok mu se na teret stavlja i ostvarena naplata „R.“ d.o.o. M. i iz 2003. godine.
211. U toku postupka nesporno je bilo da je zaključen ugovor o osiguranju sa privatnom zaštitarskom agencijom „R.“ d.o.o. M., koji je obuhvatao osiguranje zgrade Vlade, odnosno službenog ulaza u zgradu „Đ.“, „*u vremenu od 07,00-17,00 sati svakog radnog dana, uz obaveznu zaštitara da izdaje pismene naloge za ulaz uz prethodno dopuštenje službene osobe*“, te na isti način i zgrade Ministarstva finansija, Ministarstva gopodarstva, poduzetništva i poljoprivrede, Ministarstva pravosuđa, uprave i lokalne samouprave i Ministarstva prometa i veza, prostorije Uprave za pitanja branitelja i parkiralište ispred „Đ.“.
212. Međutim, ono što je bilo sporno jeste tvrdnja Tužilaštva da je optuženi Č. „*zaključio/potpisao*“ te ugovore. Odbrana je ukazivala da optuženi jeste potpisnik spornih ugovora, ali ne kao fizičko lice, već kao predsjednik Vlade HNK, koja je provela zakonitu proceduru i donijela odluku da se pristupi zaključenju ovih ugovora.
213. Tužilaštvo je u odnosu na ovu tačku optužnice saslušano svjedoke S. B., Z. P., I. L., H. Đ., I. Z. kao i B. D..
214. Ovi svjedoci nisu ponudili informacije koje bi potkrijepile navode optužnice. Tačnije, ovi su svjedoci samo potvrdili da je agencija „R.“ bila angažovana i pružala usluge osiguranja Vlade i pojedinih ministarstava. Svjedoci nisu bili uključeni u proceduru oko izbora ove agencije, zaključivanja ugovora niti su imali bilo kakvih saznanja u pogledu mogućnosti angažovanja zaštitarske agencije uopšte.
215. Odbrana optuženog Č. u spis je uložila niz dokaza, među kojima Zapisnik sa sjednice povjerenstva za provođenje javnog nadmetanja za nabavku roba i usluga, za 2004. godinu od 20.05.2004. godine (DO – 3.5-5), iz kojeg je vidljivo da je na toj sjednici izvršeno otvaranje ponuda te bodovanje i rangiranje ponuđača . U spis je uložena i Odluka Vlade, broj 01-1-02-968/04 od 17.06.2004. godine (DO – 3.5-6), kojom je „R.“ izabran kao najpovoljniji ponuđač. Također, uložena je i Ugovor zaključen 28.06.2004.godine (DO – 3.5-7, koji je ujedno dokaz Tužilaštva T-137), između Vlade HNK, koju je optužni Č. predstavljao i zastupao, u skladu sa članom 7. stav 1. Poslovnika o radu Vlade te zaštitarske agencije „R.“ d.o.o. M..
216. Da je na isti način postupljeno i u 2005. godini, proizlazi iz dokaza odbrane optuženog Č. to Zapisnika sa sjednice povjerenstva za provođenje javnog nadmetanja za nabavku roba i usluga za 2005. godinu od 09.12.2004. godine (DO-3.5-8), iz kojeg je vidljivo da je „R.“ d.o.o. M. dobio najveći broj bodova, Izvješća o provedenom javnom nadmetanju od 14.12.2004. godine (DO-3.5-9), te Odluke Vlade o odabiru najpovoljnijih ponuđača od 31.12.2004. godine (DO – 3.5-10). Nakon provedene procedure, zaključen je Ugovor od 25.01.2005. godine (DO – 3.5-11 i T-138). Također, odbrana je uložila u spis i dokaze koji se odnose na proceduru izbora najpovoljnijeg ponuđača za 2006. godinu, koja je prethodila zaključenju ugovora o osiguranju sa „R.“-om. Tako je u spis uložena Zapisnik sa sjednice povjerenstva za provođenje javnog nadmetanja za nabavku roba i usluga za 2006. godinu, od 09.12.2005. godine (DO – 3.5-12), Izvješće povjerenstva od 09.12.2005. godine (DO – 3.5-13) i Odluka Vlade dodjeli ugovora od 16.02.2006. godine (DO – 3.5-14), te Ugovor između Vlade i „R.“-a od 30.03.2006. godine (DO- 3.5-15 i T - 139).
217. Na osnovu ovih dokaza, Sud zaključuje da je Vlada provela postupak za izbor najpovoljnijeg ponuđača, te nakon cjelokupne procedure, zaključila ugovor sa agencijom „R.“ d.o.o. M.. Vlada je dakle, provela postupak javnog nadmetanja za izbor najpovoljnijeg ponuđača za vršenje usluga fizičke i tehničke zaštite Vlade i pojedinih ministarstava, te imenovala Komisiju za izbor najpovoljnijeg ponuđača u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama, koju su sačinjavali sekretar Vlade, predstojnik ureda za zakonodavstvo, predstojnik ureda predsjednika Vlade te načelnik Sektora za administraciju MUP-a HNK.
218. Nadalje, optuženi se tereti i da je postupao suprotno članu 2. i 5. Zakona o unutrašnjim poslovima, bez navođenja konkretnog stava ovih odredbi. Navedeno je neophodno, radi jasnoće optužbe i preciziranja povrede, odnosno inkriminisane radnje za koju se optuženi tereti. Činjenica je da član 2. sadrži jedan stav i pet tačaka, dok član 5. ima dva stava.
219. U članu 2. stav 1. tačka 4. Zakona o unutrašnjim poslovima propisno je da u unutrašnje poslove, iz nadležnosti Kantona, između ostalog spadaju i „*osiguranje određenih osoba i objekata Kantona*“. Ovakvom formulacijom zakonske odredbe, podrazumijeva se da ministarstvo mora osiguravati sve objekte, koji spadaju pod objekte Kantona (između ostalog, ekstenzivno i striktno tumačeći, tu bi mogli spadati i objekti npr. kantonalnih komunalnih preduzeća).
220. Nakon četiri godine od stupanja na snagu Zakona o unutrašnjim poslovima HNK, dakle 2002. godine, stupio je na snagu Zakon o agencijama za zaštitu ljudi i imovine^[6], kojim su regulisani uvjeti za osnivanje tih agencija, njihove djelatnosti, uvjeti za certificiranje, način poslovanja i druga pitanja značajna za organiziranje rada ovih agencija na teritoriji BiH. Članom 2. stav 2. ovog Zakona propisano je koje poslove agencije ne mogu vršiti, a odnose se na „*...zaštitu ljudi i imovine za potrebe Vojske Federacije i organa unutrašnjih poslova, niti poslove zaštite rukovodilaca tijela izvršne vlasti i rukovodilaca tijela izvršne vlasti i rukovodilaca organa uprave i drugih tijela uprave na razini Federacije, kantona, grada i općine, a niti poslove zaštite političkih stranaka i njihovih predstavnika.*“ U članu 5. Zakona je propisano i da agencije ne mogu obavljati poslove iz nadležnosti organa unutrašnjih poslova.
221. Tumačeći ove odredbe Zakon o unutrašnjim poslovima HNK i Zakona o agencijama, odnosno povlačeći paralelu između ova dva zakona u dijelu odredbi koje se odnose na istu oblast, ne može se izvući pravilan zaključak o tome koje objekte agencije smiju obezbjeđivati. Naime, u Zakonu o agencijama jasno je rečeno da ne mogu obezbjeđivati imovinu i ljude za potrebe organa unutrašnjih poslova, što bi značilo da je agencijama ostavljena mogućnost obezbjeđivanja drugih objekata na nivou Federacije, kantona, gradova i opština. To bi s druge strane značilo, da istovremeno nadležnost za pružanje obezbjeđenja objekata kantona imaju i ministarstva unutrašnjih poslova i agencije.
222. Kontradiktornost postoji i u pogledu odredbi člana 5. Zakona o agencijama, gdje je jasno naznačeno da one ne mogu obavljati poslove koji spadaju u nadležnost organa unutrašnjih poslova. Upoređujući ovu odredbu sa članom 10. i 12. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK proizlazi da agencije uopšte ne mogu osiguravati objekte kantona (jer to po članu 2. Zakona vrši MUP), što je opet

suprotno članu 2. stav 2. Zakona o agencijama, koji agenciji zabranjuje samo zaštitu imovine, a potrebe organa unutrašnjih poslova. S obzirom na ovako izloženo stanje, jasno je da je postojala nedoumica oko ovlaštenja agencije i mogućnosti anagažovanja istih za potrebe osiguranja imovine kantona. Iz takve situacije, došlo je do izvjesne pravne nesigurnosti, koja se manifestovala i kroz različite stavove Ministarstva unutrašnjih poslova FBiH, kao predlagača Zakona o agencijama i organa nadležnog za nadzor rada agencija.

223. Dokazima odbrane ukazivano je na napore koji su, ispred Vlade i MUP-a HNK, poduzimani u cilju rješavanja ove pravne nesigurnosti i zauzimanja stava po pitanju mogućnosti da se osiguranje objekata prepusti agencijama za zaštitu.

224. U spis je tako uložen Dopis Vlade HNK od 31.01.2006. godine (DO – 3.5-18), upućen Zakonodavnoj komisiji Parlamenta FBiH, kojim se traži autentično tumačenje člana 2. Zakona o agencijama te Urgencija Vlade od 07.03.2006. godine (DO – 3.5-19). U spis je uloženo i mišljenje Ureda za zakonodavstvo Vlade HNK od 25.02.2008. godine (DO – 3.5-21), kojim je dato pozitivno mišljenje u pogledu mogućnosti da se koriste agencije za zaštitu ljudi i imovine, a u pogledu osiguranja objekata Vlade i ministarstava. Konačno, odbrana optuženog Č. uložila je i Dopis Federalnog MUP-a od 08.07.2008. godine (DO-3.5.-22), u kojem se navodi da se „*nedvojbeno može zaključiti da nema zakonskih smetnji za angažiranje agencija za zaštitu ljudi i imovine na poslovima fizičke i tehničke zaštite objekata Vlade, ministarstava i drugih tijela kantonalne uprave.*”

225. Nadalje, na nesređno stanje u ovoj oblasti, ukazivala je i odbrana optuženog M., prihvatajući ranije uložene dokaze odbrane optuženog B.. U spis je tako uloženo mišljenje Federalnog MUP-a od 27.06.2006. godine (DO – 2.5-4), upućenog na traženje MUP-a Srednjobosanskog kantona, u kojem je navedeno da „*kantonalni organi državne službe mogu poslove zaštite imovine povjeriti agencijama za zaštitu osoba i objekata*“. Također, odbrana optuženog M. u spis je uložila i Rješenje MUP-a Unsko-Sanskog kantona (DO – 2.5-6), kojim je agenciji „B. F.“ zabranjeno obavljanje poslova zaštite općinskog organa uprave Općine B.. Odlučujući po žalbi navedene agencije, Federalni MUP, kao drugostepeni organ, uvažio je žalbu i poništio rješenje MUP-a USK te predmet vratio na ponovni postupak, obrazlažući odluku time da „*kantonalni organi državne službe mogu poslove zaštite imovine povjeriti agencijama za zaštitu osoba i objekata*“

226. Ove je navode potvrdio svjedok odbrane M. H., bivši ministar Federalnog MUP-a, koji je ujedno bio potpisnik oba gore pomenuta akta Federalnog MUP-a. Svjedok je naime, u periodu 2002.-2006. godine bio na poziciji ministra unutrašnjih poslova FBiH. Zakon o zaštiti imovine i lica je donesen 2002. godine, u 8. ili 10. Mjesecu, kao federalni zakon, čiji je predlagač Federalna Vlada, a čitav postupak pokrenuo je Federalni MUP. Svjedok je potvrdio i da je Federalni MUP drugostepeni organ koji rješava po žalbama u vezi sa radom agencija. Svjedok je potvrdio i da je dana 16.01.2006. godine dao mišljenje MUP-u HNK oko provođenja Zakona o agencijama, koje je bilo negativno. Pojašnjavajući stav MUP-a, svjedok je naveo da je ovo mišljenje dato MUP-u HNK pogrešno, obzirom da je stav 2. člana 2. pogrešno protumačen, u pogledu zaštite organa od strane zaštitarskih agencija. U zakonu se zabrana odnosi samo na rukovoditelje organa, da oni ne mogu imati zaštitu, a ne i sami organi. Mišljenje je po sličnom zahtjevu dato i MUP-u Srednjobosanskog kantona, nakon donošenja prethodnog. Nakon cjelovitog sagledavanja ovog pitanja, dato je drugo mišljenje, koje je bilo u skladu sa navedenom odredbom zakona. Ovim je mišljenjem pojašnjeno da rukovoditelji organa ne mogu imati zaštitu od strane zaštitarskih agencija, ali da nema prepreka da kantonalni organi imaju zaštitu od strane agencija. Svjedok je potvrdio i da su organizovani sastanci sa predstavnicima kantonalnih MUP-ova, jer su postojali izvjesni problemi sa implementacijom zakona. Nisu bile uspostavljene sve institucije i agencije, pa je novim pravilnikom od 2006 uspostavljene jedinice i inspektorat koji je bio nadležan za provođenje ovog zakona. Sastanci su organizovani u cilju rješavanja uočenih problema. Na tim su sastancima bili prisutni predstavnici MUP-a HNK.

227. U toku unakrsnog ispitivanja svjedok je potvrdio da je nakon prvog mišljenja dostavljenog MUP-u HNK, u vezi sa istim pitanjem, izdano je više mišljenja. Kada se pojavio taj problem, bilo je više zahtjeva, te je stručna služba razmotrila ovo pitanje i dano je mišljenje u 6. mjesecu 2006. godine, na osnovu kojeg je svo buduće postupanje bazirano. Ne zna koliko je tačno mišljenja dano, ali ovo mišljenje je poslužilo kao osnov za dalje postupanje. Prilikom izrade ovih mišljenja nije traženo autentično tumačenje od parlamenta, niti je to od ministarstva traženo, MUP je samo dao mišljenje, koje nije obavezujuće. Svjedok je naglasio i da je prilikom davanja prvog mišljenja greška bila u načinu tumačenja, a ne u samom davanju mišljenja. Naknadna mišljenja koja su data automatski suspenziraju prethodno dana mišljenja.

228. Odbrana B., odnosno M. i Č. uložile su u spis Mišljenje o primjeni odredaba Zakona o agencijama za zaštitu osoba i objekata, Federalnog MUP-a od 08.07.2008. godine (DO – 2.5-10), koji je dostavljen Uredu za zakonodavstvo Vlade HNK, a u kojem se navodi da „*nema smetnji angažirati agencije na poslovima fizičke i tehničke zaštite objekata Vlade, ministarstava i drugih tijela županijeske uprave*“. Optuženi M. u spis je uložio i Dopis MUP-a od 31.06.2006. godine (DO – 7.5-2) kojim se traži autentično tumačenje Zakona o agencijama.

229. Sve naprijed navedeno potvrdili su i svjedoci odbrane J. J., D. M. i D. J..

230. Tako je svjedok J. J. potvrdio da je usluge fizičke i tehničke zaštite vlade je, po Uredbi o javnim nabavkama, pružao „R.“ d.o.o. M.. Prva odluka o raspisivanju natječaja je bila u novembru 2003. godine. Svjedok je bio u komisiji za javne nabavke i danas je predsjednik te komisije, pa može tvrditi da su za sve potrebe Vlade u raspisivani javni natječaji, u skladu sa zakonom provoden je otvoreni postupak, na način da je najveći dio nabavki rađeno kao zajedničke nabavke, za sve korisnike proračuna, a u pojedinačnim je postupak provodilo ministarstvo za čije je potrebe raspisivan konkurs, a Vlada bi onda donosila odluku o tome. Na isti se način posluje i danas, a smisao javne nabavke je da se na transparentan način, za javni novac donije najbolja ponuda. Uredba je bila na snazi do novembra 2004., a nakon toga Zakon o javnim nabavkama, mada on nije odmah funkcionisao, jer nije bio formiran drugostepeni organ.

231. Vlada je donijela odluku o raspisivanju natječaja za svaku godinu, u periodu 2003.-2006. godinu za pružanje usluga fizičke zaštite. Predsjednik Vlade potpisuje akte koje donosi Vlada, pa tako i ugovor sa R.. U toku 2006. godine Federalni MUP u funkciji kontole zaštitarskih organizacija donio je odluku da se zabrani rad tim organizacijama na osiguranju objekata vlade, ministarstava i drugih tijela uprave, jer navodno po zakonu nemaju ovlaštenje da to rade. Svjedok je pojasnio, da je kao predsjednik Zakonodavne komisije Vlade HNK, radio na izradi mišljenja o zakonskoj mogućnosti korištenja agencija za zaštitu, kada su razmatrali Zakon o agencijama i stav 2. Zakona koji je i danas na snazi. Razmijenjivali su po tom pitanju mišljenje sa drugim kantonima, ali u povjerenstvu

nije bilo dileme, kada su htjeli da raskinu ugovore, govorili su da se to ne radi, jer bi bile posljedice materijalne prirode, budući da je riječ u ugovoru – tužba i materijalna šteta. Vremenom se pokazalo da su bili u pravu, da zakon nije promijenjen i da se i danas isto postupa. Prevladalo je mišljenje da zaštitarske tvrtke mogu osiguravati zgradu vlade. Uradili su mišljenje ureda za zakonodavstvo, kada je predsjednik vlade dobio zahtjev tužioca Wendorfa da se raskine ugovor sa zaštitarskom agencijom, tražio je to mišljenje od ureda. To mišljenje je postupilo kao alat predsjedniku vlade, kako postupiti. U tom su mišljenju, pozivajući se na važeće akte, dali mišljenje da se ugovor ne raskine. Kasnije je raspisivan natječaj, pa je druga tvrtka odabrana i sada pruža te usluge. MUP u okviru svojih kapaciteta odlučuje koga mogu štiti, pa je MUP preuzeo obavezu da štite objekat vlade, Đ. i objekat Skupštine. Zaštitarske službe su imale unutrašnje osiguranje, portirske službe. Bilo je pokušaja da se pokuša analizirati koliko košta ta zaštita, pa se vidjelo da se ima ugovor do 7 KM a da je u vlastitoj režiji oko 11 KM.

232. Svjedok je potvrdio i da je Vlada HNK je tražila autentično tumačenje člana 2. stav 2. tog Zakona, pa je parlament upitio MUP-u FBiH taj prijedlog. U augustu 2008. je od Federalnog MUP-a dobijeno mišljenje koje u cijelosti potvrđuje ispravnost postupaka vlade HNK oko zakonitosti angažiranja zaštitarske agencije. Danas te usluge pruža tvrtka koja ima sjedište u S., a ispostavu u M. Sada će se ponovno raspisati natječaj jer ističe godišnji ugovor.

233. Na pitanje optuženog M., svjedok je potvrdio i da je ispred MUP-a, mišljenje o radu agencija tražila N. G..

234. Svjedok D. M.[7], pojasnio je da je Policijska stanica za osiguranje osoba i objekata je prestala da postoji donošenjem pravilnika o unutrašnjoj organizaciji u 12. mjesecu 2002. godine. Ova je policijska stanica bila u sastavu sektora policije MUP-a HNK do 17.12.2002., a zadnji zapovjednik je bio D. J. Donošenjem pravilnika policajci te stanice su prešli u PS Centar, a osiguravali su objekte Amerčki konzulat, gradu Vlade, Skuptšine, OHR i zgradu člana predsjedništva BiH.

235. Svjedok je potvrdio i da je u toku 2006. godije održan sastanak na temu korištenja zaštitarskih agencija, dva su sastanka bila 2006. i 2007. godine u Federalnom MUP-u. Donesen je stav u pogledu člana 2. stav 2. Zakona, jer su ranije bila dva različita mišljenja, prvo je prosljeđeno MUP-u HNK a drugo MUPu SBK, a treće mišljenje je bilo da se može vršiti zaštita putem agencija, pa je poništeno rješenje MUPa USK da ne mogu osiguravati objekte, pa je federalni MUP donio rješenje kojim se to ukida i u kojem se govori da se to može. Stoga je donesen zaključak da se može vršiti zaštita putem agencija za zaštitu i sigurnost, uz izuzetak rukovoditelja organa uprave. Svjedok je naveo i da u pogledu zaštite nije bilo nikakve promjene u osiguranju Vlade, te da MUP HNK nikad nije zaštitarska osiguravala. Vlada je od MUP-a tražila da izradi plan osiguranja, PS Mostar Centar je bila zadužena za to i sačinila je plan mjera i aktivnosti. U tom je planu predviđeno osiguranje 24 sata putem unutrašnje službe zaštite ili zaštitarske agencije.

236. Svjedok D. J.[8] potvrdio je da je Policijska stanica za osiguranje bila u sastavu Sektora uniformisane policije, gdje je bio i optuženi B.. Policajci ove stanice, nakon donošenja novog pravilnika, su prešli narad u PS Centar, u okviru PU Mostar. T. Č., kao zapovjednik je organizirao i rukovodio PS Centar, te vršio osiguranje vlade i ostalih. Dnevni raspored rada vrši zapovjednik PS Centar – T. Č.. PS odgovora PU i načelniku PU. H. Đ. je bio načelnik PU.

237. Iz iskaza ovih svjedoka proizlazi da je MUP obavljao poslove iz člana 5. Zakona o unutrašnjim poslovima, budući da je neposredno osiguravao zgradu MUP-a (Kamena zgrada), Konzulat SAD-a, Sjedište OHR-a, Skupštinu HNK, Vladu HNK i stan člana Predsjedništva BiH. Tačnije, nakon prestanka rada Policijske stanice za osiguranje osoba i objekata i središnju gradsku zonu (DO – 2.5-13), Policijska uprava M., PS C., je preuzela obvezu osiguranja objekata.

238. Ovo potvrđuju uloženi dokazi odbrane B., odnosno M. DO – 2.5-11 i DO – 2.5-12 – Dnevni raspored rada policije PU M., PS C., iz kojih je vidljivo da su uposlenici MUP-a, PU M., PS C., raspoređeni na zadatke osiguranja navedenih objekata. Također, provedeni dokazi ukazuju da je MUP vršio i vanjsko osiguranje objekata Vlade, dok je agencija u formi portir službe vršila obezbjeđenje službenog ulaza. Prednji navodi u cijelosti su potvrđeni i iskazom svjedoka optužbe Z. P., koji je na pitanje tužitelja ko osigurava zgradu Vlade i MUP-a, potvrdio da to radi policija, navodeći da u zgradi u kojoj je radio te u kojoj i danas radi, misleći pri tome na zgradu MUP-a, postoje „dvije kućice na ulazu, gdje su dva policajca i na ulazu u zgradu je još jedan policajac“.

239. Na temelju svega iznesenog, Sud je zaključio da nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo Zloupotreba položaja, iz člana 383. stav 3., u vezi člana 31. ZKP FBiH. Optuženi Č. postupao je u skladu sa odlukama Vlade HNK, na čijem se čelu nalazio. Vlada je, po uputama stručnih službi – Prijedlog plana mjera za osiguranje (DO – 3.5-17 i DO - 2.5-2) poduzimala korake, raspisala javno nadmetanje, izabrala najpovoljnijeg ponuđača i sa istim zaključila ugovore. Vlada je također, nakon što su se pojavile nedoumice oko zakonitosti angažiranja agencija za zaštitu, poduzela potrebne korake da se i u tom pogledu zauzme odgovarajući stav, tražeći u dva navrata od Federalnog parlamenta autentično tumačenje Zakona o agencijama, kao i mišljenje svog Ureda za zakonodavstvo. Sud još jednom napominje da se optuženom Č., kako to implicira optužnica, na teret stavljaju i isplate koje je „R.“ d.o.o. M. ostvario i prije nego je optuženi uopšte došao na poziciju predsjednika Vlade.

240. Nadalje, u odnosu na navodno propuštene dužne radnje optuženih T. M., kao ministra unutrašnjih poslova i S. G., kao komesara, evidentno je da se radi o tzv. omisivnom deliktu, gdje je radnja izvršenja određena kao propuštanje određenih dužnosti. Kod ovih se djela uvijek radi o povredi imperativne norme, koja nalaže određenu radnju, gdje je inkriminisana sama povreda dužnosti na činjenje, pa je djelo dovršeno samim nepoduzimanjem dužne radnje. Počinitelj dakle, propušta učiniti nešto što je dužan, što pripada krugu njegove ovlasti.

241. U konkretnom slučaju, Tužilaštvo nije dokazalo da je na strani optuženih M. i G. postojala takva obaveza. Odbrane optuženih sasvim opravdano postavljaju pitanje na koji način ministar unutrašnjih poslova i komesar policije mogu da spriječe Vladu u donošenju odluka i sprovedbi određene politike. Takvih ovlasti nema niti komesar niti ministar unutrašnjih poslova, one nisu propisane odredbama Zakona o unutrašnjim poslovima na koje se Tužilaštvo poziva. Optuženi M., kao ministar unutrašnjih poslova nije imao obavezu da nadgleda rad Vlade niti da poduzima bilo kakve službene radnje prema Vladi. Obaveza je ministra unutrašnjih poslova da se stara o provođenju opšte politike te efikasnosti i zakonitosti rada ministarstva. Optuženi nije imao obavezu na kontroliše rad Vlade, u bilo kojem pogledu, pa tako i u odnosu na poslovanje sa agencijom „R.“ d.o.o. M.. Nadalje, optuženi G., kao komesar policije ne

prisustvuje sjednicama Vlade, ni u pripremi i donošenju odluka Vlade, niti može na bilo koji način utjecati na rad Vlade i donošenje odluka. Komesar nije niti morao biti upoznat sa odlukama Vlade i zaključenim ugovorom sa pomenutom agencijom za zaštitu.

242. Konačno, Zakonom o agencijama, članom 43., propisana je i postojanje nadzornog organa, koji po službenoj dužnosti provodi nadzor nad radom agencija. Kao nadzorni organ ovom je odredbom zakona određeno Federalno i kantonalna ministarstva unutrašnjih poslova. U toku cijelog inkriminisanog perioda vidljivo je da nije bilo nikakvih intervencija tog organa u pogledu angažovanja agencije „R.“. Federalno je ministarstvo, po pravu nadzora u svakom momentu moglo intervenirati i ukazati na takve nepravilnosti. Evidentno je i da je ovo ministarstvo i bilo uključeno u postupke angažovanja agencija na nivou cijele FBiH, pa ni u jednom momentu nije izrečena bilo kakva mjera prema agenciji „R.“ d.o.o. M., koje su predviđene članom 46. ili 48. Zakona.

Dakle, s obzirom na sve navedeno, odlučeno je kao u izreci ove presude.

F. Tačka 6. Optužnice

243. Optuženi G. B., S. Š. i T. M. tačkom 6. Optužnice terete se da su potpisali ugovore, odnosno anex ugovora, sa J. V., kao ugovornom stranom u ime SUR „K.“, da bi potom „*dozvolili*“ SUR „K.“ da posluje suprotno uvjetima ugovora, bez preuimanja šest uposlenika MUP-a, navedenih u optužnici, „*čime su propustili obaviti službene dužnosti i pokrenuti odgovarajući postupak protiv SUR „K.“ i J. V., zbog neispunjavanja ugovornih obaveza.*“

244. U odnosu na ovu tačku Optužnice, Tužilaštvo je saslušalo svjedoke Z. P., I. L. i I. Z.

245. Svjedok Z. P. je pojasnio da je do 2002. godine postojao restoran za ishranu uposlenika MUP-a, koji je bio u vlasništvu MUP-a. Restoran je imao tridesetak uposlenika, a šef restorana je bio J. V.. Od 2002. godine pristupilo se rješavanju restorana na privatnoj osnovi, odnosno prema novom Pravilniku, koji u sistematizaciji nije predviđao da MUP u djelokrugu rada ima i restoran i radna mjesta u restoranu, napravljen je elaborat koji je ukazivao na to šta se dobija ako se restoran privatizira. Nakon elaborata je raspisan natječaj, raspisivan je dva puta jer se prvi put prijavila se samo dva ponuđača, a drugi put je bilo tri ponuđača i kada je izabran SUR „K.“, niko se nije žalio. Prije toga je napravljen ugovoru o najmu poslovnog prostora, sa J. V., u skladu sa članom 39. i 40. Uredbe o nabavkama, do donošenja novog pravilnika. Svjedok je potvrdio da su ispred MUP-a ugovor potpisali optuženi B. i Š.. To je bio ugovor na određeno vrijeme, odnosno do došenja novog pravilnika. Novi pravilnik je stupio na snagu u 12 mjesecu 2002 godine. 2003. godine je potpisan novi ugovor, nakon provedenih natječaja sa najboljim ponuđačem. Tačnije 07.05.2003 godine SUR „K.“ je izabrana za najboljeg ponuđača, a njen je vlasnik J. V.. Novi ugovor u ime MUP-a je potpisao ministar B.. Svjedok je također naveo da je SUR „K.“ trebala primiti šest radnika od postojećih trideset, potvrdio je i da je vršen popis inventara i izvršena predaja na SUR „K.“, a kasnije su izdata rješenja za svih trideset radnika restorana o raspolaganju. Prava iz radnog odnosa ne spadaju u sektor svjedoka, ali se vidi da su još ostali na plaći u MUP-u, ali ne primaju platu na osnovu rada u MUP-u nego temeljem zakona o radnim odnosima, kao službenici. Svjedok je potvrdio i da je drugim ugovoru bilo predviđeno da vlasnik SUR „K.“ treba primiti šest radnika od postojećih, određeni su bili samo brojem, bez navođenja kojih bi to šest uposlenika bilo. Svjedok je pojasnio i da je, nakon što je ovim uspolenicima izdato rješenje o prestanku radnog odnosa, sa tim danom im je sektor prestao obračunavati plaću. Svim uposlenicima je zaključena radna knjižica, u 2004. i 2005. godini, a svjedok nije znao da li je J. V. preuzeo ove radnike ili ne. Konačno, svjedok je naveo i da uposlenici koji su bili na raspolaganju su primali plaće, jer nije još uvijek bilo napravljeno rješenje o prestanku radnog odnosa. Onog momenta kada je to rješenje napravljeno, prestao je obračun i isplata plate.

246. Svjedok I. L. u iskazu na glavnom pretresu potvrdio je da je zajedno sa Z. P., predložio su da se ukine restoran MUP-a, jer su smatrali da nije opravdano njegovo poslovanje. Obzirom da su svi uposlenici imali topli obrok, nije bilo potrebe za restoranom. Ministar i zamjenik su to prihvatili i restoran je ukinut novim Pravilnikom. Koliko se sjeća kasnije je bio natječaj za izbor, javila su se tri ponuđača i izabran je J. V.. Njegova je obaveza bila da pruža usluge po određenim cijenama i da primi šest radnika iz MUP-a. Te radnike nije primio, oni su obavljali poslove u SUR „K.“, urađena su im bila rješenja o raspolaganju, bili su u porecesu donošenja odluke o prestanku radnog odnosa, a u to vrijeme su zadržali radnopravni status u MUP-u. U 2003 godini im je tek okončan odnos. Vjerovatno je to stvar zakonske procedure, jer se mora ispoštovati otkazni rok, misli da je Sektor za administraciju bio o tome informisan i da je u to bio uključen. Svjedok je potvrdio i da su postojala dva ugovora oko kantine, oba su zaključena sa istom osobom. Prema prvom ugovoru, koliko se može sjetiti, nije bilo govora o primanju zaposlenika MUP-a, u drugom je sigurno bila takva klauzula. Cijena zakupa je bila u jednom 9.000, a u drugome 6.000, ne zna tačno.

247. Svjedok I. Z. naveo je da mi nije poznato ništa u vezi sa poslovanjem restorana MUP-a, odnosno SUR „K.“.

248. Od materijalnih dokaza, Tužilaštvo je u spis uložilo ovjerene kopije ugovora zaključenih između MUP-a HNK i SUR „K.“ u 2002. i 2003. godini, kao i anex ugovora iz 2005. godine.

249. Na temelju ovih dokaza, Sud ne nalazi da je potvrđeno činjenično stanje, kako je izneseno u optužnici. Ocjena je Suda da je u činjeničnom opisu ove tačke optužnice iznesen niz netačnih tvrdnji, koje uporište ne nalaze u provedenim dokazima optužbe, a u cijelosti su osporene provedenim dokazima odbrane.

250. Najprije, iako su svjedoci optužbe govorili o radnjama MUP-a koje su prethodile zaključenju pomenutog Ugovora, Tužilaštvo ove okolnosti nije rasvijetlilo niti je u tom smjeru uopšte provodilo dokaze. Međutim, odbrana optuženog B. u spis je uložila ovjerenu kopiju Akta Sektora materijalno-finansijskih i tehničkih poslova MUP-a HNK od 27.02.2002. godine (DO – 1.6-2) kojim se predlaže izmjena sistematizacije MUP-a i ukidanje kuhinje. Svjedoci P. i L. su detaljno u svojim iskazima pojasnili zašto je došlo do iznošenja ovog prijedloga, te potvrdili da su oni predlagači i potpisnici istoga. Odbrana je u spis uložila i Elaborat o privatizaciji restorana u MUP-u HNK od 05.03.2002. godine (DO – 1.6-3), koji su također izradili svjedoci P. i L. Između ostalog u ovom je Elaboratu navedeno da bi zatvaranjem restorana i njegovom privatizacijom došlo do smanjenja troškova MUP-a, isključivanja te djelatnosti, davanje mogućnosti izbora ishrane i izjednačavanje pozicije ishrane.

251. U spis je uložena i Odluka o pružanju ugostiteljskih usluga za službenike Ministarstva, koju su donijeli optuženi B. i Š. (DO – 1.6-4), u kojoj je utvrđeno da će se pružanje ugostiteljskih usluga organizovati na način da se daju na korištenje – najam poslovnih

prostori u kojima je i do tada obavljana ta djelatnost.

252. Kako to potvrđuju svjedoci optužbe, ovi su dokumenti doneseni i usvojeni prije nego je došlo do zaključenja ugovora sa J. V., te kasnije SUR „K.“. Sud je utvrdio da je postojala namjera u MUP-u da se novim pravilnikom ukine djelatnosti restorana i kuhinje, pa da je u tom smislu poduzet niz koraka, koje je rezultirao zaključenjem ugovora sa J. V. te SUR „K.“.

253. Nadalje, iz Ugovora o najmu poslovnog prostora i pružanju ugostiteljskih usluga, koji je dana 24.04.2002. godine, zaključen između MUP-a HNK – kojeg zastupa ministar G. B., u saglasnosti sa zamjenikom S. Š., sa jedne strane i J. V. sa druge strane, (T – 1220 i DO 1.6-5) vidljivo je šta je tačno predmet ugovora. Tako je u tački 1. istoga jasno navedeno da se J. V. daju „...na korištenje – najam poslovni prostori koji se nalaze u prizemlju zgrada Ministarstva u Ul. ..., u cilju organiziranja pružanja ugostiteljskih usluga (ishrane i konzumiranja pića) za uposlene službenike Ministarstva.“ Članom 2. precizirano je da se ugovor zaključuje na određeno vrijeme i to „do donošenja novog Pravilnika o unutaranjem ustrojstvu i načinu rada Ministarstva, kojim će biti reguliran način organiziranja ishrane službenika Ministarstva“.

254. Članom 5. ovog Ugovora utvrđena je obaveza J. V., kao najmoprimatelja „da će zadržati postojeći broj uposlenih službenika (kuhara, konobara i ostalog osoblja) do roka propisanog u članu 2. ovog Ugovora.“

255. Do zaključenja drugog ugovora dolazi nakon provedene kompletne procedure javnog nadmetanja, a što proizlazi iz dostavljenih dokaza odbrane optuženog B.. U spis je tako uložena ovjerena kopija objavljenog Natječaja MUP-a HNK, za izdavanje restorana u „Kamenoj zgradi“ i restorana u zgradi PU M., Oglas za izdavanje kantine u Kamenoj zgradi i kantine u zgradi PU M., objavljen u „Dnevnom avazu“ 17.02.2003. godine, Ponovljeni natječaj za izdavanje restorana u Kamenoj zgradi i restorana u zgradi PU Mostar, Ponovljeni oglas za izdavanje kantine u Kamenoj zgradi i kantine u zgradi PU Mostar (DO – 1.6-9), zatim ovjerene kopije Narudžbenice i izjave broj 43. od 11.03.2003. godine i broj 11, od 13.02.2003. godine, gdje je naručilac MUP HNK, a dobavljač „Dnevni list“ M., a odnose se na objavu oglasa (DO – 1.6 – 10). Uloženi su također računi koje su „Dnevni list“ i „Dnevni avaz“ ispostavili za objavu navedenih oglasa (DO – 1.6-11). Odbrana je dostavila i ovjerenu kopiju akta Komisije za otvaranje prispjelih ponuda po natječaju za izdavanje restorana u Kamenoj zgradi i restorana u zgradi PU M. od 27.03.2003. godine (DO – 1.6-6). Nakon provedene opisane procedure, te izbora najpovoljnijeg ponuđača pristupilo se zaključenju ugovora sa SUR „Kantina“, koju je zastupao J. V. i MUP-a HNK, kojeg zastupa optuženi G. B.. U spis su dostavljene ovjerene kopije ovog Ugovora od 07.05.2003. godine (T -1221 i DO – 1.6-13). Ovim je ugovorom preciziran iznos mjesečne zakupnine, kao i period na koji se ugovor zaključuje. Članom 2. Ugovora utvrđena je obaveza zakupoprimca da će „...u radni odnos primiti šest (6) radnika koji su do sada obavljali poslove u kuhinji i restoranu MUP-a“.

256. Svjedok Z. P. saslušan je i kao svjedok odbrane optuženog B., kojom prilikom je potvrdio da je odluka o izradi novog pravilnika MUP-a donesena odmah na početku 2002. godine, odmah se tome pristupilo i sektor u kojem je svjedok radio – za mat-fin poslovanje, je u svom domenu učestvovao u tome. Svjedok je zajedno sa L. predložio smanjenje troškova kuhinje, jer se to njih ticalo kao načelnika mat – fin sektora. To je predlagano na kolegiju i to je raspravljano na kolegiju. Stav je kolegija bio da se ide ka tome. Ovaj je sektor uradio elaborat, čiji je predmet bio smanjenje troškova MUP-a i smanjenje broja uposlenih. U elaboratu je naveden način kako će se to pitanje riješiti da se za početak do donošenja novog pravilnika, da bude test proba, da se da kantina u najam, dale bi se prostorije MUP-a i osnovna sredstva, kao i radna snaga. Kolegij MUP-a je prihvatio taj elaborat. Zatim je sektor pripremio odluku o davanju u najam, na osnovu člana 39. i 42. Uredbe. Tu se pristupilo, zbog razloga hitnosti, da djelatnik MUP-a organizira usluge a plaća najamninu. Kroz interni razgovor je odabran J. V., on je od svih uposlenih imao „najviše škole“, kako svjedok navodi. Nijedan od konobara nije imao ugostiteljsku školu, a V. je bio šef, pa je zato odabran da unajmi kantu. Interno je bilo nastojanja da se vidi da li je neko drugi imao želju da vodi, ali je V. imao najbolje reference.

257. Cijenu najamnine u ugovoru sa V. formirali su prostom računicom, u elaboratu su predložili da bude ukupno dvanaest djelatnika, a tada se znalo kolika je plaća jednog djelatnika i doprinosi, pa je ta cifra uzeta za najamninu. Sačinjen je ugovor između MUP-a i J. V. o najmu poslovnog prostora. V. je onda sačinjeno rješenje o mirovanju prava i obaveza iz radnog odnosa. Član 5. Ugovora govori da će najmoprimac zadržati broj djelatnika. Predloženo je elaboratom da dvanaest uposlenika bude zadržano, a taj broj je odgovarao za rad. Svjedok je potvrdio da V. nije bio u obavezi da primi svih trideset uposlenika restorna u rad, a niti u jednom ugovoru koliko mu je poznato nisu spominjana imena. Ugovor između V. i MUP-a je potpuno implementiran, V. je platio oko 100.000 KM za 12 mjeseci. U tom periodu V. nije primao platu, jer su prava i obveze mirovale. Svjedok je dalje pojasnio da kako novim Pravilnikom nije predviđena ugostiteljska djelatnost, raspisan je natječaj za ugostiteljsku ponudu. Taj oglas je bio dva puta raspisivan, jer se nije bilo prijavilo dovoljno zainteresiranih, to je bilo početkom 2003. godine, u dvije novine, Dnevni avaz i Dnevni list. Nakon provedene procedure je formirana komisija za otvaranje ponuda. Nakon otvaranja ponuda 07.05.2003 godine je potpisan ugovor sa najpovoljnijim ponuđačem i to SUR „K.“. Koliko mu je poznato niko se nije žalio na odabir najpovoljnijeg ponuđača.

258. SUR „K.“ je po drugom ugovoru imala obavezu da u radni odnos primi šest radnika koji su već radili u restoranu, po vlastitom izboru, nisu određena imena tih radnika. Ugovorom je bilo precizirano da se primi šest radnika, a ne preuzme. Koliko je svjedoku poznato, nakon novog pravilnika svi radnici kuhinje su bili na raspolaganju.

259. Pojašnjavajući obavezu da se najmoprimatelj obavezuje da će zadržati postojeće radnike, svjedok je naveo da ovo znači da će ih zadržati, a da će ostati na plaći kod najmodavatelja. Imali su situaciju da za veliki broj djelatnika nisu plaćani doprinosi za period 1996. godine pa nadalje. Svi su ovi djelatnici morali ostati u MUP-u, dok se ova situacija ne riješi, da bi se mogla zaključiti radna knjižica. Stoga je pojam zadržavanja, u prvom ugovoru, samo fizičko prisustvo, a obaveze plaćanja su na ministarstvu.

260. Nadalje, svjedok je potvrdio i da su optuženi B. i Š. napustili pozicije ministra, odnosno zamjenika ministra u 6. mjesecu 2003. možda do 10.07.2003. godine. Nakon odlaska B., do dolaska novog ministra tajnik ministarstva S. A. je obavljao poslove ministra.

261. Prema drugom ugovoru postojala je obaveza da „primi u radni odnos šest djelatnika“. Međutim, kako svjedok navodi, osnovni uvjet da bi radnik prešao u drugu organizaciju, jeste zaključenje radnje knjižice što MUP nije mogao uraditi u tom trenutku zbog neplaćenih poreza i doprinosa. Primljeno je u toku jedne godine svih šest djelatnika, nakon izmirenja poreznih obaveza i doprinosa i zaključenja knjižice. Pojedini su djelatnici pokušavali na drugi način regulirati svoj status na drugi način, pa je zato dolazilo do

kašnjenja kod zaključenja ugovora sa „K.“. Zna da ih je bilo koji su primali mirovinu u hrvatske i da su u tom smislu tražili da riješe taj status, da će privilegije izgubiti ako zakluče ugovor o radu.

262. U toku unakrsnog ispitivanja svjedok je potvrdio da preuzimanja radnika po drugom ugovoru nije bilo, već da su primani. Tako je ugovoreno. Tih šest radnika je plaćao MUP dok nisu zasnovali radni odnos u SUR „K.“. Svjedok ne zna kada su oni tačno zasnovali radni odnos sa SUR „K.“, ali zna da je V. ispunio sve obaveze iz ugovora.

263. Dakle, na osnovu svega iznesenog, a naročito sadržaja samih ugovora, evidentno je da su tvrdnje optužbe u cijelosti neutemeljene. Iz ranije citiranih odredbi Ugovora od 24.04.2004. godine, jasno je vidljivo da prije svega, ugovorna strana nije SUR „K.“ niti se ista u bilo kojoj odredbi ugovora uopšte spominje. Ovaj ugovor sa MUP-om zaključuje J. V., kao fizičko lice, koje je do tada bilo raspoređeno na poslove šefa restorana u MUP-u i kojem sa danom zaključenja predmetnog ugovora miruju prava i obaveze iz radnog odnosa. U tom je smislu u spis uloženo Rješenje MUP-a od 06.05.2002. godine, mirovanju prava i obaveza iz radnog odnosa J. V. (DO – 1.6-5), u kojem se navodi da će mirovanje trajati do donošenja ovog Pravilnika Nadalje, vidljivo je da ugovor ne predviđa bilo kakvo preuzimanje radnika, već isključivo zadržavanje istih onih radnika koji su do tog momenta bili uposleni u restoranu MUP-a i to do isteka roka, na koji je ugovor određen.

264. Nadalje, u pogledu drugog ugovora, odnosno Ugovora od 07.05.2003. godine, Tužilaštvo potpuno pogrešno navodi da je u zaključenju istoga učestvovao i optuženi S. Š.. Očito je da se kao ugovorna strana optuženi Š. i ne spominje u samom ugovoru, niti je njegov potpis na istome. Optuženi Š. nalazio se na poziciji zamjenika ministra unutrašnjih poslova, do oktobra 2002. godine, kada je Odlukom Visokog predstavnika u BiH, Amandmanima na Ustav Federacije BiH,^[9] ukinuo funkcije guvernera i sve položaje zamjenika ministra, pa tako i zamjenika ministra unutrašnjih poslova HNK.

265. Pored navedenog, iz sadržaja ovog Ugovora jasno je vidljivo da se određuje obaveza SUR „K.“ da primi, a ne da preuzme šest radnika, kako se to optužnicom stavlja na teret. Također, u Ugovoru nije određeno kojih bi to šest radnika bilo, ni po funkcijama, a naročito ne po imenima radnika. Ostaje stoga, nejasno, na temelju čega je Tužilaštvo izdvojilo baš ovih šest uposlenika čija se imena nalaze u optužnici. Nadalje, Tužilaštvo ničim nije dokazalo koji su to radnici radili u „K.“, nakon zaključenja drugog ugovora, niti dokazuje da su ti radnici primali platu od MUP-a za vrijeme dok su radili u SUR „K.“.

266. Tužilaštvo je propustilo i da primijeti da su optuženi B. i Š. otišli sa pozicija ministra i zamjenika ministra, odnosno da je optuženi B. otišao sa te pozicije 25.06.2003. godine, što je vidljivo iz dokaza odbrane – Odluke od 25.06.2003. godine (DO – 1.6-18). Optuženi Š. se sa danom 24.06.2003. godine vraća na redovne poslove kriminalističke policije, kada je postavljen na funkciju načelnika Sektora kriminalističke policije HNK. Dakle, od šestog mjeseca 2003. godine optuženi B. i Š. prelaze na druge poslove, te nema dokaza da su isti uopšte bili upoznati sa daljim dešavanjima u vezi ugovora sa SUR „K.“. Stoga optuženima se ne može na teret stavljati bilo kakvo propuštanje ili prekoračenje ovlasti po Anexu ugovora, koji je kasnije, u toku 2005. godine potpisao optuženi M.. Nadasve, potrebno je imati u vidu činjenicu da se svjedok Z. P. izjasnio da je J. V., odnosno SUR „K.“ izmirla i ispoštovala sve ugovorne obaveze.

267. Provedeni materijalni dokazi, koji u cjelosti potkrepljuju iskaz svjedoka Z. P. i kao svjedoka optužbe i kao svjedoka odbrane, jasno govore da je obaveza SUR „K.“ bila da primi šest radnika, ne da preuzima uposlenike kako ove navedene u optužnici tako i bilo koje druge.

268. U pogledu optuženog T. M., istom se stavlja na teret da je potpisao Anex ugovora od 19.05.2005. godine sa J. V., kao ugovornom stranom u ime SUR „K.“ o zakupu prostora restorana sa pripadajućom opremom i inventarom i preuzimanju uposlenika. Među strankama nije bilo sporno da je zaključen Anex ugovora dana 19.01.2005. godine i da je optuženi M., ispred MUP-a HNK, isti potpisao. Ovaj je Anex uložen u spis kao dokaz optužbe T – 1222 i odbrane DO – 10.6-1.

269. Iz sadržaja ovog dokaza, jasno je vidljivo da se članom 2. istoga mijenja član 2. Ugovora od 07.05.2003. godine, gdje se navodi da se zakupoprimac obavezuje da će „...u radni odnos primiti šest namještenika raspoređenih na poslove u kuhinji i restoranu zakupodavca“, te se utvrđuje da je „...dan zasnivanja radnog odnosa kod zakupoprirnca prvi naredni dan po danu prestanka radnog odnosa namještenika...kod zakupodavca“.

270. Dakle, jasno je da se ovim Anexom precizira odbredba iz Ugovora od 07.05.2003. godine. Nužno je u ovom dijelu podsjetiti na probleme viška uposlenika, sa kojima je MUP HNK bio suočen nakon stupanja na snagu novog Pravilnika. Naime, kako je već ranije navedeno, novim je Pravilnikom ukinuta kuhinja i restoran, te su svih trideset dotadašnjih uposlenika kuhinje i restorana stavljeni na raspolaganje. Ovo potvrđuju priloženi dokazi odbrane optuženog B. – rješenja kojima se ovi uposlenici stavljaju na raspolaganje (DO -1.6-17). MUP HNK je kontinuirano poduzimao napore da se riješi pitanje viška uposlenika, te je upravo jedan od tih načina bila i ugovorena obaveza o primanju šest uposlenika. Međutim, u toku ovog postupka utvrđeno je da MUP HNK nije mogao da prati dinamiku rješavanja radnopravnih statusa uposlenika koji su bili na raspolaganju, odnosno da sa istima nije mogao biti odmah raskinut radni odnos. ^[10]

271. Upravo iz tog razloga, došlo je do zaključenja Anexa, kako bi se jasno preciziralo kada nastaje obaveza po ugovoru iz 2003. godine. Sud također primjećuje da se šest zaposlenika, koji su navedeni u tački 6. Optužnice i iznos navodno pribavljene koristi SUR „K.“ i štete budžetu, pojavljuje i u tački 7. Optužnice. U tački 7. koja se tiče viška uposlenika, obuhvaćeni su i D. K., M. K., S. P., R. S., T. Š. i S. T., kao uposlenici kojima je pribavljena imovinska korist u istom iznosu navedenom u tački 6. optužnice. Evidentno je tako da se isti iznos navodno ostvarne koristi pripisuje SUR „K.“ i navedenim uposlenicima MUP-a, dok se po tom istom osnovu, u tački 6. i tački 7. navodno oštećuje budžet. Na ovaj način dolazi i do mogućnosti dvostrukog optuživanja T. M., što je u cijelosti nedopustivo.

272. Dokazima odbrane J. V., u odnosu na kojega je Tužilaštvo odustalo od krivičnog gonjenja, koje je prihvatio optuženi M., vidljivo je da je SUR „K.“ primila u radni odnos šest uposlenika MUP-a, i to D. K., M. K., S. P., R. S., T. Š. i Ž. D. i to nakon što je istima prestao radni odnos u MUP-u HNK.

273. Iz svega naprijed navedenog proizlazi da je predmetnim ugovorima i anexom dogovoreno nešto sasvim dugačije od onoga što tužitelj tvrdi u Optužnici. Dvije su različite obaveze da se uposlenici prime, nakon što im prestane radni odnos u MUP-u, od obaveze

preuzimanja, kako to u optužnici stoji, što bi trebalo da bi SUR „K.“ bila obavezna odmah, nakon zaključenja ugovora preuzeti uposlenike.

274. U optužnici također nedostaje tačan period inkriminacije. Vrijeme zaključenja ugovora nije vrijeme izvršenja navodnog krivičnog djela. Evidentno je pored toga, da je i pogrešno navedeno vrijeme trajanja mandata optuženog B., kao i ko su potpisnici spornih ugovora. Tako se optužnicom, kao ugovorna strana navodi SUR „K.“, dok se u optuženi Š. tereti i za potpisivanje ugovora od 07.05.2003. godine. Kako je već naprijed ukazano, ovi navodi Tužilaštva potpuno se natačni. Niti jedan od ugovora na spominje preuzimanje radnika niti se navode imena radnika koji bi trebali biti preuzeti, odnosno koji bi trebali biti primljeni u radni odnos, kako je u ugovoru navedeno.

275. Odbrane su osnovano ukazivale i na činjenicu, koja proizlazi iz dostavljenih dokaza odbrane, da su stručne službe MUP-a dale procjene i preporuke na koji način da se riješi pitanje funkcionisanja restorana i kuhinje MUP-a, te da je na osnovu takvih preporuka i došlo do zaključenja ugovora o najmu sa J. V., te kasnije SUR „K.“.

276. Nadalje, Sud konstatuje da se optuženima na teret stavlja da su propustili poduzeti dužne radnje. Optuženi B. i Š. su kako je već navedeno, u toku 2003. godine napustili pozicije ministra i zamjenika ministra, pa nije jasno na koju su to onda dužnu radnju bili obavezani, a čijim je propuštanjem došlo do izvršenja krivičnog djela, odnosno kako su to mogli spriječiti eventualno nezakonito postupanje. Također, u odnosu na optuženog M. nije optužnicom definisano koja je njegova obaveza, kojom imperativnom normom određena, a koju optuženi nije ispunio i koja je rezultirala štetom po budžet.

G. Tačka 7. Optužnice

277. Tačkom 7. Optužnice T. M. i S. G. terete se da su „...propustili pokrenuti postupak i donijeti odluke o prestanku radnog odnosa za stotinedamdesetjednog (171) uposlenika MUP-a HNK...“, koji su bili višak jer su njihova radna mjesta ukinuta „...novim Pravilnikom MUP-a HNK od 17.12.2002. godine...“, pri čemu je optuženi M. „potpisivao liste sati za te radnike koji su se vodili kao radnici na raspolaganju“. Sud napominje da pri tome nije jasno precizirano o kojem se Pravilniku radi, iako se na njega optužnicom poziva niti je bilo kakav pravilnik MUP-a uložen od strane Tužilaštva u odnosu na ovu tačku optužbe. Ipak, odbrana optuženog T. M. u spis je uložila kopiju Pravilnika o unutarnjoj organizaciji i sistematizaciji MUP-a HNK, broj 02-03/2-04-335-12/02 od 20.12.2002. godine (DO – 7.7-2).

278. Nadalje, Sud temeljem uložениh dokaza Tužilaštva nije mogao utvrditi da su lica navedena u tabeli u tački 7. Optužnice zaista bila na raspolaganju i da zaista nisu radila, kako se optužnicom tvrdi. Tužilaštvo naime, nije prezentovalo Sudu niti jedan konkretan dokument iz kojeg bi se jasno dalo vidjeti ko su uposlenici MUP-a koji su bili na raspolaganju. Kako se u samoj optužnici navodi „većina uposlenika koji su predstavljali višak nisu imali rješenje o stavljanju na raspolaganje“. Ostaje nejasno po kojem je osnovu formirana tabela sa imenima uposlenika koji su navodno predstavljali višak, odnosno bili na raspolaganju. Evidentno je da je u listama sati, koje su uložene u spis, pored imena određenih uposlenika upisano „na raspolaganju“ ili „na čekanju“. Međutim, sama ta činjenica nije dovoljna, da bi se na njoj mogla bazirati sudska odluka i utvrđenje da su neki od uposlenika zaista bili na raspolaganju.

279. Navedeno naročito dolazi do izražaja kada se ima u vidu da je vještak K. P. svoj nalaz i mišljenje, te konačno visinu navodne štete po budžet, zasnovala upravo na ovoj tabeli, odnosno tim naznačenjima u listi sati. Nemoguće je bilo utvrditi tačan broj uposlenika, koji su bili na raspolaganju, na osnovu dokaza Tužilaštva, kao ni tačne periode u kojima su navodno bili na raspolaganju, jer takvih rješenja nema niti je na drugi način ovo dokazano.

280. Naime, Tužilaštvo je u spis dostavilo Akt Uprave za administraciju i podršku, broj 02-03-36-1248-14/03 od 02.06.2003. godine (DT-1228), kojim se predlaže da se tridesettri uposlenika PU M., koju su bili privremeno stavljeni na spisak Sektora za podršku, stavi na raspolaganje u skladu sa odredbama člana 112. Zakona o radnim odnosima i plaćama službenika organa uprave u FBiH. Dakle, radi se o samo tridesettri uposlenika. Niti jedan drugi spisak u spis nije uložen.

281. Odbrana optuženih opravdano je ukazivala da se na spisku „viška“ uposlenika nalazili uposlenici Odjela za administraciju i potporu – Uprave za administraciju i potporu, za koje je ministar izdao rješenja o stavljanju na raspolaganje. Iz dosjea ovih uposlenika vidljivo je da su u odnosu na iste i to Ž. M., J. V. i F. F., sa protekom otkaznog roka, donesena rješenja o prestanku radnog odnosa (O-5.7-15). Također, na spisku se nalaze i uposlenici Uprave policije, odnosno ovlaštene službene osobe, koje niti u jednom momentu nisu bile „višak“ niti na čekanju. Iz dokaza odbrane optuženog G. vidljivo je da su M. R. pod rednim brojem 131 u tabeli, Z. V. pod rednim brojem 138 i M. A. pod rednim brojem 144, prošli proces sertifikacije, dobili ID kartice, dodijeljeni im činovi i raspoređeni na odgovarajuće pozicije (DO – 5.7-21). Na spisku se nalaze i uposlenici kojima je radni odnos u MUP-u prestao prije donošenja novog pravilnika, odnosno u toku 2002. godine, među kojima M. G. (162), M. Ž. (153), T. F. (151), M. N. (150), Š. D. (149) (DO – 5.7-16). Tužilaštvo je u višak zaposlenika uvrstilo i šest bivših graničnih policajaca, koja radna mjesta po novom Pravilniku nisu propisana i svi poslovi kontrole granice su prešli u nadležnost Granične policije BiH (tada Državna granična policija). U platnim listama za iste je navođeno „Granična policija“ (DO – 5.7-17).

282. S obzirom na to da je vještak u nalazu i mišljenju iznijela istu listu uposlenika, koji su navodno bili na čekanju, sa iznosima navodne štete, kao u tabeli u tački 7. Optužnice, upućuje na zaključak da se ne može uzeti kao tačan podatak da su radnici na listama sati, sa naznakom na raspolaganju zaista imali takav status, odnosno primali platu, a da nisu radili u MUP-u. Stoga, ne može se uzeti kao tačan nalaz i mišljenje vještaka koji je uvrstio i te radnike i uzeo za osnov njihove navodne plate prilikom izrade nalaza i mišljenja, jer je takav jedan pronađen pogrešak podatak osnov za sumnju da takvih pogrešnih podataka ima više, a nalaz vještaka se temelji na takvim podacima.

283. U odnosu na ovu tačku optužnice Tužilaštvo je saslušalo svjedoke S. B., M. M., Z. D., S. P., R. D., H. Đ., A. Z., N. T., N. Š., I. L., E. T. i I. Z..

284. Ovi su svjedoci potvrdili da je stupanjem na snagu novog Pravilnika, došlo do problema sa sistematizacijom i rasporedom uposlenika MUP-a te su, u okviru svojih saznanja s obzirom na radna mjesta na kojima su se nalazili, opisali dešavanja koja su uslijedila.

285. Tako se svjedok S. B., ministar finansija HNK, sjeća da je iz MUP-a bilo informacija o doređenom broju viška uposlenika MUP-a prema standardima EUPM, koliki je potreban broj uniformisanih i inih osoba, pa je prema toj informaciji bilo oko 170 osoba uspolenih u MUP-u koji su višak, koji se ne bi mogao drugdje rasporediti prema pravilnicima. U to je vrijeme Vlada donijela odluku o rješavanju viška uposlenika u MUP HNK. Vlada je donijela odluku na osnovi nekih pisanih informacija, i ta su sredstva iskazana u budžetu u stavci troškovi. Skupština je usvojila budžet, pa je na određeni način i skupština to potvrdila, tu odluku o rješavanju viška zaposlenika. Dakle, postojala je odluka vlade o rješavanju viška zaposlenika i ta je stavka bila uključena u budžet, koji je skupština usvojila. U periodu od 2003 do 2007 godine, na budžetskoj stavci MUP-a su bila planirana sredstva za rješenje pitanja viška zaposlenika, međutim kako svjedok navodi, jedno je bilo planiranje, a drugo izvršenje. Pošto je budžet bio slabo punjen, planirano je više nego je moglo biti riješeno, s obzirom na punjenje budžeta. Budžet se izvršava na osnovu mjesečnih operativnih planova, pa je u skladu sa time koliko se sredstava imalo u budžetu, moglo izvršiti i toliko otpusta. Otpust se kretao u raspoloživim mogućnostima, odnosno kako se punio budžet, prihodnom stranom budžeta. Postoje pravila šta je na prvom mjestu izvršavanja iz budžeta, postoje prioriteti u vidu plaća, doprinosa i kredita, a tek onda dolaze ti rashodi koji nemaju karakter primanja. Otpust je mogao da bude u raznim iznosima, ali je zavisio od tih prioriteta definisanih budžetom, a zavisno od prihodne strane budžeta, jer ova davanja nisu konstituisana kao plaće. Plaćanja prema PIO-u su zakonska obaveza, koja proističe iz prava uposlenih i bila je obaveza da se plaćaju doprinosi za penzijsko i zdravstveno osiguranje. Doprinosi i plaće su planirane i za zaposlenike koji su bili proglašeni viškom. Prerasporediti se može ono za što postoje planirana, operativna sredstva za određeni mjesec, nešto što je ranija obaveza, mora posebno da se predvidi u budžetu. Nešto što ima karakter izmirivanja obaveze iz proteklog perioda, se posebnom proceduri planira i da se planiraju sredstva da se to izmiri. Sva neizmirena sredstva iz ranijih godina su objedinjena zakonom o unutarnjem dugu, ona su pretočena u tom dugu i uvijek bude stavka u budžetu za izmirivanje unutarnjeg duga. Druga kategorija je odlazak pojedinih uposlenika u pio/mio, za njih se dostavlja podatak za koji period nije uplaćen doprinos, pa se to plati kako bi se povezao staž da se omogući odlazak u penziju. Informacija je obuhvatala anketu koja je provedena unutar strukture uposlenika MUP-a, gdje je svako trebao da se izjasni na prestanak radnog odnosa, da u naredne 4 godine ne može biti uposlen u organima HNK i tim je ljudima, pod tim uslovima isplaćivana otpremnina. Kroz izvještaj su dobijali koliki je broj ljudi u pitanju i kolika je mogućnost da se svaki mjesec riješi pitanje pojedinih otpremnina i koliko godišnje.

286. Na pitanje člana vijeća svjedok nije mogao odgovoriti šta je bilo sa radnicima koji nisu potpisali sporazum o prekidu radnog odnosa, budući da nije imao takvih saznanja, jer je na vladi rapravljanu o 170 radnika, na ranije izloženi način.

287. Svjedok M. M. u periodu od 1998. godine zaposlen na mjestu voditelja sektora temeljne policije u PS R., kasnije PS Č. te sada N. U toku 1998. godine PS R. je imala sedamnaest uposlenika, od čega petnaest policajaca. Višak uposlenika se javio 2001. godine. Uspostavom Granične policije devet uposlenika se pojavilo kao višak, kao „na čekanju“. Dakle, to je bilo prije stupanja novog pravilnika na snagu, a nakon njegovog stupanja, 6 uposlenika je bilo viška. Nakon donošenja novog pravilnika i sistematizacije, vršena je i certifikacija ovlaštenih radnika, neki koji nisu prošli certifikaciju raspoređeni su po stanicama, a neki su uzeli otpremninu i raskinuli radni odnos. Radnici koji su bili na čekanju, nisu dolazili na posao i njima su isplaćivane plate bez toplog obroka. U pogledu procedure isplate plata, svjedok je kao rukovodilac PS potpisivao liste radnih sati, koje je potpisivao i ministar. Za svakog od radnika koji su bili višak, na listi radnih sati je stajala napomena „na raspolaganju“. Na pitanja o otpremnini, svjedok se nije mogao detaljnije izjasniti, osim da su dobili obavijest od MUPa da su neka lica, ne sjeća se ko, prihvatila otpremninu. Nakon toga su ostala dva ili tri radnika na raspolaganju, a to je već u 2002-2003 godini, kada je rađena nova certifikacija.

288. Na pitanje odbrane G. svjedok je naveo da se nije dešavalo da policajci koji nisu imali certifikate obavljaju bilo kakve poslove. Oni nisu više imali status ovlaštenih osoba niti su mogli obavljati te poslove. Komesar nije više imao nadležnosti nad ovim licima i komesar nije mogao rješavati njihov radnopravni status.

289. Svjedok Z. D., koji je u sporno vrijeme bio na poziciji načelnika PU Č., potvrdio je da je u tom periodu, unutar PU Č., bilo uposlenika koji su bili na raspolaganju. Objašnjavajući kako je došlo do pojave viška uposlenika, svjedok je naveo da je IPTF u svojim smjernicama, ograničio broj policajaca po kantonima, gdje je svaka ustanova i jedinica je mogla imati određen broj ovlaštenih uposlenika. Stoga se pojavio jedan višak uposlenika, koji su onda bili na raspolaganju. U PU Čapljina je bilo od dvadesetak uposlenika sa tim statusom, ali se taj broj uposlenih mijenjao. Svjedok je također potvrdio da su njima su oduzete sve ovlasti, nisu mogli imati oružje niti ovlasti ovlaštenih službenih lica, a dobijali su neku nadoknadu novačnu dok se ne riješi njihov status. Svjedok je također potvrdio da ovi uposlenici nisu dolazili na posao, odnosno da su dolazili po potrebi, ako je trebalo uraditi nešto što nije bilo u nadležnosti ovlaštenih osoba. U toku unakrsnog ispitavanja, svjedok je naveo da je uposlenicima, koji su ranije bili ovlaštene službene osobe, a nakon što su stavljeni na raspolaganje, oduzeto naoružanje i ovlasti, dakle izgubili su taj status ovlaštenih lica. Prema tome, komesar nije mogao angažovati ove osobe na očuvanju reda i mira i provođenju sigurnosti. Svjedok je potvrdio i da su ovlaštene službene osobe su bile uposlenici koji su prošli proces certifikacije, koje su imale certifikate IPTF-a i koje su prema tome, bile uposlene u Upravi policije. Obzirom da ovi na raspolaganju nisu imali certifikate i da nisu pripadali Upravi policije, komesar nije mogao rješavati pitanja oko tih uposlenika.

290. Na pitanje kako je problem viška uposlenika riješen, svjedok je naveo da to riješeno potezom vlade, kada je uposlenicima nuđeno da sporazumno raskinu radni odnos uz otpremninu od 10.000 KM. Naime, od MUP-a su dobili anketne listiće, prema kojim su uposlenici na raspolaganju trebali da se izjasne u pogledu otpremnina, pa pretpostavlja da je to bilo na dobrovoljnoj bazi. Svjedok ipak, nije mogao dati detaljnije informacije u pogledu toga koliko je uposlenika, ispred PU Čapljina pristalo na sporazumni raskid radnog odnosa, ali je potvrdio da su „*Judi jedva čekali da dobiju te pare*“. Svjedok nije znao da li je bilo uposlenika koji nisu prihvatili otpremninu niti šta bi se dešavalo u tom slučaju.

291. U pogledu isplaćivanja plata uposlenicima koji su se vodili na raspolaganju, svjedok je potvrdio da su isplate tim uposlenicima vršene preko sektora za administraciju, a da je bila lista za te uposlenike i tu je bilo naznačeno koliko novca kome od njih treba biti isplaćeno. Ipak, i sam svjedok, navodeći da je policajac, pojasnio je da ne zna kako je administrativno pitanje isplate plata išlo. Svjedok je samo kao rukovodilac jedinice potpisivao liste sati za sve uposlenike, te se sjeća da su uposlenici na raspolaganju vođeni na posebnim listama. Međutim, ovaj svjedok nije mogao precizirati niti broj uposlenika koji su vođeni na raspolaganju, tačan period njihovog raspolaganja, da li je, kada i na koji način kome od njih raskinut radni odnos.

292. Svjedok M. Š., koji je prvobitno pozvan kao svjedok optužbe u okolnosti ove tačke optužnice, ipak na te okolnosti nije saslušan. Međutim, Sud je, zbog ekonomičnosti postupka, dozvolio odbranama optuženih da svjedoku postave direktna pitanja u odnosu na ovo pitanje. Tako je svjedok na pitanje optuženog G. pojasnio da je viška uposlenika bilo u periodu 2001. -2003. godine, ali je postojao od 1998. godine. U periodu 2001.-2003. godine IPTF je odredio tačno određeni broj policajaca po kantonima, a svi ostali izvan tog broja su bili višak. Oni su onda postajali neovlašteni, a neovlašteni je bilo i ranije, pa je stoga nastao veći broj viška uposlenika. Certifikaciju ovlaštenih osoba je provodio IPTF, dobijali su ID kartice, oni su imali status ovlaštenih osoba i nisu mogli da rade druge, administrativne poslove. Višak, koji nije certificiran, radili su druge poslove, ne može se sjetiti šta tačno.

293. Svjedok S. P., načelnik PS Čapljina također je potvrdio da je u okviru ove policijske stanice bilo viška uposlenika. Naime, kako svjedoka navodi u PS Čapljina je bilo uposleno oko šezdeset ljudi, dok je prema Evropskim standardima trebalo biti četrdesetpet, pa su se provodile procedure smanjenja broja uposlenika. Od ministarstva su dobijali instrukcije kako da se postupa sa viškom uposlenika, budući da je prema nekim evropskim normama Evropska policija odredila koliko policajaca može biti uposleno, tako da je bilo je desetak ljudi viška.

294. U odnosu na taj višak uposlenika, dobijali su instrukcije od MUP-a, ti su uposlenici razdužili uniforme i pištolje, jedan dio njih je radio neke pomoćne poslove, neki su radili na pauku, pri dizanju vozila. Svjedok međutim, nije mogao da se sjeti kako su se vodili oni koji nisu radili, da li su bili na čekanju, a misli da su primali neku platu. Oni su bili na platnim listama, koje je svaka stanica dostavljala ministarstvu. Svi ljudi koji su bili na spisku, na osnovu platne liste su dobijali plate, na toj listi. U početku je vođena jedinstvena platna lista za sve uposlenike, dok su kasnije, prema instrukciji ministarstva, vođeni na posebnim platnim listama. Svjedok se nije mogao izjasniti da li je postojao neki rok koliko dugo su ovi uposlenici mogli biti na „čekanju“.

295. Svjedok je također naveo da je došla neka instrukcija da ovi uposlenici prestaju raditi, da se ne vode na listama, te se sjeća da su neki od njih dobili otpremninu, ne sjeća se u kojem iznosu niti da li je to bilo obavezno ili dobrovoljno. Misli da je bio neki akt, sa izjavom u vezi te otpremnine, svako je morao dati izjavu da li je uzima ili ne, ali se ne sjeća dobro. Misli da su u jednom periodu svi skinuti sa platnog spiska, to je bilo oko 2003 ili 2004, kada je bio preustroj MUP-a.

296. Svjedok R. D. naveo je da je radio kao policajac, a da je polovinom 1997. godine postao „višak“, jer nije dobio akreditaciju IPTF-a. To mu je rekao tadašnji zapovjednik J. L., koliko zna nije bila odluka ministra, nije ništa primio, nikakvu odluku ili rješenje. Kada im je rečeno da ne mogu više biti policajci, svjedok je ostao raditi u PU Buna na neovlaštenim poslovima, tada ga je šef PU Mostar D. V. rasporedio. On nije donio rješenje, već je samo usmeno rečeno. Svjedok se nije mogao precizno izjasniti koliko dugo je radio na tim poslovima, ali je bio siguran da je sve vrijeme radio na neovlaštenim poslovima. Svjedok se sjeća i da je odlukom ministra i doministra tridesetak ljudi, ranije ovlaštenih službenih lica, koja su izgubila taj status, prebačeno u Odjel prometne tehnike i od tada se vode tu, na neovlaštenim poslovima. Ne zna tačno kada je to bilo, mada se sjeća da je to bila odluka ministra B. i doministar Š. Potvrdio je da niko od ovih „viškova“ nije bio akreditiran od IPTF, niko od njih nije obaljšao poslove operativnog karaktera, niti je imao čin. Svjedok je razdužio svo naoružanje i opremu kad mu je rečeno da je višak. Nakon ove odluke vodili su se u Odjelu prometne tehnike, koji pripada Sektoru za potporu. Svjedok je potvrdio da se nije nikada obraćao sa bilo kakvim zahtjevom komesaru niti je od njega tražio bilo kakva prava. U toku 2004. godine svjedok misli da je radio na poslovima registracije vozila, kao referent. Poslije toga je prešao za vozača u uredu komesara G., a u zadnjih godinu dana radi kao vozač u uredu načelnika PU. Svjedok je potvrdio i da su plate plaćane uposlenicima koji su se vodili kao višak, ali to zna za one koji su bili na spisku i koji su radili, za ostale ne zna. Primali su i topli obrok. Imali su platne liste, vodili su evidencije, platne liste je dostavljao M. P. u Odjel prometne tehnike, jer su tu bili raspoređeni. Svjedok je potpisivao te platne liste. Na platnoj listi su bili oni koji odlukom ministra prebačeni u taj odjel, a koji su bili proglašeni viškom. Bilo je onih koji nisu radili, ali ne zna gdje su se i kako vodili niti zna da li su oni primali plaću. Svjedok je pravio listu za oko 30 ljudi, kasnije manje. Niko nije deavao nikakve instrukcije kako se trebaju voditi ti zaposlenici, koliko dugo mogu biti na čekanju isl.

297. U toku unakrsnog ispitivanja svjedok je pojasnio da je odlukom kojom su proglašeni viškom, on postavljen za zamjenika voditelja te grupe viška. Pravljen je raspored za te ljude i vodio je liste sate za njih. Kasnije su, koliko zna, par uposlenika, njih troje ili četvero, raspoređeno na druge poslove, a ostali su uzeli otpremninu i otišli. Pojašnjavajući vlastiti radni status svjedok je pojasnio da se u određenom momentu ukazalo upražnjeno mjesto u odjelu za registraciju vozila, pa je razgovarao sa šefom odjela M. Š., pa je prešao na to mjesto, mada ne zna ko je dao rješenje o tom premještanju. Na preporuku Š. je prešao na mjesto vozača G., jer je dotadašnji vozač otišao u penziju. Dobio je rješenje o tom novom mjestu, misli da je rješenje potpisao optuženi G..

298. Svjedok H. Đ. pojasnio je da je u PU Mostar bilo oko 490 uposlenih, od tog broja neovlaštenih je bilo oko 100, jer je takav razmjer tražio IPTF, da bude oko 30% neovlaštenih lica. Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji je odredio koliko osoba treba biti uposleno. Prema navodima svjedoka, kada je u toku 2003. godine došao na mjesto načelnika PU Mostar, uprava je bila popunjena u skladu sa Pravilnikom i nije bilo „viška“, svi koji su dolazili na posao, su imali svoja rješenja i u skladu sa istima radili svoj posao. Svjedok je međutim, pojasnio da je bilo uposlenika koji su bili na „čekanju“, koji su bili na spisku, koji je svjedok zatekao po dolasku u PU. Bilo ih je oko 38-40, a vodili su se na posebnom spisku, kao neraspoređeni. Te ljude nije nikada vidio niti su oni dolazili na posao i radili. Jedno vrijeme je i svjedok potpisivao taj spisak, kada je tek došao u PU. Nakon nekog vremena je vidio da se potpisuju plate ljudima, koji ne dolaze na posao i ne rade. Nakon toga je onda sa saradnicima razgovarao na tu temu, utvrdio je da niko ne radi od tih ljudi, pa je onda poslao jedan akt prema ministarstvu i sektoru za administraciju, u kojem je rekao da više neće potpisivati spisak za plate tim ljudima i da se riješi status tih ljudi.. Nije nikada dobio nikakav odgovor na taj svoj dopis, a više se puta obraćao.

299. Na pitanje odbrane optuženog G. svjedok je naveo da ti uposlenici nisu imali ID karticu, oni nisu mogli obavljati ovlaštene poslove. Viškovi nisu imali status ovlaštenih službenih osoba i ne mogu se smatrati uposlenicima uprave policije.

300. Svjedok S. R. potvrdio je da je polovinom marta 2003. godine naslijedio da se uz redovne spiskove plata, dostavlja spisak ljudi na čekanju. U PS Stolac na čekanju je bilo šest radnika, koliko mu je poznato primali su samo platu, bez drugih naknada. Oni nisu imali nikakvu obavezu da se javljaju niti su ikad dolazili. Misli da je do kraja 2004 došlo rješenje o prestanku radnog odnosa za pet ljudi, jer je jedan od njih išao na neke doobuke i on je prešao u Odjel za administraciju PS. PS Stolac je imala 53 ovlaštene službene

osobe, koji su imali IPTF certifikat. Svjedok je mišljenja da je 2003. godine bilo rješenje tih pet uposlenika. Rješenja o prestanku radnog odnosa su stigla u PS Stolac, dobili su kopiju tog rješenja od MUP-a iz Mostara.

301. U toku unakrsnog ispitivanja od strane odbrane optuženog G. svjedok je naveo da je akreditiranje policije vršeno od strane IPTF, policajci koji su prošli sve testove i zadovoljili sve norme su dobijali certifikate i samo su oni mogli obavljati ovlaštene poslove. Oni koji nisu dobili certifikate nisu mogli ni u kom slučaju raditi ovlaštene poslove. Necertificirani su mogli obavljati samo neovlaštene poslove, nisu mogli obavljati nikakve policijske poslove.

302. Svjedok A. Z. od 8. mjeseca 1998. godine radila je na mjestu v.d. načelnika Odjela finansijsko računovodstvenih i nadzornih poslova, pri Sektoru mat-fin i tehničkih poslova, a od 2. mjeseca 2000. načelnik je istog odjela, te je od 01.11.2008. godine na poziciji šef Odsjeka finansijsko računovodstvenih i nadzornih poslova, sektora za potporu MUP-u HNK. Svjedok je pojasnila način na koji je vršen obračun plata radnika i to temelju rješenja o radnom odnosu i na temelju lista sati koje su dostavljene u Sektor za mat- fin. Svaka jedinica je sačinjavala svoje liste sati, ovjerene od strane neposrednog rukovodioca. Nakon toga iste dolaze na obračun u sektor za mat-fin. Obračun se vrši putem programa za obračun plata, kompjuterski, a podatke u sistem unosi referetni za obračun plata, unose podatke o satima, godišnjim odmorima, bolovanjima, eventualnim prekovremenim satima i stimulacijama. Obračun plata se vrši za cijeli MUP, sve jedinice dolaze u ovaj sektor. Kada se radni sati unesu u sistem nikome se dalje ne prosljeđuje. Nakon što se uradi obračun plata, radi se rekapitulacija i onda se printaju liste, na kojima se vide plate i po kojem osnovu, da li po radnim satima ili bolovanju i ta lista ostaje u mat -finu kao dokument. Nakon toga se te plate zajedno sa obustavama knjiže, od strane referenta za knjigovodstvo te nakon proknjižavanja ministarstvo finansija vrši isplate. U ministarstvu finansija se daju naloz i oni vrše uplatu poreza i doprinosa. Liste radnih sati potpisuje neposredni rukovodilac, nakon što on potpiše, odnosno potvrdi prisustvo zaposlenih osoba, takve liste dolaze u sektor za potporu, u odjel finansijsko računovodstvenih poslova, gdje referent ispita tačnost podataka, u smislu da se utvrdi da li imaju puni fond sati. Provjera se vrši i da li je djelatnik koji je bio na bolovanju priložio ljekarsko uvjerenje, da su tačno popunjene liste i da je dostavljena prateća dokumentacija. Od 2002. godine bi načelnik sektora bi potpisivao liste, a u toku 2002 i 2003. godine, misli da nije išlo komesaru, potpisivao bi načelnik sektora, a nakon toga u kabinet ministra.

303. U toku unakrsnog ispitivanja svjedok je navela da je novi Pravilnik stupio na snagu 2002 godine, pa da je bilo predviđeno da svi rasporedi budu završeni do 3. mjeseca 2003. godine. Na pitanje da li se moglo znati ko je „višak“, a ko ne, odnosno da li je postojao dokument iz kojega se vidjelo ko je višak, svjedok je navela da ne zna da je postojao takav dokument. Svi koji su radili u Sektoru za potporu su imali stara rješenja i na osnovu tih rješenja su obračunavane plate do 2004. godine. Nisu mogli znati da li je neko višak ili ne, dok nisu dobijena konačna rješenja, ali su mogli pretpostaviti. Bilo je situacija da dvije osobe rade na istom mjestu, a isplaćivano im je po starim rješenjima, dok nisu dobili nova rješenja. Nije bilo utvrđeno ko je višak, u njenom sektoru je bilo dvoje koje je privremeno raspoređeno, jer prema pravilniku nije bilo njihovih radnih mjesta. 2003. godine se počelo raditi u „O.“, a nije bilo uposlenika za ta radna mjesta, pa su bile privremeno raspoređene. Svjedok je potvrdila i da je krajem 2002. godine došao dopis ministra da se višak ovlaštenih radnika, odnosno policijski službenici koji nisu raspoređeni, vode na posebnim listama. To je tražio i IPTF, pa su nakon svakog obračuna, liste slali IPTF. Uz tu odluku ministra nije slijedio nikakav spisak. Spisak su dobili iz odsjeka kadrovskih poslova, tabelarni pregled sa imenima i prezimenima. Nadalje, svjedok je navela da je sektor u kojem je uposlena obavezan izraditi plan budžeta MUP-a za svaku godinu. U tom smislu, svjedok je potvrdila da je u budžetu za 2004. godinu bila predviđena posebna stavka za rješavanje viška zaposlenika, a za formiranje te stavke se došlo na temelju broja uposlenika koji je odredio IPTF. Na temelju toga je utvrđeno koja su to sredstva, a nakon toga su planirane otpremnine. To su radili i za budžet 2003. godine. Isplata otpremnine je stavljena po prijedlogu I. L., misli da je on dao prijedlog, odnosno da je sudjelovao u tome.

304. Na pitanje odbrane optuženog G., svjedok je navela da misli da komesar nije potpisivao liste sa viškom uposlenika, misli da su za one koji nisu raspoređeni potpisivali njihovi neposredni rukovodioci i načelnici policijskih uprava.

305. Na pitanje optuženog M., kada je proces raspoređivanja završen, svjedok je navela da misli da je proces za kompletno ministarstvo završen krajem 2004. ili početkom 2005. godine. Na pitanje da li se tada znalo ko je višak, svjedok navodi da se tada znalo ko je neraspoređen. U budžetu se za sve godine planirana sredstva i za uposlenike, koji nisu raspoređeni. Svake godine se u budžetu vidjelo koliki je broj uposlenika, a koliko ih je uposleno. Na kraju godine skupština usvaja izvještaj o izvršenju proračuna, donosio se za svaku godinu i svake godine ga skupština usvaja. On sadrži sve stavke, pojedinačno. Koliko joj je poznato, od 2003. do 2007. godine nije se desilo da nije prihvaćen izvještaj.

306. Prema navodima svjedoka odluku o otpremninama, odnosno programu zbrinjavanja viška uposlenika je donijela vlada HNK. Sredstva za otpremnine su, za svaku godinu, bila predviđena u budžetu. Bilo je određenih poteškoća u isplatama otpremnina, na način da se nije išlo predviđenom dinamikom, jer budžet nije punjen na predviđeni način. Odluka je bila da se završi sa 15.07.2004., izmjena odluke da se rok do 15.12.2004, pa je produženo jod jednom u 2005. godini, te konačno u 2006. godini, dok se u cjelosti ne isplate. Na pitanje ko je donio odluku o tome koliko djelatnika može biti isplaćeno, svjedok navodi da je to bio ministar finansija, a da MUP nije mogao na to utjecati. Bilo je pokušaja da se otpremnine jednokratno isplate za sve uposlenike, u 4. mjesecu 2004. Bio je upućen dopis Federalnom ministru finansija da se odobri zaduženje kod Zagrebačke banke u iznosu od 2.400.000 KM, uz otplatu od 12 rata jer bi se izbjegli troškovi, jer se ne bi plaćale naknade. Djelatnicima koji su bili neraspoređeni nisu mijenjane plate, oni nisu dobijali nova rješenja, jer nisu bili predviđeni pravilnikom.

307. Svjedok je potvrdila i da je bilo poteškoća oko plaćanja doprinosa za PIO i zdravstveno, ministarstvo je imalo dugovanje, nisu se se mogle zaključiti radne knjižice. Tada je Federalna Vlada donijela uredbu da se može isplatiti u obrocima u 12 rata, što je i učinjeno. Djelatnik kojem nisu ispunjene obaveze nije mogao zaključiti radni odnos.

308. Svjedok N. T. uposlenik je MUP-a, a radi na mjestu referenta za obračun plata od 1990. godine do danas. Svjedok je pojasnila da je za obračun plate neophodno da uposlenik ima rješenje o zasnivanju radnog odnosa i ostvareni fond sati, koji se vidi sa liste radnih sati. Liste radnih sati dobijaju od organizacijskih jedinica unutar MUP-a. Nakon donošenja novog pravilnika, nije bilo promijena u pogledu načina obračuna plata. Svjedok je potvrdila da je na isti način rađen obračun plata i za zaposlenike koji su bili „na čekanju“. Od 2002. godine su dobijali posebne liste sati na kojima su bili uposlenici „na čekanju“, liste su također dobijali od organizacionih jedinica. Svjedok je navela i da nije bilo rješenja o čekanju niti rješenja o prekidu radnog odnosa. Uposlenici koji su bili na čekanju su

posebno vođeni u radni jedinica. U H komponenti onima koji nisu radili nije obračunavan topli obrok, jer je program za obračun dozvoljavao da se unese zabilješka da se ne prima topli obrok.

309. Prema navodima svjedoka posljednji uposlenik „na čekanju“ je otišao 2006. godine, nakon prestanka radnog odnosa, nakon čega su skinuti sa liste.

310. Svjedok N. Š. uposlenik je MUP-a, referent za obračun plata, na kojim poslovima radi zajedno sa N. T.. Svjedok je vršila obračun plata za B komponentu do ujedinjenja MUPa 2004. godine. Obračun plata vršen je na osnovu rješenja o rasporedu i liste radnih sati, gdje su upisivani sati. Liste su dobijali od organizacionih jedinica, a pretpostavlja da su iste ovjeravali rukovodioci tih jedinica. Misli da su konačne liste ovjeravali ministar i komesar, a iste je potpisivao i načelnik mat - fin poslova, Z. P.. Nakon toga, sati su unošeni u kompjuterski sistem. Na listama radnih sati bili su i radnici na raspolaganju, s tim da je pored njihovog imena bila napomena „na raspolaganju“. Ne sjeća se koliko je takvih uposlenika bilo. Misli da su tim radnicima plate obračunavane po osnovu starih rješenja.

311. Svjedok je također navela, da koliko joj je poznato, posljednji uposlenik je sa liste skinut u aprilu ili maju 2006. godine, nakon što su dobili rješenje o prestanku radnog odnosa. Ovim uposlenicima je obračunavana plata, a svjedok se nije mogla izjasniti da li je isplaćivan i topli obrok.

312. Svjedok I. L., bio je upoznat sa problemom rješenja viška zaposlenika, koji se pojavio 1997. godine, kada je došlo do spajanja dvije komponente. Od početne sistematizacije pojavljuju se viškovi. Objedinjavanje dvije komponente MUP-a HNK je vršeno pod supervizijom IPTF-a, koja je bila dosta stroga, tako da su u svakom trenutku imali uvid u sve konkretne poslove i za svaku poziciju su imali čovjeka koji je vršio superviziju. Kod donošenja sistematizacije, IPTF je donio određene kriterije na osnovu kojih se dolazi do broja ovlaštenih i neovlaštenih osoba, pa je u početku bilo na 200 ljudi jedan policajac, kasnije povećano na 300. Bilo je oko 1000 ljudi, a na kraju je bilo oko 850 policajaca. IPTF je dozvoljavao da se na tu brojku nalazi sistematizacija neovlaštenih osoba, koja je iznosila 20% od tog broja. Kao višak se tako pojavilo par stotina uposlenika, što je bio veliki broj. Proces objedinjavanja je trajao od 1997, smatra se da je definitivno obavljen kada je usvojen novi pravilnik, zamjenici ukinuti, ukinut paralelizam. To je bilo u decembru 2002. godine. Svjedoku nije bilo poznato da je postojala odluka od strane vlade oko rješavanja viška zaposlenika, ne sjeća se da je bio neki plan ispred ministarstva. Svjedok nije bio uključen od 2003. godine u problem rješavanja viška, nije o tome konsultovan. Prije toga, nije bio na poziciji na kojoj bi uopšte trebao biti obaviješten. Navedeno svjedok ojašnjava time što je ministar Martinović još uvijek vodio paralelizam, na način da je direktno naređivao načelnicima sektora, mimo svjedoka, davao im ocjene, odmore isl. Naredbe su dobijali načelnici sektora, a ne svjedok. Kolegij praktično nije nikada održao, iako je bio članom kolegija. Ne sjeća se da je na takvom sastanku dok je bio M. razmatrana problematika viškova. Isplata plata viškovima zaposlenika vršena je kao i svima drugima, koliko mu je poznato u vremenu tranzicije ti su ljudi bili angažovani na drugim poslovima. IPTF je imao strogu kontrolu nad radom, onaj ko nije dobio certifikat, bio je raspoređen na druge poslove. Moguće je da bilo onih koji nisu radili, mada svjedok ne zna ništa o tome. O tome evidencije vode načelnici organizacionih jedinica, svjedok o tome nije morao znati.

313. U toku unakrsnog ispitivanja svjedok je naveo da je postojala naredba ministra da se „viškovi“ stavljaju na posebnu listu, te mislim da je nekad u toku 2002. ili 2003. godine njemu kao načelniku, došla ta naredba. To je ujedno upućeno rukovodiocima organizacionih jedinica, jer oni rade spisak za platu. Svjedok nije imao obavezu da nešto radi po toj naredbi.

314. Svjedok je naveo i da je u više navrata pisao ministru po pitanju viška zaposlenika. Sugestija je bila da se organizuje sastanak na najvišem nivou, jer se problem viškova ne može rješavati pojedinačno, može se riješiti raspoređivanjem u druga ministarstva, u druge sektore, to je bio prijedlog, jer ministarstvo nije bilo u mogućnosti riješiti ovo pitanje otpuštanjem. Trebali su pokušati iznaći rješenja premještanjem, postoje zakonske obaveze kako se neko proglašava viškom, pa je zato misli da je bitno da se vlada uključi da se pokuša riješiti ovo pitanje.

315. Svjedok E. T. u odnosu na višak zaposlenika, nije bio direktno sa time upoznat, saznao je o tome preko IPTF-a da je bilo viška zaposlenika hrvatske nacionalnosti, a da su bošnjaci otpušteni 1997 godine, bez ikakvog postupka, naknade i sl. Poznato mu je da su postali višak, prilikom spajanja postupka spajanja H i B komponente. Problem viška zaposlenika nije riješen do 2003. godine, zna da su vođeni spiskovi i da je plaćana plata, ne zna kada su prestale isplate plata tim radnicima, a trebale su prestati 1997 godine, jer su tada uklonjeni bošnjački kadrovi. Ministar, komesar i načelnik sektora za administraciju su imali nadležnosti da donose odluke o prestanku ugovora o radu. Svjedok nije mogao ništa poduzeti po tom pitanju, jer ništa od ovoga nije bilo u njegovoj nadležnosti. Na poslovima šefa kadrovske je bio 4 mjeseca, a sve se ovo odigravalo prije 2003 godine.

316. Konačno, svjedok I. Z. navodi da nije bio upoznat sa problemom „tehnološkog viška“ uposlenika, mada su svi uposleni u MUP-u znali da je postojao problem viška radnika. Kako su se ministri mijenjali pokušavali su da pronađu način da se riješi to pitanje, to zna samo kao uposlenik, mada po prirodi posla nije imao ništa oko pitanja viška zaposlenika.

317. Iskaze svih navedenih svjedoka Sud je cijenio kao iskrene i istinite, gdje su svjedoci iznosili saznanja koja su lično imali, a u vezi sa radnim obavezama i zadacima, koje su u predmetnom periodu obavljali. Sud je cijenio i iskren nastup i držanje ovih svjedoka pri davanju iskaza na glavnom pretresu, u kontekstu vjerodostojnosti njihovih iskaza. Primjetno je bilo kod određenog boja svjedoka izvjestan nivo napetosti ili zbunjenosti, no evidentno se radilo o nelagodi koju većina svjedoka osjeća pri pojavljivanju pred bilo kojim sudom. Međutim, Sud ne nalazi da je to imalo utjecaja na valjanost izjava svjedoka. Bitno je ipak napomenuti da svjedok E. T. nije imao nikakvih direktnih saznanja u pogledu pitanja viška uposlenika, tim pitanjem nije bio vezan svojim službenim obavezama i sva saznanja koja po tom pitanju ima su posredna. Sam svjedok je naveo da je posrednim putem dolazio do informacija o ovom slučaju, pa je njegov iskaz i cijenen u skladu sa navedenim.

318. Međutim, iz iskaza svih ovih svjedoka nije moguće utvrditi da su optuženi M. i G. počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja, iz člana 383. stav 3. u vezi člana 31. KZ FBiH.

319. Naime, ono što je moguće zaključiti iz iskaza svjedoka A. Z., N. Š., N. T., M. Š., M. M., Z. D. i I. L., jeste da je postojao problem „viška“ uposlenika, koji se javio nakon stupanja na snagu novog Pravilnika, ali je isti postojao i ranije. Svjedoci su potvrdili i da je dio uposlenika stavljen na „raspolaganje“, da neki od njih nisu radili, te da su na listama sati stajale *naznake „na raspolaganju“*. Iz iskaza

svjedoka prozlati i da su, nakon nekog vremena, po instrukciji ministra, za uposlenike koji su se vodili na raspolaganju, sastavljane i vođene posebne liste sati koje je optuženi i potpisivao.

320. Upravo to se optuženom M. optužnicom stavlja na teret, da je potpisivao liste sati uposlenika koji su vođeni na raspolaganju. Međutim, Sud ne nalazi da je sama činjenica da je ministar, postupajući u skladu sa svojim obavezama te potpisujući liste sati, počinio predmetno krivično djelo, u namjeri da drugome pribavi korist ili nanese štetu.

321. Naime, kako su svjedoci detaljno opisali, liste sati sastavljane su unutar svake organizacione jedinice, od strane neposrednog predpostavljenog, koji je i sam potpisivao liste sati. Nakon toga, liste su dostavljane u Kabinet ministra, na paraf prije nego se krene u obračun i isplatu plata. Nadalje, kako su pojasnile A. Z., N. Š. i N. T., liste sati, zajedno sa rješenjem o radnom odnosu, osnov su za obračun plata. Sve dotle dok je uspolenik u radnom odnosu istome mora biti obračunata i isplaćena plata. S obzirom na navedeno, optuženi M. nije imao nikakvog zakonskog osnova da odbije da potpiše liste sati, niti je Tužilaštvo na takvu obavezu ukazivalo. Ministar je prema članu 17. stav 2. tačka 3. Zakona o unutrašnjim poslovima dužan da se stara o zakonitom i efikasnom funkcioniranju rada ministarstva. Njegova je obaveza stoga i da se pravilno obračunavaju i isplaćuju plate svim uspolenicima MUP-a. Suprotno bi zakonu bilo njegovo postupanje da je odbio da potpisuje liste sati i time onemuču obračun i isplatu plata uposlenicima koji su u radnom odnosu sa MUP-om.

322. Kroz iskaze svjedoka Tužilaštvo je insistiralo na navođenju da je po instrukciji ministra vođena posebna lista sati za uposlenike koji su na raspolaganju, nastojeći u tome prikazati nepravilnosti u postupanju ministra. Sud napominje da je instrukciju Sektoru za podršku, Upravi za administraciju, da se na posebnom spisku vode ovlaštena službena lica koja su višak, broj 02-16-2177/02 od 20.02.2002. godine donio ministar G. B., a ne optuženi T. M. (ovaj dokument je uložen kao dokaz odbrane optuženog M. DO – 7.7-4). Dakle, optuženi je *naslijedio* ovako uspostavljeno stanje i praksu u radu. Nadasve, svjedok A. Z. potvrdila je i da je IPTF insistirao da se vodi ovakva lista sati i da je svaki mjesec ta lista i dostavljana IPTF-u.

323. Nadalje, Tužilaštvo je u konkretnom slučaju propustilo da primijeti sve poteze koje su MUP HNK i Vlada HNK poduzimali po pitanju rješavanja viška uposlenika.

324. Sam svjedok optužbe S. B. jasno je naveo da je Vladi skrenuta pažnja na pitanje viška uposlenika, da je Vlada bila dobro upoznata sa tim problemom i da su se u tom smislu poduzimali značajni naponi. Svjedok je potvrdio i da je Vlada donijela odluku o zbrinjavanju viška uposlenika, na način da je uposlenicima dana mogućnost sporazumnog raskida radnog odnosa, uz isplatu otpremnine od 10.000 KM. Svjedok je potvrdio i da su ta sredstva bila planirana budžetom, ali da je zbog dinamike pražnjenja i punjenja budžeta, proces isplate otpremnina duže trajao.

325. Navedeno je svojim iskazom potvrdila i svjedok A. Z., kojoj je bilo poznato da se otpremninama nastojao riješiti problem viška uposlenika, da su te stavke bile planirane budžetom, budući da je i sama radila na izradi prijedloga budžeta. Svjedok je pojasnila i da je bilo problema sa neplaćenim doprinosima za PIO/MIO, pa da i iz tih razloga nije moglo doći do raskidanja radnih odnosa, za radnike kojima ovi doprinosi nisu uredno plaćani.

326. Sve navedeno potvrdili su provedeni dokazi odbrane optuženog M. i to svjedoci Z. P., V. B., D. R. i D. V., kao i obimna materijalna dokumentacija.

327. Naime, odbrana optuženog M. nastojala je približiti cjelokupnu situaciju koja je prethodila donošenju novog Pravilnika MUP-a, te ono što je nakon toga uslijedilo, sa naglaskom na napore koji su ispred MUP-a i Vlade poduzimani, u cilju rješavanja pitanja viška uposlenika.

328. U tom smislu, svjedok Z. P., prilikom direktnog ispitivanja od strane optuženog M., naveo je da je finansijska situaciju u HNK bila jako loša, da su plate kasnile po nekoliko mjeseci, da je svako ministarstvo imalo dosta dugova, a pogotovo MUP. Svjedoku je sve navedeno poznato jer je bio na pozicija zamjenika načelnika materijalnog finansijskog poslovanja od 2001. godine, a od aprila 2003. godine je na mjestu načelnika Sektora za potporu, na kojem je mjestu do danas. Svjedok je dalje naveo da je dio tih dugovanja bio prema Zavodu za PIO/MIO, a da je njihov stav bio da se ne mogu zaključiti knjižice o radu, što implicira da se ne može niti raskinuti radni odnos, bez uplaćenih doprinosa. Svjedok je dalje pojasnio da je nakon stupanja na snagu novog Pravilnika MUP-a, bilo otežano njegovo implementiranje, uz napomenu da je Vlada bila upoznata sa tim problemom. Tražen je način da se ovo pitanje riješi, pa je Vlada između ostalog, tražila od Federalnog ministarstva finansija da se zaduži kod komercijalne banke, kako bi se podmirili ljudi koji su višak, što se na kraju pokazalo kao nemoguće. Stoga je donesena odluka Vlade da se pristupi plaćanju otpremnina, za one uposlenike koji prihvate sporazumni raskid radnog odnosa. Međutim i tom dijelu su se javili problemi, jer nije bilo dovoljno novca da se sve odmah isplati, pa je Ministarstvo finansija HNK određivalo koliki se iznos, odnosno kome u toku koje godine može isplatiti. Dakle, Ministarstvo finansija je diktiralo koliko će ljudi dobiti otpremnine, s obzirom na dostupna sredstva, pa je Vlada donosila odluke o produženju roka za isplatu otpremnina. Svjedok je naveo i da nije bilo evidentiranih viškova u Upravi policije.

329. Svjedok V. B. na isti je način opisala situaciju u MUP-u prije i nakon donošenja Pravilnika iz decembra 2002. godine. Svjedok je naime, navela da je novi Pravilnik bio suočen sa problemom neusklađenosti sa ostalim propisima, zbog samog načina izrade, problem je bio i u sistematizaciji, jer nije bilo opisa radnih mjesta, a ostavljen je rok od samo trideset dana za njegovu implementaciju. Ukazujući na probleme i nemogućnosti u sprovedbi Pravilnika svjedok je navela da je isti donesen na disketi, bez prevoda na lokalne jezike. Svjedok je dalje navela da je Pravilnikom bilo predviđeno da se provede procedura činovanja, a da je prvo rješenje o činovanju iz trećeg mjeseca 2003. godine, a posljednje iz četvrtog mjeseca 2006. godine. Svjedok je potvrdila da je na dan preuzimanja dužnosti ministra od strane optuženog M., dakle osam mjeseci nakon stupanja na snagu Pravilnika, u skladu sa istim, bilo doneseno samo dvadesettri rješenja i to mahom za rukovodeće službenike. Proces implementacije Pravilnika, prema navodima svjedoka, okončan je tek 2005. godine, kada su izdana posljedna rješenja o rasporedu uposlenika po Pravilniku.

330. Svjedok je također potvrdila navode iz iskaza svjedoka P., navodeći da je Vlada u toku 2004. godine donijela zaključak da se provede anketa za otpremine, odnosno sporazumni raskid radnog odnosa. Ove su ankete podijeljene svim uspolenicima MUP-a i 110 njih se pozitivno izjasnilo.

331. Sud je iskaze ovih svjedoka cijeno kao vjerodostojne, potkrijepljene iskazima drugih svjedoka i to svjedoka optužbe (A. Z., S. B.), kao i materijalnom dokumentacijom uloženom od strane odbrane M..

332. Naime, u pogledu navoda da je MUP HNK bio suočen i sa problemom dugovanja Zavodu za PIO/MIO te nemogućnosti da se zbog toga, prije izmirenja obaveza po zaostalim doprinosima, raskinu radni odnosi, Sud konstatuje da je opšte poznata činjenica da je za zakonit prekid radnog odnosa neophodno da su sve obaveze poslodavca ispunjenje, a naročito da su uredno plaćeni svi doprinosi. Nesporna je činjenica da Federalni zavod za PIO/MIO nije dozvoljavao da se raskine radni odnos i izvrši odjava uposlenika, bez da su prethodno izmirene obaveze po osnovu doprinosa. U prilog ovom zaključku govori i Naputak Zavoda za PIO/MIO, broj 01-818/99 od 10.09.1999. godine (DO – 7.7-11), iz kojeg je vidljivo da uposlenik koji raskida radni odnos nije mogao biti objavljen u Zavodu PIO/MIO „*dok se ne izmire u potpunosti sve obaveze plaćanja doprinosa za PIO/MIO*“. Dokazom odbrane DO – 7.7-12 (akt Zavoda za PIO/MIO) vidljiv je način postupanja Zavoda u situacijama prijave i odjave uposlenika.

333. Nadalje, odbrana je osnovano ukazivala da je optuženi M. od momenta preuzimanja dužnosti u MUP-u i saznanja za ovaj problem, o svemu redovno informisao Vladu HNK i predlagao preuzimanje mjera za prevazilaženje ovog problema.

334. Jedan od dokaza koji potvrđuju ovu tezu odbrane jeste i dokaz DO – 7.7-10, odnosno Promemorij o načinu regulisanja prava i obaveza, zaključen između MUP-a HNK i Zavoda za PIO/MIO, kojim se regulišu međusobna prava i obaveze, a u cilju „*zakonitog reguliranja prestanka radnog odnosa i zaključivanja radnih knjižica službenika i namještenika u Ministarstvu*“.

335. Nadalje, po prijedlozima MUP-a, na čijem se čelu nalazio optuženi M., Vlada HNK je usvojila program rješavanja viška uposlenika, odnosno donijela Odluku o određivanju visine otpremnine, koja se ima isplatiti službenicima i namještenicima MUP-a HNK, u postupku prestanka radnog odnosa (DO – 7.7.-13). Ovom je Odlukom utvrđen iznos otpremnine od 10.000 KM. Vlada je zaključkom od 19.01.2004. godine (DO 7.7-14) zadužila MUP HNK da „*u što skorijem roku sprovede Ankete među službenicima i namještenicima*“ u vezi naprijed navedene Odluke“. O svemu navedenom obaviješten je i EUPM, dopisom MUP-a od 04.02.2004. godine (DO – 7.7-15).

336. Odbrana je u spis uložila i dopis MUP-a HNK, od 03.02.2004. godine (DO – 7.7-16), kojim je svim organizacionim jedinicama dostavljen anketni list i kojim se od njih traži da uposlenici popune ove listiće, na osnovu kojih će biti sastavljena informacija i dostavljena Vladi. Također, odbrana je dostavila i akt Vlade, kojim se traži saglasnost Federalnog ministarstva finansija za finansijsko zaduživanje Vlade HNK, kod Zagrebačke banke BiH d.d.u visini od 2.400.000 KM, kako bi se pitanje isplate nekretnina jednokratno riješilo (DO – 7.7-20). Vlada HNK se još u dva navrata obraćala Federalnom ministarstvu finansija, u cilju rješavanja ovog pitanja i to dopisima od 16.04.2004. godine (DO – 7.7-22) i 12.05.2004. godine (DO – 7.7-21).

337. Na ovu okolnost iskaz je dao svjedok D. V., koji je u sporno vrijeme bio na poziciji federalnog ministra finansija i kome je ovaj dopis bio upućen. Svjedok je potvrdio da se Federalnom ministarstvu finansija, u toku 2004 godine obraćala Vlada HNK, sa zahtjevom da se odobri kreditno zaduženje HNK za namjene rješavanja viška zaposlenika. Svjedok je dalje naveo da u tom periodu bio na snazi aranžman sa Međunarodnim monetarnim fondom (MMF), što znači da su imali program pomaganja zemljama u tranziciji, kroz taj vid saradnje je sklapanje aranžmana i provođenje politika. Jedna od politika je bila da se mora očuvati makroekonomska stabilnost i fiskalnu održivaost, u tom smislu da se ne mogu domaće vlasti zaduživati već da se mora dobiti saglasnost, da se ne probije određeni deficit, ali da će MMF na drugi način pomagati. Poseban segment je bio naglašen socijalna osjetljivost, smatralo se da javna potrošnja kroz socijalni element, da se time ugrožava makroekonomska sigurnost. Stoga, jer je javna potrošnja bila velika nije se dozvolilo zaduživanje niova vlasti već se tražila saglasnost MMF. Svjedok je uvidio problem Vlade HNK pa je tražio saglasnost MMF, jer i sam poznaje situaciju dole, vrijeme i prostor, specifičnost situacija. Višak uposlenih je bio veliki problem, jer su se de facto dvije vlade spojile, pa je došlo do toga da se zbog politike javlja višak, a sa druge strane socijalna pitanja. Obratio se MMF-u i obrazložio ovo stanje, nekoliko je mjeseci trajala korespondencija i *de facto* nisu mogli dati suglasnost na zaduženje zbog svega prethodno navedenog.

338. Na pitanje tužitelja, šta je bilo isplativije – isplatiti otpremnine ili plate, svjedok je naveo da je puno isplativije isplatiti otpremnine, ako se za to mogu osigurati sredstva. Međutim, kako svjedok navodi drugi je problem u tome što se to ne može riješiti, pa se onda upadalo u zamku da se donese rješenje o raskidu radnog odnosa, a nema sredstava za isplatu, pa su bile maksimalne tužbe. Da se osigurao kredit to bi bilo puno isplativije, ali to nije bilo moguće. Sve je to prezentovano MMF-u i on je to cijenio, al MMF nije ušao u sitne detalje, oni se ne bave time. Konačno na pitanje zašto sredstva predviđena za plate nisu preusmjerena na otpremnine za viškove, svjedok je naveo da je pitanje da li plate mogu kroz cijelu godinu osigurati jednokratnu isplatu, nisu prihodi svi na početku godine na gomili, oni dolaze sukcesivno, ciklusno, tako se planira i rješava.

339. Nadalje, budući da sredstva za isplatu otpremnina nisu mogla biti obezbjeđena odmah i jednokratna isplata nije dolazila u obzir, kako je to pojasnio svjedok S. B., Vlada je bila primorana pomjerati rok za završetak ovog procesa. Tako je Odlukom od 08.07.2004. godine (DO – 7.7-23) produžen rok za isplatu do 15.12.2004. godine. Na isti način postupljeno je i u toku 2006. godine, Odlukom Vlade od 16.01.2006. godine (DO – 7.7-24), kada je primjena prethodne Odluke produžena do konačnog rješenja isplate otpremnina.

340. Dokazima odbrane optuženog M. dokazivano je da proces rješavanja viška veoma dugotrajan, odnosno da se i pored svih uložениh napora, nije moglo u zadanim rokovima ovo pitanje riješiti. U tom su smislu uloženi i dokazi odbrane Zaključak o planiranju i isplaćivanju preostalih otpremnina u budžetu HNK za 2006. godinu (DO – 7.-7-25), Zaključak o načinu rješavanja viška uposlenika MUP-a HNK (DO – 7.7-26), Zaključak Vlade, u vezi isplaćivanja otpremnina (DO – 7.7-28), Dopis MUP-a HNK sa spiskom tridesetdva uposlenika kojima prestaje radni odnos i zahtjevom da se to uvrsti na sjednicu vlade (DO – 7.7-27), Odluka Vlade HNK u vezi okončanja postupka preustroja policijskih snaga (DO – 7.7-29) te konačno Odluka Vlade o potvrđivanju načina, postupka i procedure zbrinjavanja viška uposlenika MUP-a HNK (DO – 7.7-30).

341. Naime, iz pobrojanih dokaza jasno je vidljivo da je Vlada HNK u kontinuitetu bivala informisana o stanju viška uposlenika, da Vlada ta koja je poduzimala napore u periodu 2004. – 2006. godine, kako bi se ovo pitanje riješilo. Evidentno je da je optuženi, kao ministar unutrašnjih poslova, postupao po odlukama Vlade, odnosno da je cjelokupan proces vođen po odlukama Vlade. Nesporno je da je stupanjem na snagu novog Pravilnika došlo do pojave viška uposlenika u MUP-u HNK. Međutim, suprotno onome što je

Tužilaštvo tvrdilo i nastojalo dokazati, nije bilo nikakvo spiska na kojem bi bio konstatovan broj uposlenika koji su višak, odnosno pozicija koje su prestale postojati novim pravilnikom. Ministarstvo je, kako to proizlazi iz iskaza svjedoka, sa pitanjem viška uposlenika bilo suočeno i prije novog Pravilnika, a naročito kasnije, kada je došlo do objedinjavanja dvije komponente, takozvane H i B komponente.

342. Sud je utvrdio i da je optuženi, u svojstvu ministra MUP-a HNK, izvještavao Vladu Kantona o problemu viška uposlenika. Nakon što je Vlada donijela odluku, kojom je ovo pitanje pokušano riješiti preko otpremnina, optuženi je istu u cijelosti ispoštovao. Na osnovu provedenih dokaza da se zaključiti da je cjelokupna struktura vlasti bila upoznata sa ovim problemom i da se pristupilo iznalaženju rješenja na najbolji mogući način, koliko su to finansijske mogućnosti dozvoljavale.

343. Tužilaštvo je nastojalo dokazati da je za Vladu i budžet Kantona bilo isplativije svim radnicima koji su pristali na sporazumni raskid radnog odnosa, odmah u toku jedne budžetske godine isplatiti otpremnine i na taj način riješiti ovo pitanje.

344. Svjedoci Tužilaštva i odbrane jasno su obrazložili zašto ovo nije bilo moguće. Svjedok S. B., ministar finansija u Vladi HNK, jasno je naveo je bilo zamišljeno da se otpremnine isplate u jednoj godini, ali da zbog slabog punjenja budžeta, odnosno nesrazmjere između punjenja i praznjenja, nije bilo moguće ispoštovati odluku Vlade. Svjedok je također detaljno opisao i zašto nije bilo moguće prebaciti sredstva sa nekih drugih konta u ove namjere, ističući da postoje prioriteti u naplati i da bi na ovaj način došlo do ugrožavanja funkcionisanja Kantona. Svjedok je također potvrdio da je ministarstvo finansija HNK, prema raspoloživim sredstvima, za svaku budžetsku godinu određivalo koliko će otpremnina biti isplaćeno.

345. Ovo je potvrdila i svjedok optužbe A. Z., koja je također bila uključena u izradu nacrtu budžeta. Svjedok je jasno navela da je za svaku godinu planirana budžetska stavka za isplate otpremnina uposlenicima MUP-a, a da su sva plaćanja išla preko ministarstva finansija i da je od njih u konačnici ovisilo koliko će otpremnina biti isplaćeno.

346. Nadalje, iz iskaza svjedoka odbrane D. V. jasno je vidljivo da je Vlada nastojala obezbijediti sredstva, putem kreditnog zaduženja, da se otpremnine isplate u jednoj godini, ali ni to nije uspjelo, kako je već naprije opisano.

347. Sve naprijed navedeno u cijelosti je potvrdio i svjedok odbrane D. R., koji je u spornom periodu bio na poziciji ministra za zdravstvo, rad i socijalna pitanja u Vladi HNK. Svjedok je naime, potvrdio da je Vlada bila obaviještena o ovom problemu, da je zaključeno da se problem pokuša riješiti putem otpremnina i to u 2004. godini, da se Vlada u tom cilju namjeravala zadužiti kod Zagrebačke banke, što u konačnici nije uspjelo. Svjedok je potvrdio i da su sredstva za ovo pitanje bila planirana u budžetu te da se pitanje viška konačno riješilo tek 2006. godine.

348. Konačno, odbrana je u spis uložila akt Ministarstva finansija HNK (DO – 7.7-44), iz kojeg je vidljivo da su sredstva planirana i u kojim iznosima.

349. Na osnovu svega iznesenog, Sud zaključuje da je optuženi, postupajući kao ministar unutrašnjih poslova, od preuzimanja te dužnosti, poduzimao sve potrebne mjere u cilju provedbe Pravilnika MUP-a, te kako bi se riješilo pitanje viška uposlenika. Od 2004. godine Vlada HNK je donijela niz odluka kojim je usmjereno rješavanje ovog pitanja, a svi dokazi uloženi u spis, u saglasnosti sa kojima su i iskazi svjedoka, ukazuju da je optuženi u cijelosti postupao po nalogima Vlade. Dinamika rješavanja ovog pitanja, odnosno isplate otpremnina i raskidanja radnih odnosa nije ovisila niti od ministra ni MUP-a u cjelini.

350. Ministar nije niti mogao pokrenuti postupak raskidanja radnog odnosa za uposlenike koji su bili višak, budući da se, kako je već konstatovano, nije niti znalo ko je poimenice višak. Takvog spiska nije bilo, odnosno Tužilaštvo dokazalo njegovo postojanje. Tabela koju je Tužilaštvo u tački 7. Optužnice prikazalo očigledno je manjkava i nevjerođostojna, kako je već naprijed objašnjeno. Ministar je ipak, u okviru svojih ovlaštenja i u saradnji sa Vladom HNK nastojao riješiti ovaj problem te u tom smislu poduzimao sve neophodne korake.

351. Stoga, utvrđeno je da ne postoje dokazi da je optuženi M. počinio krivično djelo, koje mu se optužnicom stavlja na teret.

352. Nadalje, u odnosu na Tužilaštvo tvrdilo da je propustio da pokrene postupak prekida radnog odnosa za stotinu sedamdesetjednog uposlenika, koji su predstavljali višak, suprotno članu 19.b tačka 4. Zakona o unutrašnjim poslovima HNK. Međutim, kako je odbrana osnovano ukazivala u toku postupka, ovim odredbama Zakona, propisana je obaveza komesara rješavanja radno-pravnog statusa uposlenika i pripadnika Uprave policije.

353. U optužnici nije naznačeno ko je od spiska uposlenika koji su višak, bio uposlenik Uprave policije, kao ovlašteno ili neovlašteno službeno lice. Uvidom u dosje uposlenika, koji su u spis uloženi kao dokazi Tužilaštva, vidljivo je samo tri uposlenika imaju status ovlaštenih službenih lica, dok nema niti jednog drugog uposlenika Uprave policije.

354. Odbrana optuženog osnovano je ukazivala i da je novim Pravilnikom, na koji se i optužnica poziva, uvedena Uprava policije, kao nova organizaciona jedinica unutar MUP-a. Logično je onda da takva nova jedinica, nije ni mogla imati „viška“ uposlenika.

355. Naime, članom 19.b tačka 4. Zakona o unutrašnjim poslovima, na koji se Tužilaštvo pozivalo, propisano je da komesar policije „izdaje rješenja o zapošljavanju i rješenja o prestanku radnog odnosa...a nakon konsultacija sa ministrom“.

356. Nadalje, iz dokaza odbrane – Operativne instrukcije o radu komesara županijske policije (DO – 5.7-8), koju je donijela Vlada HNK, vidljivo je koje su nadležnosti komesara, tako što je između ostalog navedeno sa komesar „postavlja i premiješta policijsko osoblje i uposlenike na osnovu potreba službe uz saglasnost sa ministrom“. Odbrana je ukazala i na odredbe člana 19.d Zakona o unutrašnjim poslovima[11], gdje se navodi da komesar, kao rukovodeći službenik, rukovodi Uredom komesara policije. Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji, članom 47. propisano je da komesar obavlja „raspoređivanje svih ovlaštenih službenih osoba, kao i drugih službenika u okviru Uprave policije.“

357. Iz svega navedenog vidljivo je da su ovlasti komesara policije da odlučuje o radno-pravnom statusu samo uposlenika uprave policije, kako ovlaštenih tako i neovlaštenih lica, dok ministar odlučuje o svim ostalim uposlenicima. Kako iz spiska Tužilaštva nije vidljivo da je u Upravi policije bilo viška uposlenika (a niti ih je moglo biti, s obzirom na ranije ukazanu činjenicu da je Uprava tek

formirana novim Pravilnikom), onda nije ni konstituisana dužnost optuženog Glibića, kao komesara da inicira prekid radnog odnosa za bilo kojeg službenika.

358. Tužilaštvo je u spis uložilo dokaz – spisak viška uposlenika ovlaštenih službenih osoba i nalog da se isti vode na posebnoj listi. Međutim, provedenim dokazima odbrane ukazano je da isti zapravo nemaju status ovlaštenih osoba i da nisu više vođeni pri Upravi policije, već pri Sektoru za prometnu tehniku.

359. Naime, ovlaštene službene osobe, prema Zakonu o unutrašnjim poslovima su pripadnici MUP-a, koji imaju posebne dužnosti i ovlaštenja, te koji neposredno vrše operativne poslove i zadatke iz nadležnosti MUP-a HNK. Prema Pravilniku MUP-a HNK, ovlaštene službene osobe imaju legitimaciju i značku, koja potvrđuje taj njihov status, imaju pravo i obavezu da nose službeno oružje, te imaju odgovarajuće činove.

360. Sve navedeno u svojim su iskazima potvrdili i svjedoci Z. P., M. Š., Z. D., S. P., R. D., H. Đ., S. R., M. M., kao i sam optuženi u iskazu koji je dao u svojstvu svjedoka, u korist svoje odbrane.

361. Ovi su svjedoci detaljno opisivali procese certifikacije, koju je provodila Međunarodna policija – IPTF, gdje je svjedok R. D. potvrdio da nije prošao proces certifikacije, pa da je stoga i izgubio status ovlaštene službene osobe, nakon čega je prebačen u Sektor prometne tehnike. Svjedoci su potvrdili da su svi policajci, odnosno ovlaštene službene osobe morale proći proces certifikacije, nakon čega su dobijali ID kartice. Oni uposlenici koji nisu dobili certifikate IPTF-a, nisu mogli dobiti ni ID kartice i gubili su status ovlaštenih službenih lica.

362. Iz dokaza odbrane optuženog G., vidljivo je da je proces certifikacije započeo 2000. godine, kada je izvršena registracija svakog policajca i određen mu registarski broj, dok je konačna certifikacija i izdavanje ID kartica završeno u toku 2002. godine. Ovo je vidljivo iz pisma komesara IPTF-a od 16.07.2001. godine (DO – 5.7-1), u kojem se navodi da samo akreditirane osobe, koje imaju IPTF ID karticu mogu raditi kao policajci i primjenjivati policijske ovlasti. Svi ostali, koji nisu dobili certifikate, moraju biti razduženi sa naoružanjem i svom policijskom opremom i udaljeni iz službe. Ovo je pismo zatim, što je vidljivo iz dokaza odbrane – Depeše zamjenika ministra (DO – 5.7-1-1 i DO – 5.7-1-2) prosljeđeno svim policijskim upravama i sektorima MUP-a HNK. Da je optuženi S. G. postupao po navedenom uputstvu komesara IPTF-a, vidljivo je iz dopisa koji je, kao načelnik Sektora policije, poslao svim policijskim upravama (DO – 7.5-1-3).

363. Nadalje, u pismu komesara IPTF-a (DO – 5.7-6), akta Sektora za administraciju od 18.11.2005. godine (DO – 5.7-4) te akta istog sektora od 20.06.2006. godine (DO – 5.7-5) vidljivo je da uposlenici koji nisu prošli certifikaciju IPTF-a i nisu dobili ID kartice ne mogu obavljati policijske poslove, odnosno nemaju status ovlaštenih službenih lica.

364. Tridesetdevet policajaca koji nisu dobili ID kartice, izgubili su status ovlaštenih službenih lica, te su uz saglasnost IPTF-a, ministra u zamjenika ministra Odlukom od 12.08.2002. godine (DO – 5.7-13) raspoređeni u Odjel prometne tehnike, kao „višak policajaca“. Navedeno su u svojim iskazima potvrdili svjedoci A. Z., Z. P., R. D. te I. L., koji je i naveo da su ovi uposlenici onda raspoređivani na poslove čuvara, vozača i drugih oblika ispomoći. Kako je i ranije navedeno, odluka je ranijeg ministra B. da se ovi uposlenici vode na posebnoj listi (DO – 5.7-14).

365. Kao što je već navedeno, niti jedan od viška uposlenika navedenih u tabeli Tužilaštva, nije uposlenik u Upravi policije, osim tri uposlenika, koji su certificirani i imaju status ovlaštenih osoba i nikada nisu bili na raspolaganju (DO – 5.7-21)[\[12\]](#). Kako su svjedoci odbrane i optužbe, među kojima i Z. P., ustvrdili, Uprava policije nije imala viška uposlenika.

366. Da je to tako, potvrđuje i sadržaj pisma komesara IPTF-a iz kojeg je vidljivo da na konačnoj listi 819 policajaca ima certifikat, dakle 75 manje nego je planirano (DO – 5.7-22). Iz pisma namjere (DO – 5.7-24), koje je upućeno EUPM-u, vidljivo je da je sa danom 05.11.2003. godine u Upravi policije bio uposlena 802 ovlaštena službena lica, pa je vidljivo da je Uprava zapravo imala manja uposlenika, budući da je Pravilnikom predviđen broj od 894 policajca.

367. Uprava je stoga i raspisivala natječaj za prijem ovlaštenih službenih lica (DO – 5.7-25), te je na osnovu tog oglasa Uprava popunjena sa 92 ovlaštena službena lica, koja su nedostajala. Svjedoci M. Š. i A. Z. u svojim su iskazima u cijelosti potvrdili prednje navode.

368. Nadalje, u pogledu tvrdnji Tužilaštva da su optuženi postupali suprotno prijedlozima sektora za administraciju, Sud konstatuje da se iste temelje na provedenim dokazima odbrane N. G.. Sud je već u dijelu presude u kojem su obrazložene odluke o prihvatanju dokaza, obrazložio zašto nisu prihvaćene kopije navodnih dopisa koje je Sektor za administraciju slao ministru i komesaru, a u kojem se navodno predlaže rješavanje pitanja uposlenika. Tužilaštvo nije pokušalo da ove dokumente učini vjerodostojnima niti prilaganjem ovjerene kopije niti na drugi način. U svakom slučaju radi se samo o prijedlogu sektora za administraciju kojim se predlaže rješavanje pitanja uposlenika, a evidentno je da pitanje viška nije bilo nepoznanica i da su se time uveliko bavili nadležni pojedinci i službe, na način kako je to i opisano, iz kojih razloga takav dokaz tužilaštva, sve i da je proveden, i bez obzira na njegovu sadržinu, ne bi imao bitnog značaja ni uticaja na zaključak suda o relevantnim činjenicama.

369. Sud također primjećuje da su izmjene optužnice u pogledu ove tačke, u cijelosti bazirane na provedenim dokazima odbrane. Nedopustivo je da Tužilaštvo svoj slučaj gradi na dokazima odbrane i iste iskorištava na ovaj način.

370. Konačno, Sud podsjeća da je BiH socijalna država prema Ustavu, pa stoga nije za očekivati da bilo koja vlada donese odluku o otpuštanju radnika, bez valjanog plana. U konkretnom slučaju Vlada je donijela program zbrinjavanja putem isplate otpremnine i učinjeni su značajni napor da se ovo pitanje riješi.

H. Tačka 8. Optužnice

371. Ovom se tačkom Optužnice optuženom S. G. na teret stavlja da je potpisao rješenja o prestanku radnog odnosa za jedanaest uposlenika MUP-a, dok se optuženi M. tereti da je zajedno sa optuženim G. dao prijedlog za umirovljenje tih uposlenika Sektoru za administraciju MUP-a.

372. Na okolnosti iz ove tačke, Tužilaštvo je saslušalo svjedoka E. T., koji je naveo da mu je poznato da je MUP HNK pokrenuo inicijativu kod Vlade da se izvrši penzionisanje uposlenika, koji su navršili 40 godina staža. Kako svjedok navodi, Sektor za administraciju je donio akt i uputio ministru M., gdje se poziva na ranije dostavljeni akt i u skladu sa pismom vlade HNK, da je trinaest osoba steklo uslove za penzionisanje, što znači da je inicijativa za penzionisanje krenula od Martinovića. Vlada je u aktu odgovorila ministru da se sa spiska mogu penzionisati samo dva službenika – civila, a da za ostale nema uslova za penzionisanje. Ovaj akt je S. G. sastavila, a potpisala N. G.. Na spisku za penzionisanje je bio i svjedok. Međutim, taj spisak nije tačan iz razloga što je sačinjen 09.12.2003. godine, a drugi akt od 03.04.2007 godine koji je u potpisu N. G, ima samo devet uposlenika. Našao je još jedan spisak u tom periodu na kojem je 30 ljudi, za penzonisanje, tvrdi da je to bilo sa namjerom da se riješe bošnjaka.

373. Pored toga, u spis je uložena materijalna dokumentacija, akti Sektora za administraciju od 23.10.2003. godine (T-2554), od 17.11.2003. godine (T-2555), te 09.12.2003. godine (T-2556). Ove su dokaze uložile i odbrane optuženih G. i Ma.

374. Tako se Aktom od 23.10.2003. godine dostavlja spisak uposlenika koji, prema članu 30. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju[13] ispunjavaju uslove za penzionisanje. Na ovom spisku nalaze se S. Č., R. B., E. T., A. S., A. I., K. M., S. M., A. Z., E. Z., A. M., D. P. i O. Č. Aktom od 17.11.2003. godine navedeno je da i uvjete za penzionisanje ispunjava i I. D.. Konačno, Aktom od 09.12.2003. godine preciziran je spisak uposlenika koji ispunjavaju uvjete za penizonisanje, na kojem su navedeni svi uposlenici iz tačke 8. Optužnice. Ujedno, u ovom je Aktu ukazano i na odluku Vlade, broj 01-1-36-1289/03 od 27.11.2003. godine, kojom je od MUP-a zatraženo da sačini sistemsku analizu i napravi spisak svih uposlenika koji ispunjavaju uslove za penzionisanje. U ovom je Aktu precizirano i da usposlenici ispunjavaju uslove po godinama radnog staža, kao i po godinama života, a sve u skladu sa odredbama Zakona o PIO.

375. Tužilaštvo je u spis uložilo i kopije dosijea uposlenika kojima je doneseno rješenje o penzionisanju, kao i kartone plata za ista lica.

376. Međutim, Tužilaštvo je previdjelo činjenicu da je cjelokupni proces penzionisanja, pokrenut po Odluci Vlade HNK, odnosno Zaključku Vlade, broj 01-1-02-1078/03 od 20.10.2003. godine (uložen kao dokaz odbrane M. DO – 7.10-1 i G. DO – 5.10-1). Ovim su Zaključkom zadužena sva kantonalna ministarstva, kantonalne uprave i svi ostali budžetski korisnici da do 31.12.2003. godine sačine sistemsku analizu i pregled svih uposlenika, koji su ostvarili pravo na penziju. Optuženi M. je, kako je vidljivo iz Dopisa od 21.10.2003. godine (DO – 7.10-2 i DO – 5.10-2), upućenog Sektoru za administraciju, naložio da se postupi po pomenutom Zaključku Vlade i da se pokrene procedura penzionisanja za uposlenike koji stiču zakonske uvjete, sa danom donošenja ovog Zaključka. Optuženi je dana 14.04.2003. godine uputio Dopis Uredu komesara policije (DO – 7.10-3), kojim putem obavještava Ured komesara o uposlenicima koji ispunjavaju uvjete za penzionisanje. Na ovom je spisku svih jedanaest uposlenika, koji su navedeni u ovoj tački Optužnice. Dopisom od 24.12.2003. godine - upućenom Sektoru za administraciju optuženi G. (DO – 7-10-4), nalaže Sektoru da pokrene aktivnosti oko penzionisanja, izrade rješenja, otpremnine i drugog. Sektor za administraciju obavijestio je komesara Dopisom od 29.12.2003. godine o uposlenicima koji uspunjavaju uslove za penzionisanje (DO – 7.10-6 i DO – 5.10-5), pa je zatim komesar Aktom od 29.12.2003. godine, u kojem se poziva na ovaj Dopis, dao nalog da se izrade rješenja o umirovljenju.

377. Odbrana optuženog G. u spis je uložila i Dopis Sektora za administraciju od 19.12.2003. godine (DO – 5.10-3), kojim se pojašnjava kada se i kako stiču uslovi za penzionisanje. Odbrana je priložila i Dopis od 23.12.2003. godine (DO – 5.10-4), kojim optuženi G. od stručne službe – Sektora za administraciju traži dostavu ažurnog spiska uposlenika, koji stiču pravo na starosnu penziju. Na osnovu tako dostavljenog spiska, već pomenutog Dopisa Sektora za administraciju od 29.12.2003. godine, optuženi daje Sektoru za administraciju prijedlog za umirovljenje jedanaest uposlenika (DO – 5.10-6). Odbrana G. je u spis uložila i Mišljenje Federalnog ministarstva rada i socijalne politike od 04.08.2005. godine (DO – 5.10-7), u kojem su također pojašnjeni uslovi za penzionisanje, u skladu sa Zakonom o radu.

378. - Na osnovu provedenih dokaza odbrane, jasno se da zaključiti da je cjelokupni proces penzionisanja tekao po osnovu odluke, odnosno zaključka Vlade HNK, dok je Sektor za administraciju, kao stručna služba, utvrdila koji uposlenici ispunjavaju uslove za penzionisanje.

Sud podsjeća da su uslovi za penzionisanje regulisani Zakonom o PIO, a ne onim zakonom na koje se tužilac u optužnici poziva. U konkretnom slučaju, radi se uposlenicima koji su ostvarili i beneficirani radni staž te ispunjavaju uslove za starosnu penziju – odnosno imaju 40 i više godina radnog staža, a kako je to navedeno u ranije pomenutim dopisima Sektora za administraciju. Ovim je uposlenicima upravo dat takav status, da mogu ranije ostvariti uslove za starosnu penziju. Upravo je Sektor za administraciju napravio spisak uposlenika koji ispunjavaju uslove za penzionisanje u skladu sa Zakonom o PIO, te upoznao komesara policije o istome. Dakle, iz provedenih dokaza evidentno je da je Vlada donijela odluku /zaključak/ 20.10.2003.godine kojim se nalaže svim Kantonalnim Ministarstvima i ostalim korisnicima budžeta HNK da izvrše analizu i pokrenu inicijativu za penzionisanje svih onih koji ispunjavaju uslove za penziju. Na osnovu takve odluke Vlade, ministar je pokrenuo inicijativu putem Sektora za administraciju, a komesar policije je od Sektora za administraciju zatražio da dostave spisak ovlaštenih službenih osoba koji ispunjavaju uvjete za umirovljenje, što je Sektor i učinio, a onda je komesar zatražio izradu rješenja za te osobe. Dakle, sektor za administraciju /gdje je bilo zaposleno stručno osoblje / u skladu sa Pravilnikom sačinio je popis osoba za koje je smatrao da ispunjavaju uvjete i dostavio spisak Komesaru. Po tezi optužbe, komesar je trebao provjeravati službenike Sektora za administraciju, da li su dobro obavili svoj posao, a ministar M. nije trebao pokretati inicijativu po odluci Vlade, - iako je dužan provoditi odluke Vlade koje se odnose na MUP HNK.

Sektor za administraciju je stručna služba, koja je primjenom važećih propisa, dala spisak uposlenika koji ispunjavaju uslove za penziju. Nije bilo na ministru niti komesaru, da proveraju i preispituju rad ove stručne službe.

Osim toga, radi se o službenicima – ovlaštenim službenim osobama koji su imali beneficirani radni staž. Odlukom suda su vraćeni na posao, isplaćena im je naknada za iznos neto plaća za period kada nisu radili, zbog čega je nejasna tvrdnja optužbe da su teže povrijeđena prava tih uposlenika a da je istovremeno za budžet nastala šteta u navedenom iznosu. Posebno je neutemeljena tvrdnja da su optuženi opisanim radnjama, kao saizvršioc, prekoračili službene ovlasti u namjeri da nanesu štetu ili povrijede prava drugih, i da su

tao počinili kvalifikatorni oblik predmetnog krivičnog djela koji zahtjeva pribavljanje imovinske koristi, a u opisu radnji takva se koristi i ne spominje.

Sama činjenica da su lica koja su bila penzionisana tužila MUP, odnosno HNK i bila vraćena na posao, ne konstituiše krivičnu odgovornost optuženih.

Iz navedenih razloga Sud nije našao da je dokazano da su optuženi počinili krivično djelo iz člana 383. stav 3. KZ BiH, u vezi sa članom 31. KZ FBiH, na način opisan u tački 8. optužnice. Sud se zbog toga, nije upuštao u ispitivanje navoda vještaka optužbe i odbrane o visini navodno prouzorkovane štete.

(i) Ocjena saizvršilaštva i bitnih elemenata djela

379. Na kraju, iako se u konkretnom slučaju optuženi oslobađaju od optužbe usljed nedostatka dokaza, pa je primjena materijalnog prava i instituta krivičnog prava sekundarna, Sud ipak nalazi bitnim skrenuti pažnju na važna pitanja koja su se javljala kroz sve prethodno opisane tačke optužnice.

380. Naime, optuženima je na teret stavljano krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH. Ovo krivično djelo dakle, podrazumijeva nezakonito djelovanje neke službene osobe u Federaciji BiH. Da bi se jasno ukazalo u čemu se sastoji takvo nezakonito djelovanje, u optužnici mora biti sadržano navođenje radnji optuženog lica, odnosno preciziranje položaja i granica ovlašćenja tog službenog položaja. U konkretnom slučaju, Tužilaštvo je u propustilo da tako postupi. Čak i u onim tačkama u kojima je ukazivano na određene zakonske odredbe, iste nisu dovoljno precizno definisane niti povezane sa pojedinim i konkretnim radnjama optuženih.

381. Pojedinim tačkama optužnice nije razjašnjeno niti precizirano da li se optuženima na teret stavlja prekoračenje ili iskorištavanje službenog položaja. Evidentno je da ove dvije radnje isključuju jedna drugu, pa u situacijama kada se optuženim licima *istovremeno* na teret stavlja da su jednom radnjom i iskoristili položaj i prekoračili granice službenog položaja, pa iako Sud nije vezan pravnom kvalifikacijom djela, prilikom ocjene navoda tužilaštva Sud nije u mogućnosti ispitati i utvrditi o kojem se, po tezi tužilaštva, zapravo načinu izvršenja i obliku djela radi.

(ii) Saizvršilaštvo: U svim tačkama Optužnice, izuzev tačke 1., optuženima se stavlja na teret da su inkriminisane radnje poduzeli zajedno, kao saizvršioci.

382. Međutim, Sud podsjeća da saizvršilaštvo podrazumijeva dogovoreno, isplanirano počinjenje krivičnog djela. Podrazumijeva postojanje zajedničkog plana za izvršenje djela, na bazi međusobne podjele uloga, sa naglaskom na koordinaciji supočinilaca i zajedničkoj odluci o počinjenju djela. Svaki od supočinilaca krivično djelo želi kao svoje, a njihove radnje čine cjelinu, na način da svaki od njih daje odlučujući doprinos izvršenju djela.

383. U optužnici međutim, osim pukog navođenja da su optuženi postupali zajedno ili doprinijeli na odlučujući način, nema naznaka u čemu se to zajedničko djelovanje ogleda, nema naznaka o postojanju dogovora - direktnog ili indirektnog, odnosno preciziranja u čemu se taj navodni odlučujući doprinos ogleda.

(iii) Umišljaj:

385. Krivično djelo zloupotrebe službenog položaja ili ovlasti može se izvršiti samo sa umišljajnim postupanjem i sa izravnom namjerom da takvim postupanjem pribavi sebi ili drugom kakvu korist, drugom nanese kakvu štetu ili teže povrijedi prava drugog.

Dakle, ovo krivično djelo predpostavlja i postojanje namjere da se djeluje suprotno interesima službe, sa ciljem pribavljanja sebi ili drugome imovinske koristi odnosno nanošenja štete. Tužilaštvo nije prezentovalo niti jedan dokaz u toku glavnog pretresa, u odnosu na oslobađajući dio presude iz kojeg bi bio vidljiv subjektivni odnos optuženih prema djelu za koje se terete.

386. Optuženi u konkretnoj slučaju, ako su postupali sa direktnim umišljajem, morali su imati svijest o djelu, o njegovim posljedicama, i namjeru da izvrše djelo. Takvo što nije u toku postupka dokazano niti iz radnji optuženih proizilazi njihova svijest i volja o umišljajnom izvršenju krivičnog djela sa opisanom namjerom. Nije dovoljna puka tvrdnja Tužilaštva da su optuženi bili svjesni protivpravnosti svojih radnji, tužilac je morao provesti dokaze u tom pravcu ili osnovano, argumentovano ukazati da iz provedenih dokaza proizilazi svijest i namjera optuženih o takvom postupanju.

387. Ovom prilikom sud će u odnosu na neke radnje koje se stavljaju na teret optuženim /gdje smatra potrebnim/ ukazati na činjenice koje govore o nepostojanju umišljaja kod optuženih.

388. Iz dokaza provedenih u vezi sa tačkom 2. optužnice ne proizilazi da su optuženi M., Č. i B., u domenu svojih ovlašćenja, vršili radnje u cilju da pribave korist „A.“ i istovremeno pričine štetu budžetu HNK. Naprotiv, provedena je po pravilima redovna procedura oko kupovine vozila, a odluka o izboru najpovoljnijeg ponuđača podlijegala je žalbenom postupku i u tom postupku nisu nađene nepravilnosti. Primjena sistema „staro za novo“ ne znači da je učinjena u namjeri da se pribavi korist ili nanese šteta. Činjenica da neka od vozila koja su prometovana nisu imali potpunu dokumentaciju, ne znači da bi u suprotnom, da nisu išla u sistem „staro za novo“ radnje optuženih bile pozitivno ocjenjenje. Treba imati u vidu da su optuženi radili u interesu svoje službe, time što su nastojali vozila sa takvim „nedostatkom“ iskoristiti, jer je evidentno da bi ta vozila, starenjem, gubila na vrijednosti, a ne bi bila podobna za svrhu za koju su namjenjena, posebno iz razloga što policiji, obzirom na prirodu posla, trebaju vozila koja su u boljem stanju.

389. Što se tiče svijesti i namjere vezane za procjenu vozila, jasno je da procjenu vozila nije izvršio optuženi B., sa ostalim članovima komisije (kako je to navedeno u optužnici), već da je prihvaćena vrijednost vozila najpovoljnijeg ponuđača, kako se to i čini u redovnoj proceduri. Tužilaštvo navedenom formulacijom „...izvršio samovoljno procjenu vrijednosti vozila i omogućio da ista budu otuđena...“ neargumentovano želi nametnuti percepciju samovoljnog ponašanja Brkića, a da za to nema nikakve dokaze. Naprotiv, iz samih dokaza tužilaštva proizilazi drugačije. Osim toga, ostaje nejasno zašto optužba upotrebljava termin „*otuđenje*“ vozila, jer u formalnopravnom smislu otuđenje predstavlja sasvim nešto drugo od uobičajene procedure prodaje vozila po sistemu staro za novo.

390. U odnosu na dokaze koji su u vezi sa tačkom 5. –evidentno je da su optuženi preduzeli niz radnji koje govore upravo o činjenici da ne postoji namjera da se nanese šteta budžetu HNK a pribavi koristi firmi „R.“, d.o.o. M. Te radnje su opisane u dijelu presude u kojem je dano obrazloženje tačke 5. Međutim, u ovom je dijelu važno naglasiti da ne može biti umišljajnog postupanja ako

se uporno traži tumačenje propisa koji regulišu tu oblast i ako se ima u vidu da je i F MUP kao predlagač zakona u većini slučajeva davao mišljenje da zaštitu navedenih objekata mogu vršiti privatne firme, isto mišljenje dao je ured za zakonodavstvo HNK, a posebno ako se ima u vidu postojanje obaveza nadzora od strane nadležnog organa F MUP-a nad radom agencija, koji nisu uočili nepravilnost, kao i činjenica da i sada iste objekte obezbjeđuje privatna firma. Zbog toga se ne može govoriti o zloupotrebi položaja, odnosno prekoračenju granice službene dužnosti /od strane Č./, niti se može govoriti o svjesnom nepoduzimanju dužnih radnji, kada su u pitanju optuženi G. i M., a njihova mogućnost „vršenja nadzora“ odnosno spriječavanja „nezakonitih aktivnosti“ preduzetih od strane Vlade HNK /kako im se stavlja na teret u optužnici/, već je naprijed objašnjena.

391. Značajno je pomenuti i nepostojanje umišljaja i iz tačke 7: Iz svih provedenih dokaza koji su naprijed obrazlagani, izvlači se zaključak o transparentnom i savjesnom ponašanju optuženih M. i G., kada je u pitanju rješavanje viška radnika. Više je nego evidentno da se implementacija nametnutog Pravilnika nije objektivno mogla provesti u datom roku, obzirom na sve okolnosti koje su postojale u to vrijeme. Rokovi su bili kratki, i kao što je već navedeno, u momentu preuzimanja dužnosti M. ti rokovi su već bili prošli. Radilo se o velikom broju radnika koji su bili višak, spojene su dvije komponente i nije postojao spisak onih koji trebaju biti višak niti je bilo jasnog kriterija za određivanje ko to treba biti višak na svom radnom mjestu, pa su bila opravdana i neophodna sva opisana nastojanja da se problem viška riješi na način kako je to pokušavano, kroz otpremnine i druge radnje koje su preduzimane, ne samo od optuženog već od većeg broj nadležnih službi i pojedinaca. U problem je bilo uključeno i Federalno ministarstvo finansija, koje je, po zahtjevu Vlade HNK, pokušavalo obezbjediti kreditna sredstva za isplate otpremnina. Između ostalog, donesen je zaključak Vlade o načinu zbrinjavanja viška radnika, koja odluka je bila obavezujuća za dalje postupanje Ministra MUP-a /M./ . Kako se onda u tom slučaju može govoriti o bilo kakvom svjesnom neobavljanju službene dužnosti u cilju da se radnicima pribavi korist a šteta budžetu HNK!? Ovlaštenja G. kao komesara policije i status ovlaštenih lica su naprijed opisani, pa umišljaj ni je ni potrebno posebno obrazlagati.

392. I u ostalim radnjama koje se stavljaju na teret, opisanim u drugim tačkama oslobađajućeg dijela presude, ne vidi se umišljajno postupanje optuženih, preduzeto u cilju da, jednim od načina opisanim u dispoziciji djela zloupotreba položaja ili ovlasti, pribave nekome korist ili načine štetu budžetu HNK. Iz samog opisa radnji – dovodeći ih u vezi sa provedenim dokazima, - je to vidljivo, pa sud ovom prilikom, zbog izbjegavanja ponavljanja, neće navoditi činjenice koje su već naprijed istaknute.

I. Tačka 9. Optužnice

393. U odnosu na ovu tačku Optužnice, Sud je optuženog S. G. oslobodio od odgovornosti, utvrdivši da radnje koje se optuženom stavljaju na teret nisu radnje krivičnog djela.

394. Prije svega, Sud konstatuje da iz činjeničnog opisa nije jasno u kojem se to svojstvu optuženi G. tereti za nezakonito držanje oružja, da li kao fizičko lice ili kao komesar policije. Ipak, iz navoda da je spornu pušku držao „u svom uredu komesara“ proizlazi da mu se na teret stavlja da je inkriminisane radnje počinio kao komesar policije.

395. Međutim, članom 1. stav 2. Zakona nabavljanju, posjedovanju i nošenju oružja i municije[14], propisano je da se odredbe ovog zakona ne primjenjuju na djelatnike MUP-a HNK. Samim time, jasno je da nema osnova za primjenu blanketne norme na koju se Tužilaštvo poziva, u odnosu na optuženog G., pa samim time nema ni elemenata krivičnog djela iz člana 371. KZ FBiH.

396. Nadalje, čak i pod uslovom da se optuženi tereti kao civilno lice, vidljivo je da je članom 66. stav 1. ovog zakona propisana prekršajna odgovornost za ono lice koje protivno članu 11. pomenutog Zakona, drži sve vrste automatskog i poluautomatskog naoružanja.

397. Nadalje, iako nije bio u obavezi, Sud je cjenio dokaze koji su provedeni u vezi sa ovom tačkom optužnice. Tako su svjedoci odbrane L. K. i S. R. potvrdile da je puška pronađena u kasi, koja se nalazila u uredu sekretara komesara, dakle ispred ureda komesara. Ovi su svjedoci potvrdili i da je ta kasa bila zaključana, da niko nije imao ključ od iste i da je vejerovatno ostala od Kriminalističke policije, koja je prethodno koristila te prostorije. Svjedok optužbe H. P. potvrdio je da komesar može držati pušku, kao ovlašteno službeno lice, u sefu ili kasi.

398. Iz ovih i drugih sprovedenih dokaza – potvrde o oduzimanju predmeta i izvještaja o izvršenim pretresima (T – 2688, T – 2687 i T 2691) nesporno je utvrđeno da se kasa nalazila u prostoriji tajnika komesara. Utvrđeno je i da je kasa ,gdje bila smještena puška pripadala sektoru kriminalističke policije koji je ranije koristio iste prostorije u kojima je smješten ured komesara, da kasa nikada nije otvarana za vrijeme dok se komesar nalazio u tim prostorijama, pa nije dokazano da li je uopšte komesar i znao za tu pušku, gdje se nalazio ključ od sefa , ko je bio zadužen sa istom puškom i sl.

399. Na temelju svega naprijed navedenog, u odnosu na ovu tačku, sud je izveo zaključak da radnje koje se optuženom stavljaju na teret, nisu suprotne propisu na koji se poziva blanketna dispozicija, što ima za posljedicu da opisano djelo nije krivično djelo jer ne sadrži sve zakonske elemente. Odredbe pomenutog zakona, kako je naglašeno, ne odnose se na djelatnike MUP HNK, a u odnosu na ostale, kršenje čl. 11. istog zakona obuhvaćeno je prekršajnom odgovornošću.

400. Odlučujući o troškovima postupka u odnosu na oslobađajući dio presude, u skladu sa članom 189. stav 1. ZKP BiH, odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

III. ODBIJAJUĆI DIO

401. Sud je donio i presudu kojom se optužba odbija u odnosu na optuženog B., M. i G., u onom dijelu u kojem je Tužilac odustao od krivičnog gonjenja.

402. Naime, izmijenjenom optužnicom Tužilaštvo je odustalo od krivičnog gonjenja optuženog B. u odnosu na tačku 5. Optužnice, te optužene M. i G. u odnosu na ranije tačke 8., 9. i 12. Optužnice.

403. Postupajući u skladu sa članom 283. tačka b) ZKP, Sud je donio odluku kojom se presuda odbija.

404. U skladu sa članom 189. stav 1. ZKP BiH, troškovi postupka u ovom slučaju padaju na teret budžetskih sredstava.

Z R D D N K P E E W E A S J
U D A J S
H M

P A Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom vijeću ovog Suda u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude. Žalba se podnosi u dovoljnom broju primjeraka.

[1] "Službeni glasnik BiH", broj 29/00, 16/02, 24/02, 3/03, 37/03, 42/03, 4/04, 9/04, 35/04, 61/04 i 32/07

[2] Narodne novine HNK, 2/1998

[3] Član 17. stav 3. Zakona o unutrašnjim poslovima

[4] Postupanje Komisije za izbor najpovoljnijeg ponuđača, detaljnije je obrazloženo u dijelu ove tačke, koji se tiče optuženog D. B., u svojstvu predsjednika te komisije

[5] Tačka V Javnog nadmetanja za izbor najpovoljnijeg ponuditelja za nabavku vozila za potrebe ministarstva unutarnjih poslova Hercegovačko – neretvanske županije glasi „Izbor najpovoljnijeg ponuditelja izvršit će se na temelju sljedećih kriterija:

- jedinična cijena vozila iz tačke 1. javnog nadmetanja
- uvjeti leasinga
- procjena starih vozila
- oprema vozila
- uvjeti plaćanja
- rok isporuke
- mogućnost žurnih intervencija na isporuci vozila
- trajanje garantnog perioda
- osigurano olašteno servisiranje vozila
- popusti i posebne pogodnosti
- ostali uvjeti iz sadržaja ponude. „

[6] Objavljen u Službenim novinama Federacije BiH, broj 50/2002

[7] Ovaj je svjedok saslušan kao svjedok odbrane optuženog D. B., od kojeg je, u odnosu na ovu tačku optužnice Tužilaštvo odustalo. Ipak, optuženi M. je prihvatio sve dokaze odbrane B., u odnosu na ovu tačku, kao svoje dokaze

[8] Također saslušan kao svjedok odbrane B., odnosno M.

[9] Odluka je objavljena u Sl. novinama Federacije BiH, broj 52/2002

[10] O navedenom se Sud detaljno izjasnio u tački 7. Optužnice

[11] Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o unutrašnjim poslovima, objavljen u Narodnim novinama HNK, broj 4/01, 2/02 i 1/03

[12] Ovi su uposlenici već pobrojani u paragrafu 281. ove presude

[13] Sl. novine FBiH, broj 29/98 i 49/00

[14] Narodne novine HNK, 3/2000